

IV. 100 Christian College

சென்னை.

1393

சீருச்சிற்றம்பலம்.

1393

பஞ்சதந்திரம்.

சென்னை.

இது

விக்வான் - தாண்டவராய முதலியாரவர்கள்
இயற்றியது.

—+—+—

சென்னை கிறிஸ்தியன காலேஜ்

தமிழ்தலைமைப் பண்டிதர்

வினாயக நாராயண சாஸ்திரியாரவர்கள், பி ஏ
பாவையிட்டது.

சென்னை

தாம்வான் கம்பெனியாரால்
மினார்வா அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1898.

விலை அணு - 4

Handwritten signature

DR. U. V. SWAMY
MESANT NAGAR, MADRAS-600 0

பொருளடக்கம்.

	பக்கம்
முடிவுரை	v
வரலாறு	1
நித்திரபேதம்	4
சுகாலலாயம்	33
சந்திரசுகிரகம்	51
லாதலாணி	80
அமலபிரகாசம் காரிதநவா	99

மகாபகவதாய, ட
 வே சாமிநாதையா
 ஆண்டியார், சென்னை

9

மு க வு ரா .

உபநிடதம்

புறநாடு

பஞ்சதந்திரம் என்பது உதாரணமுகததால உலகியனெ
 றியும் உயாந்தந்தியும் உணாததி மககடகு உறுதிப்பயப்ப
 தொரு நூலாம். இஃதிரிய செந்தமிழ வசன நன்னடையி
 லெழுதப்பட்டு யாவாணும் நனகுமதிககப்பட்டு விளங்கு
 கின்றது. இவ்வசனநூல ஆதியில வெளிப்படுமுன்னரே
 வீரமாததாணம தேவனென்னு மொருபுலவராற செய்யப
 பாட்டு செய்யுள் ரூபமாபுள்ள பஞ்சதந்திரமொன்றுள்ளது.
 அது மிகவுமெளியநடையி லெழுப்பட்டிருப்பவும் அதனைப்
 பயிலவார தொகை நாடோறுளு சுருங்குதலகண்டும், ஆங்கி
 லம் முதலிய பிறபாஷைகளில் வசனநடையாற பெருமபயன
 கள் விளைதலகண்டும், பஞ்சதந்திரத்தைத் தாமும் வசன
 நடையில் வரையின தநகாடடினரும் அதனைப் பெரிதும் பரி
 நல தலைப்பட்டு நற்பெருமபயனகளை நாளும நண்ணுவாரெ
 ன்றோரது நடைபரிடித்தது வித்துவான தாண்டவராய முத
 லியாரவர்களியற்றியதாம் இவ்வுரைநடையினுவுல இந்நூ
 லாசிரியா தொண்டைமண்டலத்திற புதுவைமா நகரையடு
 தத சூனாமபேட்டைபைச சாராத விலலியப்பாககம் என்ற
 வில்லிநல்லூரில் வேளாளாகுலத்திற சித்தநாதசைவாமர
 பிற கலவியற்ற்வொழுககங்காளாற சிறந்த கந்தசாமி முத
 லியாரதம் அருந்தவததுதித்த இந்நூலுக்குமாரா இவாதந்
 தமயனா முனிப்படிமுதலியார எனப்போ. இவா தமக்கு
 டிக்க இளமைப்பருவகதிலேயே தாது தந்தையாராயிழக
 ருத் தொப்பாககியஞ சம்பலித்தமையாற பொனவிளைந்த

களத்தூரசென்று ஆண்டிருந்த தமது அம்மான குமாரசாமி
 உபாததியாயருடைய மேற்பாவையிறறங்கி, அவாதமபா
 லெழுதப்படிக்ககற்றுகொண்டனா. அதன்பின்னர் தம
 முக்கலவியின்மீது தமகளுள் ஆவம அதிகரிக்கவே, நமது
 நூலாகிரியா அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியாரது நர்னகாம
 வமிசத்தினராய உழலூர் - வேலப்பதேசிகரிடம் இலக்கண
 விலக்கியம் பயின்றனா. இனி அத்துணையோடு சினறுவிடா
 மற் கலவிரம்புதறப்பொருட்டுச செனனைமார்க்காடுசென்று,
 சிந்தாததிரிப்பேட்டையிற போந்திருந்த புதுவை - விசுவ
 காத பிள்ளையிடக்தும கூனிமேடு - வித்துவான இராமாநுச
 முதலியாரிடத்தாடு செந்தமிழிலக்கியங்களை மேனமேலூர்
 பயின்று, அக்காலத்துத தொலகாப்பியம் வாதப்ப முதலி
 யாரெனச சிறப்புப்பெயாபெறறுத திகழாநின்ற புலவாப்பெரு
 மானிடம் தொலகாப்பிபத்தில எழுத்ததிகாரமுரு சொல
 லதிகாரமும பாடங்கேட்டு இராமநாடகம்பாடிய அருணா
 லக்கவிராயரது மாபினராய சீர்காழி வடுகராத தம்பிரானெ
 னனும் வித்துவச சிராமணியிடத்துத தொலகாப்பியப்
 பொருளதிகாரங் கசாடறத்தே, காத்து மிகவும வல்லராய மனி
 ருத்தனா, அதானறிபூர், வடமொழி, ஆந்திரம், கன்னடம்,
 இரதுஸ்தானி, மகாராட்டிரம், ஆங்கிலம் முதலிய பிறபா
 ஷைகளும் பயின்று அவையிறறினகட டோச்சி பெற்றனா;
 இவ்வாறு பனமலரிடத்தும பைத்தேறல பாருகிக் களிசிறு
 துலவுரு சுருப்பரெனச சீர்பெற்று விளங்கினா. அது
 கண்ட அரசாட்சியோர் இவர்க்கு கலவிக் திறத்தனைப் பெரி
 தும் விபந்துபாராட்டினா. பின்னாத தாண்டவராய முத
 லியா செனனை துதைத்தனக் கலாசாலையிற செந்தமிழ்து
 தலைமைப் புலமை நடாததுவான புதுது இயற்றமிழ்ப்புல

வா திலகர் இராமசுந்திர கவிராயரோடு சம்பணடிதராய் வீற நிருத்தனா. இங்ஙனம் இவா நம்முபணடிதராகிப் பலலா ண்டு கழிந்தபின்றைச செனனைத துணைதனக கலாசாலையெடுபட்டது. ஆகவே இவர் கி. பி. 1843 - ஆம் வருடம் செங்கற்பட்டுச் சிலலாவிற சுதேச நீதியதிபராயமந்தனா. இதற்கிடையில் இவா நம்முபணடிதராயிருந்துழி முகவை-இயற்றமிழாசிரியா இராமானுச கவிராயரோடும், திருத்தணிகைக கலவிககடல சரவணப்பெருமா னையரோடும், இவா வாதப்போ புரியுபாறுநேரிட்டது. இவா திருத்தணிகை மாலை, திருப்போளாப்பதிகம், கதாபஞ்சரி, இலககணவினா விடை முகவிய பல நூல்களையு மியற்றினா அன்றியும் திரு கஞாள் பரிமேலழகருணா, காலடியா, சீவக சிந்தாமணி, கலலாடம், திவாகரம், தொலகாப்பியா முதலிய தொல லோ புனைந்த நூல்களைப்பல பிரதி ரூபங்களைக கொண்டு பிழையுறப் பரிசோதித்தது அவற்றுட் சிலவற்றையசசிவித்த தனா கொட்டையூச சிவங்கொழுந்ததேசிகா புரசையம் பதியிலிருந்து கோடிச்சரக கோவைபாடியபோது இவா மிகப்பேருதவிபுரிந்தனரென்ப. இன்னும் இவா அப்புரசைக கணனை யெழுந்தருளியிருந்த பொன்னம்பல சுவாமிகள விவிலியநூலிற குற்றங்காட்டுவான புகுக்கு 'வேதவிகற்பம்' எனறொருநூல வெளியிடுததயபோது பல பாதிர்மாரும லுந்து அதனைப் பூருவபக்கம் பண்ணுமாறு தம்மை வேண்ட லும் தாம் அதற்கு மறுப்பாக 'வேதவிகற்பதிககாரம்' எனற ஒன்றனை யெழுந்த முததுசசாமியிளை யென்பவா பெயரினா றுத்தனை வெளியிட்டனரென்றுங கூறுப. இவா அகப்பொருள சொயமாகவுஞ சிவகாரமாகவும் பல சிறுநூல்களுந் தனிப ன் தனைஞ செயதுளா. அவை பறபலவூகளிலும் ஆங்காங்

குக காணப்படும. இவாதங் கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் சில மதுரையமபதி மகாவிததுவான சபாபதி முதலியாராவாக ளிடத்துள்ளன. இது நிற்க இததுணைச சிறப்பெயதி விளங் கிய புலவா பெருமானை தார மிகவும நனகு மதிப்பதற்கு அறிகுறியாக அவாசெய்த இப்பஞ்சதந்திரத்தனைச சென னைச சாவகலாசாலையா பிரவேசபீடசைககுப பறபல காலத்தமபாடமா யேறாடுகதி வருகின்றனா இநதூலாசிரி யர் தாரணவருடம சித்திரமாதம (கி பி 1850-ஆம் வரு டம்) தமிழநாடுசெய்த தவங்குறைவினனே அனறி யெதன னே தேகவியோக மாயினா

இனிப் பிறகாலத்தினா இப்பஞ்சதந்திரத்தனை யசசிடு வான புககுச தமங்குத தோன்றியவாறெலாம மாற்றிப் பெரிது மிடாப்பட்டனா அது கண்ட யாம இப்பதிபின கண்ணே யனனோரான ஸ்ரீநாத வழுஉக்களைப் போக்கி யே றக்குறையத காண்டவராயமுதல்யா தாமே ஆதியில அச சிடுவித்த பிரதிககிணங்கச செயதிருக்கின்றன மென்பது தமிழ் வல்லோ யாவருங் கவனிக்கற் பாறறு

வி. கோ து

கடவுள்துணை.

பஞ்சதந்திரம்.

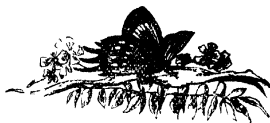
வரலாறு.

கலவிய பொருளிலுஞ் செலவப்பொருளிலுஞ் குறைவிலலாதவாகளுக்கு உறைவிடமாயிருக்கின்ற பாடலீபுரமென்னுமொரு பாடணமுண்டு. அந்தப்பட்டணத்திற சுகலசுகுணங்களோடுங் கூடியிருக்கின்ற கீதரீசனென்னும் அரசனொருவனிருந்தான். அந்த அரசன தன பிள்ளைகள் படியாமல மூடாகளா யிருந்ததைக்கண்டு, வெகு வியசனத்தொடு மாலோசிக்கத்தொடங்கினான். “கலவியுந் தாமசுணமு மிலலாத பிள்ளைக ளிருந்தாவதெனனை? பாலகொடுத்த வெருமைகளைக் காப்பாற்றிற்ற பலனுண்டோ? வேதநாஸ்திர மநிந்தவனாய் ஒரோபிள்ளை யிருந்தாலு மவனாலே குடுமபமெலலாஞ் சுகமடையும். இப்படிக்கிலலாத பிள்ளைகள் காப்பத்திலே யழிந்தானாலும் அழியாவிட்டாற் பிறந்தவுடனே இறந்தானாலும் போவது கலலது. குலத்திலயோக்கியனான பிள்ளை இருக்கலாகாது ஜனமாந்தர புண்ணியத்தினாலே இமமை மறுமைக்குச் சுகநுகொடுக்கின்ற புத்திரன பிறக்கின்றான். பாபத்திறை குலத்தைக் கெடுக்கின்ற புத்திரன பிறக்கின்றான். மேலும் ‘இந்தப்பிள்ளையைப் பெற்றவாக ளென்னதவந் செயதாராகளோ’ என்று கண்டோர் சொல்லுமபடி நடக்கின்றவனலலனோ பிள்ளை” என்று அவன் தனக்குள்ளே யாலோசித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, பின்பு

சபையைப் பார்த்து, “இளமையுஞ் செலவழமும இராஜசமும அறிவிலலாரையு மாகிய இந்த நான்கனு ளொன்றொன்று தானே கேட்டுக்கெல்லாம ஏதுவாகும் இந்த நான்கும் ஒருவனிடத்திலிருந்தால அவனென்னபாடு படான ? பிள்ளை யெண்ணிகைக்குப் பிறந்து, துன்மாக்ககாளா யிருக்கின்ற வென்பிள்ளை களுக்கு நீதிசாஸ்திரோபதேசத்தினால் எந்த மகாபுருஷன் மறு ஜனனம் வரடாணனுவான ?” என, அப் போது சகல நீதிசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகிய சோம சன்மா வென்பவ னெழுந்தது, “இவர்களுக்கரசு சமான்மான அறிவையுடையவர்கள் இவ்வுலகத்திலிலையென்று சொல்லுமபடி நான் ஆறுபாதத்திற் செயமர்ட்டுவேன் அது வரைக்கும் நீர் நாளை எண்ணிக்கொண்டிருப்பீர்” என்று சீர்தம பண்ணினான் அதைக் கேட்டு, நடுக்கடலில் திகைதப்பி மயங்கு மாலுமிகொரு துன்றதோற்றிற்போல, அரசன் மிகவு மனமகிழ்ந்து அவனுக்கு உபசாரஞ்செய்து, தன்னுடைய பிள்ளைகளை யவன் வசத்திலொப்பித்தான. சோம சன்மா உடனே யந்தப்பிள்ளைகளைத் தனவீட்டுக் கழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கருப்பஞ் சாற்றைக் காய்ச்சி யொரு சாக்கரைக்கட்டிப்பாகத் திரட்டிற்றோபோல, நீதி சாஸ்திரங்களைப் பஞ்சநதிராமகையாகக் கற்பித்தது, இராஜ குமாரர்களுக்கரசு சொல்லத்தொடங்கினான்.

சோமசன்மா, “ஓ இராஜகுமாரர்களே! உங்களுக்கருவேடிக்கையாகச் சில கதைகள் சொல்லுகின்றேன்; கேளுங்கள்” என்று சொல்ல, அவர்கள் “அவையென்ன கதை?” என்றார்கள்; அதற்கவன் “பஞ்சநதிராமகதை” என்று சொன்னான்; அவர்கள் “பஞ்சநதிராமென்பதென்னை? தெரியச் சொல்லவேண்டும” என்றார்கள். அதற்கவன், “அவை மீத

திரபேதம, சுகிலலாபம, சந்திவிககிரகம, அராதநாசம அல
 லது லபதஹானி, அசமபிரேக்ஷியகாரிததுவம எனனு மை
 நதுமாம. அவைகளுண மிததிரபேதமாவது சிநேகததைக
 கெடுததுப பகையுண்டாககல; சுகிலலாபமாவது தங்களுக
 குச சமானமானவாகளோடு கூடிப பகையிலலாமல வாழந
 திருத்தல , சந்திவிககிரகமாவது பகைவரையடுத்து உறவு
 செய்து வெல்லுதல; அராதநாசமாவது தனகையிற கிடை
 தத பொருளை யழித்தல , அசமபிரேக்ஷிய காரிததுவமாவது
 காரியத்தைத தேறவிசாரியாமற செய்தல” என்று சொன
 னை. இராஜகுமாராகள, “ஐயா! அநதககதைகளை யெங
 களுக்கு விளங்கச சொல்லவேணடும்” என்றாகள. சோம
 சனமா, உங்களுக்கு “ மங்கள முண்டாகுக” என்று ஆசீர்
 வதித்துச சொல்லத்தொடங்கினை.

பஞ்சதந்திரம்.

முதலாவது

மித்திரபேதம்.

“ஒரு காட்டில் ஒரு சிங்கமும் ஒரு துங் கூடி மிகவு மொருமை யாக வாழ்ந்திருந்தன அந்நேரம் சிங்கத்தைக் கோட்சொல்லுதலு முலோபகுணமு முள்ள லொரு நரி வந்து கெடுத்தது” என்று சொமசனமா சொல்ல, இராஜகுமாராங் “அஃதெப்படி” என, அவன் சொல்லத் தொடங்கினான் — ✓

“தெனாட்டிலே மகிழாநுப்பிய மெனலும் பட்டணத்தில வர்த்தமான னென்ற ஒரு வாத்தகனிருந்தான் அவனுக்கு வெகு பணயிருந்தும் இன்னுஞ் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால் அவன் பின் வருகிறபடி யாலோடுகொண்டான் “யாதொன்று சம்பா திப்பது அருமையோ அந்நேரம் சம்பாதிக்க வேண்டுமே, சம்பாதித்த தைக் காப்பாற்றவேண்டுமே காப்பாற்றினதை விருத்திபண்ணவேண் டும், விருத்தி பண்ணினதைத் தானு மனுபவித்தது உத்தமபாதகிரத திற செல்வழிக்கவேண்டுமே, காப்பாற்றாத திரவியம் நாசமாகும், விருத்தி பண்ணாதது குறையும், தானு மனுபவித்தது சம்பாதகிரத திற செல்வழியாதது வீணாகுமெனச் சாஸ்திர மிருக்கின்றது மேலு மினபழம் புண்ணியமுங் கீர்த்தியும் மனிதருக்குள்ளே பெரு மையு முறவும் நினைத்தது முடித்தலும் யாருக்குண்டு” திரள திர ளாகப் பணங் குவித்தவாகளுக்கேயுண்டு, இல்லாதவாக ளுலகத் திலே நடைப்பிண மாவாக்கள் ஆகையினால், மேனமேலுஞ் சம்பா திப்பதே யோக்கியம்” என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, தன்னிடத் திருந்த சரகருக்களை வண்டியிலேறி அதிற் சஞ்சீவகன், நீந்தக்

னென்னும் பெயரையுடைய இரண்டெருதுகளைப் பூட்டி நடத்திகொண்டு தேசாநதரம போனான். போகும்போது ஒருநாள நெருங்கிய காட்டிலே மிகுந்த பாரததினற சஞ்சீவக நென்னும் எருது காலிடறி விழுந்தது நொண்டியாயிற்று அப்போது வாதத மாணன அநத எருதுக்குப் பதிலாக வேரேரெருதை வண்டியிற கடடி ஓட்டிக்கொண்டு அவ்வெருதுக்கு ஓராணைக காவல வைத்துப் போனான் பிறகு அநதசசேகன வாததகனிட்டுத்துக்கு இரண்டொருநாட் கழ்த்துப்போய் “அநத எருது செத்துப்போயிற்று” என்று பொய்சொன்னான், காட்டில விடப்பட்ட எருதோ, ஆயுப்பலத்தினற பிழைத்துப் புலலு முதலாகிய மேயசசலினால் மிகவும பருத்துக கொழுத்து ஒடிந்தகாலுங் கூடி அநதக காட்டிலே யதேசசையாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தது அப்படி யிருக்கையில், இராஜய பட்டாபிஷேகச சடங்குகளில்லாமல தன வல்லமையினால் காட்டிற சஞ்சரிககினற பிராணிகளுக கெல்லாம இராஜத துவத்தை யடைந்திருக்கினற பிங்களன் எனலும் சிவகமானது தன பராககிரமத்தாற சமபாதிக்கப்பட்ட இராஜயத்தைச் சுகமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருந்து ஒருநாள தாக்மெடுத்தது தண்ணீர குடிக்க யழினை யாற்றங் கரைக்குப்போகும்போது அவகே சடிதியிலென்றைக்குய் கேட்டறியாத பேரிடி முழக்கம்போலும் அநத இடபம முக்காரம்போட்ட தொனியைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு “ஓஓ தேது புதிதாயிருக்கினறது” என்று பயந்து நடுநடுங்கித் தண்ணீர குடியாமற சமமா அசைவற நினறுவிட்டது. அப்போ தவ்விடத்திலிருந்த சிவகத்தினுடைய பிரதான மந்திரி குமாராகளாகிய கரடகன், தமனகனென்ற நரிகளிரண்டும் இநத அதிசயத்தை யறிந்து ஒன்றுக்கொன்று பேசத்தொடங்கின. ✓

தமனகன கரடகனைப்பார்த்து, “நமமுடைய அரசன் தண்ணீரக்குப் போய்க் குடியாமலென சுமமாநிறகினறான?” என, கரடகன் “அதை விசாரிப்பதனால் நமக்காவ தெனை? இனாயகப்பமொ? பெருமை யுண்டாகுமா? கிணற்றுத் தவனைக்கு நாட்டு அப்பமேன? சுமமாவிரு, தனதக்குத் தகாத காரியத்தைச் செய்கிற

வன கடாவிய ஆப்பைப் பிடுங்கின குரங்கு பட்ட பாடு படுவான்” என்று சொல்ல, “அஃதெனின” என்று தமன்கன கேட்க, கரடகன சொல்லுகின்றது —

“மகத்தேசத்தி விருக்கினற ஊதந்தென்போ னொருவன கோயிற நிருப்பணிககாகக கொண்டுவந தறுககவிட்ட மரங்களில வாடசாரன பிளக்குமபடி முனைக ளடிததுவிட்டுப் போன வொரு மரத்தினமேல் அநதக்கோயில் நநதவனத்திலிருக்கின்ற குரங்குகளி லொன்றுவநது உடகாரதது” அஃது அமமரப்பிளப்பிலடிதத முனை யை யசைததுப் பிடுங்கினவுடனே பிளப்பு நெருங்கி யுடல நசுங்கி யிறநதது. ஆதலால் தனக்குத தகாதகாரியததைச செயதால யாரகரும பிராணசசேதம வரும்” என்று சொல்லி “நேற்று நான தின்று விருத்திருக்கின்ற இரையைத தின்று சுகமா யிருப்போம வா” என்று கரடகனழைத்த பின்பு, தமன்கன கரடகனைப் பாராதது “ஊவாயிகாரியளு செயயாம வினாதேடுவதையே பெரிதாக கினை ககலாமோ? ஒருவன பித்திராகளுக்கு உபகாரமுஞ் சத்துருக்களுக் அபகாரமும் பண்ணவேண்டும், அதற்கு இராஜசேவையே தக்கது, மேலும் இராஜாவை யடுத்திருக்கையில் வெஞ்சனங்களுக்கு நன்மை செய்குதே இராஜசேவைக்குப் பிரயோசனமாம், நன்மை செய்வ தற்கு இடமில்லாவிட்டால் உயிர்பிழைத் திருப்பதனெனன” காக பவியையுமெசகிலயும் மலததையுநதின்று காசகையும் ஆயிரவருஷம் பிழைத்திருக்கின்றது, நாயும் பசையில்லாத வெள்ளெலும்பைக் கவ விக் கடித்தக கடித்ததுப் பலலசைநதும் பசிதீராமற சநதோவூததை யடைகின்றது, மேலும் அது யஜமானன கையிலிருக்கின்ற ஒரு கவள மெசகிலைப் பாரததுக் காலிலவிழுகது, வயிறறை யெககிக்கொ ணடு எளியமுக்கதைக் காட்டி அவன் முகத்தைப் பாரதது வாலீக் குழைத்துக் கெஞ்சிக் காததுக கிடநது கொஞ்ச மெசகிலை வாங்கித் தினனும். யானையோ, பாகனைப் பாராமலும் அடுக்காமலும் அவன வேணடி வேணடி வலியக் கொடுக்க, கருவத்தோடு வாங்கி நாயைக் காட்டிலு மாயிரமப்பங்கு அதிகஞ் சாப்பிடும், சிங்கம் பசியிறை சகூ டப்படும்போது, நரி சமீபத்திலிருந்தாலும் அதை யசட்டைப்பன்”

யானையையே கொலலும் , ஆதலாலுலகத்தில் யா புகழோடு சீவிக்
 கின்றாகளோ அவர்களே பாகசியவான்கள் , சிறுகுழிகள் கொஞ்
 சந தணணீரால் நிறையும் , எவியன் சேரங்கை சில தானியத்தால்
 நிரம்பும் , அப்படிப்போல மூடன இதாசுதந தெரியாமற கொஞ்
 சததிலே சீவனம் பண்ணுவான , அவனுசுகும் பசவுக்கு மென்ன
 பேதம் ? ஆகையால் இராஜ காரியம் பாததுப பெருமையுடன
 சீவிப்பதே நல்லது” எனரிப்படிச சொல்லக கேட்டு , கரடகன
 தமனகீனப பாதது “ நல்லது . இந்த யோசனைகளுக்கும் இந்தப்
 பேசுககளுக்கும் இப்போது நாம இராஜகாரியத்தி விருக்கவில்லை,
 இதை தேடுகிற காரியத்தி விருக்கின்றோம் , அப்படி யிருக்கநீ யேன்
 வீணை மறோசசியம் பண்ணுகின்றாய் ? மூடவன கொம்புத
 தேனுக்கு ஆசைப்பட்டாற கிடடுமோ ?” என நிகழ்ந்து சொல்ல,
 தமனகன “நல்லதிருக்கட்டும் , பிரதானியங் காலத்தினால் அப்பிரதா
 னியாநின்றான , தன முயற்சியினால் குணத்தினால் வலுவானவ
 னுடன சமாததனுகின்றான , யாரும் மேலான காரியத்தையே யாலோ
 சிக்க வேண்டும் , அது கைகூடாவிடிலும் பெருமை வரும் , புத்தி
 சாலிகள் அருமையான காரியங்களைச் செய்வார்கள , மலையுசியி
 லொரு பெருங்கலை யேற்றுத்தரித்த , அங்கிருந்து அதைத் தள
 னுவதெளிது , ஏரியினீகை கட்டுதலரிது , உடைத்த லெளிது , பெரு
 மையுடன் சிறுமையு மவராலேயே வரும் , ‘முயற்சியுடைய ரிகழ்ச்சி
 யுடையா’ எனனும் பழமொழியையாயினும் கேட்டிலையோ ?” என
 ரிப்படிச சொல்ல , தமனகீனக் கரடகன பாதது “நல்லது நீ போய்ச்
 சுககத்தினிடத்தில் எதைக்குறித்துப் பேசுவாய் ?” என , தமனகன
 மமுடைய சுவாமி மூடத்தனத்தாற பயநதிருக்கின்றான , அதை நீ
 வப்படி யநிரதாயென்று கேட்கின்றாயோ ? சொன்னபொருளைப்
 பட்டி மிருகங்களும் அந்நிதனுகொள்ளும் ? சொல்லாம லரிசினறவனே
 பணம்தன , அப்படிய ரியாவிட்டாற புத்தியாற பிரயோசனமென்ன ?
 நாணு மிங்கே யிருந்தபடியே யநிரதேன , இப்போது நானிதை
 முன்னிடடுகொண்டு போய்ச் சிவகத்தைச சிநேகம் பண்ணிக
 கொள்ளுகின்றேன்” என , தமனகீனப பாததுக கரடகன “நமமு

டைய அரசர்கள் மோதல்கொளவதுபோற் கடிக்கிறவர்கள் , அரசரும் நெருப்பும் பாம்புஞ்சரி , அப்படியானால் பழக்க மில்லாம விருக்கையி ல்வனை யெப்படிச் சிநேகம் பண்ணிக்கொளவாய?" என, அப்போது தமன்கன "நான் பேசுவதிற சதுரனென நறியாயோ ? சமாததனாக கெதுபெரிது ? பறக்கிறபறவைகளுக்கு எதுதூரம் ? விததுவானாக கெது பரதேசம் ? பிரியமாகப் பேசுகிறவர்களுக்கெவன சத்தூரு ?" என, கரட்கன "அப்படியானாலும் இராஜாக்களிடத்தில்காலத்திறபோல லவமானநேரிமும்" எனறது. அதற்குத் தமன்கன "அவமானம் வந்தாலும் எஜமானன் சமீபத்திலேயே யிருக்கவேண்டும் , எவன் சமீபத்தி லிருக்கின்றானோ அவனுடனே அரசர்கள் காரியங்களைச் சொல்லுகின்றார்கள் , கொடிகள் கிட்டவிருக்கிற மரத்திலேயே படரும் , அரசர்களும் ஸ்திரீகளுந் தங்களைக் காத்து இங்கிதம் பேசுகின்றவாக ளிடத்தில மனமிரங்குவார்கள" என, கரட்கன "நல்லது, நீ யவனிடத்தி லெப்படிப் பேசுவாய?" எனறது தமன்கன "நல்லமழை பெய்திருக்கையி லெப்படி விதையினின்று முளைகள் புறப்படுமோ அப்படி இராஜாவின கேள்விக்கேற்க என வாக்கினின்று உத்தரம் புறப்படுமும் , ஆயினும் ஒருவேளை பிரகஸ்பதியும் பேசுசில தவறுவானால் மறவர்களுக்காக கேட்பானேன் ?" எப்படியுங் காலமறிந்து பேசினால் யாதோ ரவமானமும் வாராது , அரசர்கள் தங்கள் காரியம் என்னாலே யாகின்றதோ அவனிடத்தில ஒருவேளை சிறிது குற்றம் நேரிட்டாலும் அதைப் பாராட்டாமல் அவனைப் பரிபாலித்து விருத்தியடையப் பண்ணுவார்கள்" என, கரட்கன "அரசர்கள் மலையைப்போல அனுசரிக்கிறதற்குக் கடினமாயிருக்கின்றார்கள்" என, தமன்கன "ஆயினும் மலரவர்கள் சபாவமறிந்துபேசி நமக்கிதம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்" என்று, கரட்களிடத்திற செலவு பெற்றுக்கொண்டு, சிங்கத்தி னிடத்திற்குப் போய்த ஊரத்திலே நின்ற தண்டம் பண்ணி அரசனுத்தரவின லுட்கார்த்தவுடனே, சிங்கம் "நெடுநாளா யுனைக்கானோம்" என, தமன்கன "இப்போது தேவரீ ரிடத்திற்கு வரத்தக்க காரியம் நேரிட்டதனால் தங்களுடைய திருவடியணடை வரலானேன் , இல்லாவிட்டால்

வந்ததற்குப் பிரயோசன மெனன ? இராஜாக்களுக்குக் கொருவராலும் பலனிலலா விட்டாலு மொருவேளை சிறு துரும்பும் பலலுக்குத்த வுதவும் ; மறநவைகளுக்காக கேட்பானேன ? மேலு மொருவேளை யரசாக்கள குணவான யசட்டை பண்ணித் தள்ளிவிட்டாலு மவன் சற்குணம் போயவிடுமோ ? நெருப்பைத் தலைகீழாகப் பிடித்தாலு மதன் சுவாலை கீழாகுமோ ? ஆதலா லரசாக்கள பரிசோதித்தநிறநு யோக்கியனை நல்ல காரியத்தில வைத்தா லவன் இராஜாவுக்குக் கீர்த தியைப் பெருகப் பண்ணுவான, ஆகையா லெனைத் தாங்குக சிறு நரியென் றவ்மானம் பண்ணலாகாது , விட்டுணு வெடுத்திருந்த வராக வடிவை யுலகத்திற பூசிக்கவிலையோ ? ரூபத்தைப் பாராமற் குணத்தைப் பாராக வேண்டும , மலைபோலிருக்கின்ற தோ சிறு சள ளாணியால் நிலைபெறும் , காஞ்சே சுவாமி காரியத்திற பற்றுள்ளவன் , கருவியுங் காலமு மரிந்தது கரும் முடிக்கு மாற்றலுள்ளவன் ; இந்த வலுமையெல்லா முமது சாரிருந்தாற் பிரகாசிகும் , வாள முதவிய ஆயுதங்களும், வீணைமுதலிய வாத்தியங்களும், பூமியும், ஸ்திரீகளும், யோக்கியர்களும், சாஸ்திரநிபுணமானிய இவைவெல்லாம் பரிபாலனம் பண்ணுகின்றவர்களாற் பிரகாசிகும் , அண்டையிற சமாததனில லாத இராஜாவுக்கு அபகீர்த்தி வரும்” எனப் பபடிச் சொல்லக்கேட்டு, சிங்கம் “தமனகா ! நீ யென்பிரதானி புத்திரனலையோ ?” என, தம னகன் “ சுவாமி” என்று வணங்கிச் சுமமா விருந்தது. சிங்கம் “ ஏதா வது சொல்லவேண்டு வ திருந்தாற் சொல்” என, தமனகன் “ தேவ ரீ ணணீர்க்கு வந்து குடியாமல் மெயம் மறந்து சுமமா நிறகின்றீர் க” என, சிங்கம் “ மெய்தான், நானிந்தக் காட்டில் வெகுநாட் டு யிருந்தேன் , இப்போது இதை விட்டுவிடத் தக்கதாகச் சம்ப வித்திருக்கின்றது, என்றைக்குக் கேட்டேன் , அதனாலேதான் அப்படி நின் தீரன் அந்த முழக்கம்போலவே யிருக்கும்ன்றே அநதப்பிராணியும்” ஆதலா லிதைக்குறித்தது என்ன சொல்லுகின்றாயோ அவையே பென் வ்றத் பிரமாணம் , இப்போது வழுக்கி விழுகையில் நீ ஊன்றுகோல் வீட்டு கிடைத்தாய” என, தமனகன் “சுவாமி, தொனியினாலே பயப

படலாகாது, முன்னொரு நரி ஒரு தொனியைக்கேட்டுப் பயநசுபிறகு நெருங்கிப் பார்த்தவுடனே யங்கே தோலுங் கோலு மிருக்கக்கண்டது” என, சிங்கம் “அஃதெனனை?” என்றுகேட்ட, தமன்கள் “ஒருநரி பசியால் வருந்தியினாக்காகத் திரிந்து திரிந்து ஒரு போகங்களத்தில் வருமபோது அவகே அசதியிலுண்டான ஒருபெரிய தொனியைக்கேட்டு மிகவும் பயந்து ‘நான செத்தே’ னென்று திகைத்தது பிறகு சமரே முன்னேபோனவுடன அவகொரு பெரிய பேரிகையைப்பார்த்து, அடுத்திருக்கின்ற மரத்தின்கீழ் காற்றிலைசைந்து அதிலடக்கத் தொனியுண்டாயிற்றென்று அறிந்துகொண்டு, அதனருகே போய்ப்பார்த்து, அவகே பேரிகையின் றேலுங்கோலுமே யல்லாமல் வேறொன்று மில்லையெனத் தெளிந்து சந்தோஷ மடைந்தது, ஆதலாற் சத்தத்தினுலேமாததிரம் பயப்படலாகாது, தாங்கள் கட்டளைகொடுத்தால் அந்தச்சத்தத்தின் மூலத்தையறிந்து வருவேன” என, சிங்கம் அப்படியே செலவுகொடுத்தது பிறகு தமன்கள் சஞ்சீவகனென்னு மெருதினிடத்திற்போய்ப் பெரி அதைச் சிறேகம்பண்ணிக்கொண்டு, சிங்கத்தண்டைவந்து தண்டம்பண்ணி முன்னே நின்றது சிங்கம் “நீ யந்தப் பிராணியை யின்னதென றறிந்துவந்தாயா?” என, தமன்கள் “தங்கள் கட்டளைப்படியே போய்ப்பார்த்தேன முன் தாங்கள் எப்படி நினைத்தீர்களோ அப்படியே புஷ்டியாயிருக்கின்றான, அவன் தங்க ண்டைப் விருமபுனினான, கட்டளையான றிருமப்பிப்போய்த் தரிசனத்துக் கிட்டுக்கொண்டு வருவேன” என, சிங்கம் “நல்லது அப்படியே யாகட்டும்” என, மறுபடி தமன்கள் ஒருதண்டைபோய் உபசாரத்தோடு அழைத்துவந்து இராஜாலைத் தரிசனம்பண்ணுவித்தது. பிறகு பிங்களனுகுஞ் சஞ்சீவகனுக்கும வெகு சிறேகமுண்டாய் இராஜாவுக்கு மற்ற யாரு மவசியமில்லாமல் இப்படி வெகுகாலங் கழிந்தது அப்போது பிரதானி புத்திரர்கள் சிய கரடக தமன்க ளொன்னு மிரண்டு நரிகளுக்கும் இரையொன்த அகப்படாமையால் ஆலோசிக்கத் தொடங்கின தமன்கள் “நகாட்டிலே தனித்திருந்த சிங்கத்துடனே ஒருதைச் சிறேகம் பண்டித்தது, யானையானது தன் மதக்கத்துக்கக் கொத்துவதற்கு ால்

சததைத தானே யெடுத்தப பாகன கையிற கொடுப்பதுபோ லா யிற்று; மேலும் முன்னு ளாட்டுக்கடாச சண்டையில் நரிசெத்ததும், ஆஷாடபூதியின கூட்டுறவாற சநியாசி பொருளிழந்ததும் எப்படி யவரவாகள் குற்றத்தினாலேயோ அப்படியே நமது குற்றத்தினாலே யே நமக்கிடைக்காமற் போயிற்று” என, கரடகன “ அஃதெப் படி? சொல்” என, தமனகன் சொல்லுகின்றது —

“ ஒரு தேசத்தில் தேவசர்மா வென்னும் ஒருசநியாசி தான பிசசையெடுத்துச் சம்பாதித்த திரவியத்தைக் கரதைகருள் வைத்த யாக்குந தெரியாமல தைத்துப் போாத துககொண்டு பின் னும் பிசசையெடுத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு திரிய, அசுருதையறிந்த ஆஷாடபூதியென னு மொரு திருட்டுப் பிராமணன் ‘இந்தக் கர தையை மாததிர மெப்படியாயினுந் திருடிககொண்டால், நாமெப் போதூந் திருட்டுவேலை செய்யவேண்டிவதில்லை, நமமுடைய தாசிகு வெருநான்கு நடக்கு’ மென்று ஆலோசித்தது ஒரு பிரமசாரி யைப்போல அநதச் சநியாசியினிடத்திற்போய் அநனகாலில் வீழ் நது ‘அடியேனுக்கு ஞானோடே தேசஞ்செய்து இந்த நிஸ்ஸாரமாகிய சமுசாரசாகரத்தில் நான இன்னு மலையாமற் சிறிது கடைக்கண்ணை பாத்தது எனனைக் கடைதேசேற்பண்ணுக. ஒ மகானுபாவா! ஓ பர துககஞ் சகியாத பரமபுருஷா!’ எனரிப்படி யழுதகண்ணுஞ் சிந்திய மூக்குமாகக் கலங்கிநிற்க, அதைப் பாசாங்கென றரியாத அநதச் சந றியாசி இவனறலைமேற கையைவைத்துப் ‘பயப்பட்டு’ என்றான, அதுமுதலாக ஆஷாடபூதி வெரு பயபத்தியுடனே அவன் காலா விட்டவேலையைக் கையாறசெய்துகொண்டு, கரதைக்குச் சமயம்பார ததுக்கொண்டிருக்குநாளில் ஒருநாள ஒரு பிராமணன்வீட்டி விருவ ரும் விலாப்புறம் வீங்கப் பிட்டுசை பண்ணிக்கொண்டு வெருதூரம் வந்தபிறகு ஆஷாடபூதி ஒருவருமரியாமல ஒரு துருமபை யெடுத்த த்து, லைமேலே வைத்துக்கொண்டு அநதத்துருமபைக் குருவுக் டுத்துக்கூடாடி, ‘ஐயோ! நமக்குப் பிட்டுசைக்கொடுத்த பிராமணன் டுத்துக்கூடாடி எனறலையி லொட்டி வந்துவிட்டதே, அன்னமிட்ட டுத்துக்கூடாடிக்கூடாடா? உப்பிட்டவரை யுள்ளளவு நினை’ என்று

பழமொழியுயிருக்கினமதனறே?" என, வாய்பதற நடுநடுவகி "இதை அந்த அன்னதாதா வீட்டிற போட்டுவிட்டு இதோ நொடியளவில் வருவேன" என்று குருக்கள பராக்ருமபடி பரபரப்பாகச் சிறிது தூரங் காலடி பிட்டததிற படுமபடியோடி, ஒருசெழுமறைவி லுட் காரநதிருநதுவிட்டு, பின்பு இணைக்கவிணைக்கவோடிவநது ஆசாரியன காவில விழுந்தெழுந்தது, "சுவாமி! உமமுடைய அநுககிரகத்தினுல இரதப பாவத்திறகுத தப்பினேன" என்றான இதைப்பார்த்து அந்த ஏழைச் சநநியாசி ஆச்சரியப்பட்டு, இவன் பரசொத்துக் காசைப்படாத பரமாததுமா வென்று நமசித தன்னுயிராக்ருச சமான மாக நினைத்திருந்த கந்தையைச் சீவுந் கையிற்கொடுத்தது, ஒரு குளக்கரையிலிருக்கச்சொல்லித் தான சலபாதைக்கருச் சென்று காலுமபப போனவிடத்தில இரண்டு ஆட்டுக் கடாகக் கொன்றே டொன்றுமுட்டிச் சண்டைசெய்ய, அவைகளின் மண்டையிலிருந்து ஒழுக்குநிறத்தை யுண்ணலாமென்று ஒருநரிபோய இரண்டுக்கும நடுவில்கப்பட்டிறந்தது. அவன் அந்த அநாதத்ததைப்பார்த்துக்கொண்டு ஏரித்துநேரமிருந்தான். அப்போ தந்தச் சீவுந் 'இதுதான் நல்ல சமயம், இதுவிட்டா விளிகநட்டுமா' கற்றுள்ளபோதே தூறிக் கொள்ள வேண்டு' மென்று நினைத்துக் கந்தையைச் சுருட்டிக்கொண்டு ஓடிப்போனான். உடனே சநநியாசி வந்துபார்த்துச் சீவுந்நைக் காணாமல், 'ஓகோ! நமமை யாஷ்டாடபூகி யேயத்தானே, நாம மோசம்போனேம' யென்று திகிறபட்டு, உபுககண்டம பற்கொடுத்த பாரப்பனியைப்போல ஒருவருடனுஞ் சொல்லாம விருந்து விட்டான்" என, இதைக்கேட்டுக் கர்ட்கன இதற்கு "நான் செய்யத்தக்க தெனின?" என்று கேட்கத் தமன்கன "யாதொன்று போயிறறே அதை மறுபடி சேசுகரிக்கவேண்டும், எதைச் சம்பாதிக்க வில்லையோ அதைச் சம்பாதிக்க வேண்டும், இதிராகவரும் விககினங்களைத் தடுக்கவேண்டும், என நிப்படி யாலோசித்துப் பண்ணுகின்றவ சூலவே மந்திரி? இப்போது பிங்கன சஞ்சீவகாளுக்களுள் சூயொகை நமக்கு எல்லாச் சங்கடங்களு நேரிட்டன, இவர்களுணைகன "நான் பிரித்தாற்றான நமக்கு இவ்வளவேலும் அன்னங்கிடைநேகம் பண்ணல் துவதற்கு டால்

சொல்ல, கரடகன “அந்தப் பிங்கன சஞ்சீவகாக ஞ்றவைக கெடுக்க யாராலாகும்? மணியினின்று மொளி பிரிக்கப்படுமோ” இது முடியாத காரியமன்றோ?” என, தமனை “என்ன சொல்லுகின்றாய்? உபாயத்தா லாவது பராக்கிரமத்தாலாகுமோ? ஒரு காகஞ் சொண மாலையினால் ஒரு கிருஷ்ண சாபபததைக கொன்ற தறியாயோ?” என, கரடகன “ஆஃதெப்படி?” என்று ஆலோடு கேட்கத் தமனைக் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

“ஒரு பெரிய மரத்திற கூடுகட்டிக்கொண்டு ஆணும்பெண்ணும் மாகிய இரண்டு காக்கைகளை நெடுநாளாய வாழ்ந்தன அந்த மரப் பொருதில் ஒருநாகம் வந்துசேர்ந்து அந்தக்காககை யிடும் முட்டைகளை யெல்லாவ குடிக்கத் தலைப்பட்டது இதற்கெனன செய்யலாமென்று காகம் பிடிவும் வியசனப்பட்டித் தனக்குச் சிநேகமாகிய ஒரு நரியினிடத்திற போய் நடந்த சங்கதிகளைச் சொல்லி, “இப்போ காங்கு முட்டைகளைக் காப்பாற்றுகிறதற் கெனன செய்யலாம்?” என, நரி “ஒரு நண்டானது வெகு நண்டாசையைக் காட்டிக் கொக்கைக கொன்றதபோல அப்பாமினை ஒருபாயத்தாற் கொல்ல வேண்டும்” என, நாகம் “நண்டு சொக்கை யெப்படிக் கொன்றது” சொல்லுமையா” என, நரி சொல்லுகின்றது —

“மீனகையே பிக்குதியுந தினறுவளாந்த வொரு கிழக்கொக்கா னது குளக்கரையில் வந்து வியசனமாய நின்றுகொண்டிருந்தது அப்போது அதிலிருந்த மீனகை கொக்கைப்பாத்தது ‘நீ உனனகாரத்தை விட்டுச் சும்மா இருப்பானேன்’ சொல்’ என, கொக்கு “நான் மீன நினப்பது மெய்தான, ஆயினு மினறைக்கிவகே செம்படவனவந்து எல்லா மீனகளையும் பிடிக்க விருக்கின்றதனால் எனனுடைய இரைகனெல்லாம் நிரமூலமாயப் போகுமே யென்றேவகிச் சும்மா இருக்கின்றேன்’ என, இதைக்கேட்டு மீனகனெல்லாவ கூட்டங்கூடி ‘எவன நமக்கபாயஞ்சொன்னானோ அவனே யுபாயஞ் சொல்லுவான்’ என்றலோசித்ததுப் பிறகு கொக்கைப்பாத்து, ‘நீயே யென்களை யிப்போதிரக்கி’ என, கொக்கு ‘நான் செம்படவனோடு சண்டிட்டுப் பண்ணச் சமாததனல்லேன்; மேலும் நான் கிழவன்; உங்களை

வேறேரிடத்திற்குக் கொண்டுபோவேன, அதனாலெனக்கு மீந்த, தள்ளாமையான காலத்திற் பரோபகாரி யென ஹம் பெயரும் வரும், நீங்களும் வெகுகாலம் பிழைத்திருப்பீர்கள்' என, அப்போதந்தப் பேதைமையான மீன்களெல்லாம் பிராணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு அதன பேசை நம்பி 'நல்லது. அப்படியே கொண்டுபோக வேணும்' எனக் கெஞ்ச, அந்த வஞ்சனையுள்ள கொக்கு நடைக் கொவ்வொன்றாகக் குளத்திலிருந்த மீன்களை யெல்லாம் மூக்கினூற கவவிக் கொண்டுபோய்ச் சில மீன்களைத்தின்று மறறவைகளை யொருபெரிய பாறையினமே லுலரவைத்தது பிறகு அந்தக் குளத்திலிருந்த ஒரு நண்டு இந்தக் கொக்கைப்பாதது 'ஓ சீவகாருணியனே! நானமாதிரிநதானோ பாபி? அந்த மீன்களை யிரகூழித்ததுபோல எனினையு மிரகூழிக்கலாகாதோ? எனினையு மவவிடத்திற்குக் கொண்டுபோகவேணும்" என வேண்டிக்கொள்ள, கொக்கு 'வருங்காலத்தி லெதுவும் வலியவரு' மென்றுள்ளனக்குள்ளே சந்தோஷித்தது, அப்படியே நண்டையுங் கவவிக் கொண்டு போகும் போது, வழியில் மீன்கள் செத்துக் கிடப்பதையும் மீன முட்கள் சிந்திக் கிடப்பதையும் மீன்கள் பாறையினமே லுலருவதையும் நண்டு பார்த்தது, 'ஐயோ! பல மீன்களையுக் கொன்று இந்தக்கொக்கு நமமையுங் கொல்ல வந்தது!, நமமை இது கொல்வதற்கு முன்னரே நாயிதனைக் கொல்வோம்" என ஹ ஒருபாயம் நினைத்துக் கொக்கைப்பார்த்தது 'எனனை நீ வருத்தப்பட்டு எடுத்துக்கொண்டுநெதாய, அங்கே யெனது பரிவாரங்களிருக்கின்றன, ஆகையா லவவிடத்திற்கே யெனனை நீ மறுபடியுங் கொண்டுபோகு லவைகளையுங் காண்பிப்பேன்' என, அதைக்கேட்டுக் கொக்கு பேராசைப்பட்டது திருமயி யந்தக் குளத்திற்கு நேரே வருகையில், நண்டு கொடுக்கினால் அந்தச் சர்வசிவதயாபரக் கொக்கின் கழுத்தை யிரண்டு துண்டாக நறுக்கிக் குளத்தில் வீழ்ந்து சுகமாய் வாழ்ந்தது. ஆகையாலந்தக் கொக்கைப் பேரலப் பாம்பையுங் கொல்லவேணும்" என, காகம் "அப்படிப் பாம்பைக்கொல்ல நான் செய்யவேண்டிய வுபாயமெனின?" என்று கேட்க, நரி இப்பட்டணை திராஜகுமாரி குளிக்கின்ற மஞ்சன்ச்சாலக்

குப்போ, அவள ஸ்நானம் பண்ணும்போது ஆபரணங்களைக் கழற்றி வைத்திருப்பாள, அந்த ஆபரணங்களி லொன்றை யெடுத்த ச சனங்கள பாாக்ருமபடி கொண்டுவந்து அந்த மரப்பொந்திற போடு” என்றுசொல்ல, காக்கையு மப்படியே செய்ய, அந்த இராஜனுடைய வேலைக்காரா போய அந்த மரத்தின் பொந்தைப் பிளக்க, நாகஞ் சீறி வந்தது, வரவே அதை அவர்கள் இரண்டு துண்டாக நறுக்கி யெறிந தார்கள, இப்படி க் காத்ததின் காரியம் நிறைவேற்றி, ஆகையா லெல்லா முபாயத்தினுற கைவசப்படும், எவன்புத்திமாடு அவன பலவான். எவனுக்குப் புத்தியில்லையோ அவனுக்குப் பலமெங்கே? பூாவம் புத்தி பலத்தினுலொரு முயல் சிங்கத்தைக் கொன்றது” என, “அஃதெப்படி?” என்று கரடகன்கேடகத் தமன்கன சொல்லுகின்ற து —

ஒரு நெருங்கிய காட்டில் மதோன்மந்த் நென்னுரு சிங்க மானது அக்காட்டினகண்ணுள்ள மிருகங்களைக் கொன்றுதின்று கொழுத்து வெறிகொண்டு திரியுநாளில் மிருகங்களெல்லாமொன்றாகத் திரண்டு அதனணடை போய “ஓ மிருகேந்திரா! உமது காட்டிலிருக்கு மிருகங்களையெல்லா மிப்படி இனி நீ கொன்றால் மிருகங்கள நிராமுல்மாயப்போம், ஆதலால் நாங்கள் தினமொவ்வொன்று உமக சினை கொடுத்திக்கொண்டு வருகின்றோம், அதை நீ பக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கலாம்” என்று பிராத்திக்க, சிங்கம் அதற்கிணங்கி ‘அப்படியே யாகட்டு, மென்’ச சத்தியஞ் செய்து கொடுத்தது. இவ்வாறு மிருகங்கள் ஒவ்வொன்றாகச் சிங்கத்திற் கிரையாய்க் கொண்டு வருநாளில், ஒருநாள் ஒருகிழமுயலினது முறைவந்தது. “ப்போது விலங்குகளெல்லாங்கூடி ‘இன்றைக்கு உன்முறை குடி’ என்றுசொல்ல, முயலானது இன்றைக்கு நமக்கு மரணம், செட்டியினால் இதற்கோ ருபாயம் யோசிக்கவேண்டும், புத்தி சீவர்க்கு எதுதான் கைகூடாது? ஆகையால் நாயிட்போது கிழைத்தாற சிங்கத்தைக் கொல்வோமென்று ஆலோசித்து, பெள்ள மெள்ள நடந்து அச்சிங்கத்தின் பசிவேளை தப்பிவரச் சிங்கம் தப்பாத்தது, “முயலே! யானையானுமென்னுடைய பசிவேளை

தப்பி வருவதில்லையே, கீயெவ்வளவு பிராணி? இப்படித் தாமசமாய் வரலாமா?" என்று மிருகத் கோபத்தோடு கையைத் தரையிலே மோதிக் கேட்க, முயல 'ஐயனே! இஃது எனது குற்றமன்று, உன்னுடைய பசிவேளைக்கே வந்தேன, வந்தவழியிலொரு பொலலாத சிங்கத்தைக் கண்டு பயந்தொளித்திருந்தது அந்தச்சிங்கம் போனபின்பு வந்தேன" என்று சொல்லச் சிங்கம் "எனனை யல்லாமல் இந்தக்காட்டில் வேறே சிங்கம் நீ பார்த்தாயா? காட்டு வா" என்றழைக்க அழைத்துக்கொண்டுபாய்ச் செறுநீரு மிருகத் வொரு பாழங்கிணற்றைக்காட்டி "இதிலே யிருக்கின்றது" எனச்சிங்கம் முயலின் பேச்சை நம்பிக் கிணற்றையெட்டிப்பார்த்து, அதிற் றேறானின் தன்னிழலைக்கண்டு அந்தச்சிங்கம் பிங்கேயிருக்கின்றதென்று நினைத்து அதைக் கொல்லவேண்டுமென்றும் கோபத்தோடு அதிற்பாய்ந்து சேற்றிலமுந்தியிறந்தது ஆகையால் எவன் புத்திமாளோ அவன் பலவானென்றுனக்குச் சொன்னேன்" என, கரட்கள் "சிங்கத்தினிடத்திற்குச் சுகமாய்ப்போ, உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும்" எனப் பிறகு தமன்கள் அந்தச் சிங்கம் தனித்திருக்கின்ற சமயம்பார்த்துப் போய்த் தண்டமபண்ணி, "சுவாமி! உமக்கினறைக் கொடுப்பொலலாங்கு நேரிட்டது, அதை நானறிந்து கட்டினியிலாமல் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்ளலானேன்" என, சிங்கம் "அதெனனை? சொல்" என, தமன்கள் "உமமுடைய யித்திரஞ்சிய சஞ்சீவகன் உமமிடத்தில விசுவாசங் காண்பித்து உமமுடைய இராச்சியத்தைப் பிடுங்கிக்கொள்ள யோசித்திருக்கின்றான், இதை நீ பொய்யென்று நினைத்துக் கோபித்தாலும் அல்லது தண்டித்தாலும் இராஜனுக்கொரு துன்பம் வருமபோது தந் நலத்தைப்பாராமல் இராஜனுக்கு நல்ல உபாயங்களைப் போதித்துச் செய்யத்தக்க காரியங்களைச் செய்துத் தல மந்திரிகளுக்கு நீதித்தொழிலாகையால் உமக்கிதைத் தெரிக்கினை" என, பிங்களன் இதைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டுச் செறுநீருகத்தது. பின்னூத தமன்கள் "நீ அவனை முக்கியப் பிரதானியிழைப்பீனா, அப்படியேயிருக்கட்டும், எனக்கெனன்" இராஜாவும் பின்னூதியுஞ் சமானமாயிருந்தால், இராஜலட்சுமி அவலிருவரிடலொ

னைக கைவிடுவான், மேலும் எப்போது இராஜா ஒருவனையே பிரானியாகருகினரானே அப்போது அந்தப் பிரதானிக்குக் காவமுண்டாகின்றது, அவை சுதந்தரனாய் இராச்சியவாசையால் இராஜாவைக்கொல்ல இச்சிக்கினரான; ஆகையால் விபபடிப்பட்ட மந்திரியை வேரோடு கணையவேண்டும், இல்லாவிடின் அவனால்தீங்குநேரிடும். இது தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமோ? தாங்கள் எல்லாமறிந்திருக்கின்றீர்கள், உலகத்திற் செல்வத்தை விரும்பாதவன் அரியன்” என நிபபடியெல்லாந் சொல்லக்கேட்டுச் சிங்கம் நகைத்தது “எனக்குச் சஞ்சீவகனிதத்தில் இருக்கின்ற சிநேகம் போகாது, யித்திராக்கள் என்ன அரியாயம் பண்ணினாலும் அவற்றை நாம் பிரியமாகவே நினைக்கவேண்டும்” எனத் தமன்கள் “இதுதான் புத்திக்குத் தோஷம், இதனாலும்க்கபாயம் வரும், சாதுக்களது புத்தியைக் கேளாமல் துட்டா புத்தியைக் கேட்கின்றவனெவனோ அவன் மருந்து தினனாத ரோகியைப்போல விபத்தை யடைவான், காதுகினிமையாயும் இதம்பண்ணுவதாயும் யிருக்கின்ற வசனந் தூலபம், காதுகினுடைய வசனந் செவிக்கினிமையாயினும் அதைக் கேட்கலாகாது” எனச் சிங்கம் “நான் அபயங்கொடுத்த திரட்சித்தவன் எனக்குத் துரோகம் பண்ணுவானோ? என்னபேசுக் பேசுகின்றாய்? போ” என, மறுபடியும் தமன்கள் “துஷ்டாகுணம் மாறுமோ? நாயின் வாலேக் குணக்கெடுக்கலாமோ? எட்டிமரத்தை அமுதம்வார்த்து வளர்த்தாலும் அதற்குத் தித்திப்புண்டாகுமோ? எப்படியும் பிராகித்தம் பண்ணுவது சாதுவுக்கு முக்கியதருமம், ஆகையால் தாங்கள் கேளாமலிருந்தும் இந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னேன், இனிமே லெனமேற குற்றமில்லை, ஒருவேளை இராஜா பாமரானுடைய புத்தியைக் கேட்டுச் சங்கடப்படுமபோது காரியக்காராமேற குற்றஞ் சுமத்துவதுண்டு ஆதலின் நான் சொன்னேன்” என நிபபடிச் சொல்லிச் சுமமா விருந்தது. அதற்குச் சிங்கம், “இதை நான் சஞ்சீவகனுக்குச் சொல்லவேண்டும்” எனத் தமன்கள் “அவனுக்குத் தைச்சொன்னு லவன் சாக்கிரதைப்பட்டு வேறோ ருடையத்தினுள் பொல்லாங்கு தேடுவான், ஆகையால் இதை யவனுடன் சொல்லு

திருப்பதே யோக்கியம், இராஜாவின மந்திராலோசனை யிரகசியமாகவே யிருக்கவேண்டும்” என, இதைக்கேட்டு மறுபடியும் சிங்கம் “அந்தச் சஞ்சீவகன விரோதப்பட்டு என்ன செய்யமாட்டுவான்? அவன் சாமாத்திய மெவ்வளவு” என்று சொல்ல, நரி “நாமவனையறியமாட்டோம், அவனது பராக்ரீமமுஞ் சபாவமு நமக்கெப்படித் தெரியும்? ஒருவன் குணத்தை யறியாம லவனைச் சோக்கலாகாது. சோததா லொரு சீலைப்பேன் மூட்டுப் பூசியைச் சோததுத தான நாசமடைந்ததுபோ லாகும்” எனச் சிங்கம் “அஃதெப்படி? சொல்” எனத் தமன்கள் “ஓ இராஜாவின பஞ்சீணியல் மந்தவிசரீப்பணி யென்னுமொரு சீலைப்பேன் நெடுநாளாக வாசமண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் அவன் வீட்டுக்கு டிண்டியென்னு மூட்டுப் பூசியி வந்தது, அதைப் பார்த்துச் சீலைப்பேன் ‘அப்பா! நீ பொல்லாதவன், மூட்களைப்பேன்ற பற்களினாலே தூங்குந்தற்கு முன்னரே துடுக்காய்க் கடிப்பாய், நீ சமயம் தெய்வ னுதலால் இராஜ சயனத்திலிருக்கத் தக்கவன்லலை, இவ்விடமவிட்டோடிப்போ’ என்று கடுகித்தது சொல்ல, மூடு ‘நான் படிச் செய்ய வில்லை, நீ சொன்னபடியே கேட்பேன் என்று காலில் விழுந்து பிராத்திக்கச் சீலைப்பேன் மனயிரங்கி ‘நல்லது நீ வெடுக்கென்று கடியாமல் நீத்தினைசெய்யுள் சமயம் பார்த்து மெத்தெனக் கடித்துக் கொஞ்சரத்தங் குடித்திரு’ என்று சொல்ல, அப்போ தந்த மூட்டுப் பூசியி ‘நல்லது’ என்றிருந்து பிறகு இராஜா விழித்திருக்கும்போதே சுறுக்கென்று கடிக்க, இராஜன் திடுக்கென நெழுந்திருந்து ‘என்னே கடித்தது’ என்று சோதனைக்காரருடன் சொல்ல, அவர்கள் விளக்கைக்கொண்டு சோதிக், மூடு கட்டிற்சுகதி லொளித்துக்கொண்டது, அதற்கிடங்கொடுத்த சீலைப்பேன் கைப்பட்டது, அவர்களனை ‘நீயன்றே வெங்குளிராஜனைக் கடித்தாய்’ என்று நசுக்கிக் கொன்றார்கள் ஐயோ! அது வகைதெரியாம லிறந்தது ஆகையால் லொரு வேன் குணத்தை யறிவதற்கு முன்னரே யவனுடன் சகவாசம் பண்ணலாகாது” எனச் சிங்கக்கேட்டு, “அந்தச் சஞ்சீவகனுடைய துஷ்டசபாவ மின்னபடியென நெனக்குத் தெரிந்தால் பப்போது நிசம்”

என்று சொல்லத் தமன்கன “அந்த ாருது தங்களைக்கொல்ல
நினைத்துக் தன கொம்புகளை முன்னிடடுக கொண்டு தங்கள் சநநிதி
யில வரும்போது அது தங்களுக்குத் தெரியவரும்” என்று சொல்லி
விட்டு, எருதினிடத்திறகுப்போய அங்கே தனமனத்தில மிகவும்
வியசனமிருப்பதாகத் தோற்றுவித்தது அப்போது சஞ்சீவகன
“மித்திரா! சுகமா?” என்று கேட்கத் தமன்கன “சேவகனுக்குச்
சுகமெங்கேயிருந்தது வரும்” சம்பத்தம் விபத்துங் கூடவேயிருந்
கின்றன, இராஜாவுக்குப் பிரியமா யாரிருக்கின்றாரா? யாசகன்
சமமானத்தை யடைவானோ? இந்நககாலமேது? தனக்கு மித்திரன
யா? தன வலியெவ்வள வென மெப்போதும் விசாரித்துக்கொண்
டிருக்க வேண்டும்” என, இதைக்கேட்டுச் சஞ்சீவகன “இப்படி
யெனசொல்லுகின்றாயா?” எனத் தமன்கன “இராஜகாரியத்தி லுண்
டாகிய ஒருசகத்தை மறொருவரோடு சொல்லலாமோ? இரா
ஜாவுநிந்தாற கொல்லாவன், ஆனாலும் நீ யென னமபிக்கையாலே
சிங்கத்தோடு சிநேகம் பண்ணினதன லுனக்குச் சொல்லுகின்றேன,
அந்தச் சிங்க முனமேல மிகவுங் கோபங்கொண்டு உன்னைக் கொ
ன்று தன்னுடைய சேனைக்கெல்லாம் நல்ல வீருநகிட நினைத்திருந்
கின்றது” என்றுசொல்ல, அதைக் கேட்டவுடனே சஞ்சீவகன
வருத்தத்தோடு மாலோசித்துக் கொண்டிருந்தது. தமன்கன, “வே
றே யாலோசனை யென்ன? யாதொன்று சம்பவித்ததோ அதற்குத்
தக்கதாக நடக்கவேண்டும்” எனச் சஞ்சீவகன “நீ சொன்னவெல
லாளு சரிதான், உலகத்திலு மப்படியே யிருக்கின்றன, சாதாரண
மாய ஸ்திரீகள் தூசசனாகளுக்கு வசமாயிருக்கின்றாரா, இராஜாக்
கள் துஷ்டாகளைப் பரிபாலிக்கின்றாரா, துஷ்டனுடனே மிகவுந்
நேகித்தா லவன் விபீர்தமாக நினைக்கின்றான, குருடனுக்குக் கண்
ணுழையைக் காண்பித்தாலுஞ் செவிடன்காதி லுபதேசித்தாலு மவா
கள் விபீர்தமாகவே நினைப்பாரா, துஷ்டனுமப்படியே விபீர்தமாக
நினைக்கின்றான, எப்படிச் சந்தனமரம் பாம்போடுகூடியிருக்குமோ,
எவ்வாறு தாழை முடக்களோடு கூடியிருக்குமோ, அப்படியே பெ
ருமபாலும் இராஜாக்கள் துஷ்டாகளாற சூழப்பட்டிருக்கின்றாரா

கள் , ஆகையா விபபடிப்பட்ட பொல்லாங்கு நமக்கு நேரிட்டது” என, இதைக்கேட்டுத் தமன்கன, “ அந்தச் சிங்கத்தககு வாயட பேசுமாதிரி தித்திப்பேயல்லாமல மனம மிகவுங் கட்டாரந்தான , பூவம் பிரமா கட்டைக்கடப்பதற்குக் கப்பலை யுண்டாக்கினுன , இந் டைப போக்கடிக்க விளக்கைச் சிருஷ்டித்தான , யானையையடக்க அங்குசத்தை நிருமித்தான , துஷ்டாகளுடைய மனமடங்குமபம யாதொன்றுஞ் செய்யாமறபோனுன” என, இலையெல்லாங் கேட் டிச சஞ்சீவகன பெருமூச்செரிந்து, “ பெரிய பொல்லாங்கு நேரிட் டது , இதைத் தப்பித்துக்கொள்ள வெனக்குச் சாமாததியிலை , எமனுடையவாயி லகப்பட்டவ னெப்படித் தப்பிப்போவான ? எப் படி யொரு குற்றமு பிலலாத வொட்டையைக் காக முதலானவை கூடிக் கொலைசெய்தனவோ அப்படி வஞ்சனைபண்ணுகின்ற துஷ்டாக ளொருவனிடத்திற் குற்றமில்லாதிருப்பவும் அவனைக் கொலை செய்கின்றார்கள” என, “ அஃதெப்படி? சொல்லவேணும்” என்ற தமன்கனகேட்கச் சஞ்சீவகன சொல்லுகின்றது —

“ ஒரு காட்டில் மதோற்கடனென்னு மொருசிங்கம் நரியை யும் புலியையுங் காக்கையையுந் தனக்கு மந்திரிகளாக வைத்துக் கொண்டு அரசாண்டு வந்தகாலத்தில் ஒருநாள் அந்தக்காட்டி லொட்டக் மொன்று வழிதப்பிவரக்கண்டு, மந்திரியாகிய காக்கை ‘ நீயா ?’ என்று கேட்க, அந்த வொட்டகம் ‘நான் வழிதப்பி வந்துவிட்டேன்’ என்று சொல்லிற்று, காக்கை அதனை யிட்டுக்கொண்டுபோய்ச் சிங் கத்தி னிடத்தில் விட்டு, நடந்த காரியத்தைச் சொல்ல, அதைச் சிங்கங்கேட்டு ஒட்டகத்தைப் பார்த்துப் ‘பயப்படாதே, நமமுடைய மந்திரிகளுடனே நீயுமொரு மந்திரியா யிரு’ என்று அதற்கு அபயங் கொடுத்தது, மந்திரான்கனென்று பெயரிட்டு, அதைத் தன்னிடத் தில் வைத்துக்கொண்டது இப்படி வெகுகாலஞ் செல்லுகையில் ஒருநாட் சிங்கத்தக்குச் சரீரம் அசௌக்கியமா யிருந்தபடியிலை அது தன் மூன்றுமந்திரிகளையு மழைப்பித்து ‘இன்றைக் கெம்மா லினா சம்பாதிக்கக் கூடாது, நீங்கள் போயெனக்கு ஏதாவதிரை கொண்டுவர வேண்டும்; பிறகு நான் தின்று யிருந்ததை நீங்கள்

கின்னலாம்' என, இம்மூன்றுஞ் சிங்கத்தின் கட்டளைப்படி யந்தக் காட்டிற் போ யிராதேடிப்பாததும் அகப்படாமையால் அப்போது தங்கனோடு கூடவிருந்த மந்தானகளைத் தூரத்திற் போமபடியொரு வேலையிடிக் காசம் மறறை யிருவரையும் பாதது 'இன்றைக்கு நாம் மந்தானகளைக் கொல்லுவோம், புல்லுந் தழையுந் தின்னுசிறவனால் மெகருப் பிரயோசன மெனின?' என, மறற இரண்டிஞ்சரிதான், அவனுக்கு நமமுடைய இராஜா அபயங் கொடுத்திருக்கிறதை ஒரு லவனை நாமெப்படிக்க கொல்லலாம்? கூடாது' எனக் காசம் 'நாமின்றைக்குச் சிங்கத்தின்கையால் தப்பாமல் மரணம் டைவோம், பசியெடுத்தாற ரூயும் பிள்ளையை விட்டுவிடுகின்றாள், பாம்புந் தானிட்ட முட்டைகளைக் குடிக்கின்றது, ஆகையாற பசியாற பீடிக்கப்படுகின்றவன் எந்தப் பாதகந்தான் பண்ணமாட்டான்? இஃது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையோ?' என்று சொல்லி யுடனே சிங்கத்தண்டைபோய்க் காசம் 'சுவாமீ! இன்றைக் கெதுவுங் கிடைக்கவில்லை' என, 'இதற்கென்ன வுபாயம் பண்ணலாம்?' என்று சிங்கங்கேடக்க காசம் 'தங்கள் சுவாதினத்தி லிரையிருக்கையிற் தாங்கள் வேறே யாலோசிப்பானேன்? வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்தேடலாமோ?' எனச் சிங்கம், 'எம்மிடத்து ஆகாரமெங்கே யிருக்கின்றது?' எனக் காசம் 'மந்தானகென்னு மொட்டை யிருக்கின்றதே' என, இதைக்கேட்டுச் சிங்கம் பூமியைக் கையாற்றொட்டுச் 'சிவசிவா' வெனக் காதின்மேற கையை வைத்து 'நாம்வனுக்கு அபயங்கொடுத்திருக்கையில நீங்களிப்படி விபரீத வாந்ததை சொல்லலாமோ? அடைக்கலம் புருந்தவர்களைக் கைவிடலாமோ? பசு, பூமி, தானிய மிவற்றின தானத்தைக் காட்டிலும் அபயநான மதிகம்; அசுவமேத புண்ணியத்தைக் காட்டிலும் மிந்தப் புண்ணிய மதிகமென்று சாஸ்திரமும் மிருககின்றதே' எனக் கேட்டுக் காசம் 'ஐயா! என்கிவ்வொரு விண்ணப்பத்தையுங் கேட்டருளும், ஒரு குலத்துக்காக வெருவனை விட்டு விடலாம், ஒரு கிராம ரக்ஷணைக்காக வெரு குடுமபத்தைத் துறக்கலாம், ஒரு தேச பாஸனத்தின் பொருட்டு ஒரு கிராமத்தைக் கைவிடலாம், தன்

னி ரிததம் பூமியை விடலாம், ஆகையா விது தப்பபறு , ஆகிலு மவனைத தாமகள் கொல்லவேண்டாம், நாங்களை கொல்லுவோம், இல்லாவிட்டால் வனை சாவ வுடன்பட்டு என்னைக கொல்லுங்க ளென்பான் , அப்போது நாங்களை கொல்லுவோம்' என்று சொல் லச சிங்கஞ் சமமா விருந்தது பிறகு காசம் அதுவே கட்டளையாக நினைத்துக் கொண்டபோய், மறறை மூன்றையு மிடிகொண்டு சிங்கத்தின் அருகிலிருந்து 'சுவாமீ! இன்றைக்கொன்றம் ஆகாரம் அகப்படவில்லை, அதனால் தாங்கள் இன்றைக்குப் பட்டினி யிருக்க ளாயிற்று, அப்படியிராம லென்னைப் புசிக்கலாம்' எனச் சிங்கம் 'நீ யெவ்வளவு' உன்னை யுண்டதன லென்பதி திருமோ? உன்னுட லெனக்கடைவாயப் பலலுக்கேனும் போதுமோ?' என்று கேட்க, நரி 'அப்படியான லென்னைத் தினனும்' என்று நிற்க, 'நீய் மட் படித்தான், நீ யதிகமலை' என்று மறுக்க, புலி 'இவ்விருவாரிலும் நான் பெருத்திருக்கின்றதன லென்னைப் பகிழ்த்துப் பசிதிரும' என, சிங்கம் 'நீதான் எனக் கெவ்வள விலா? உன்னைப் பெரிதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாயோ?' என்று சொல்ல, ஓட்டகம் இதைப்பார்த்து 'நானெல்லாராயுங் காட்டிலும் பெருத்திருக்க வில்லையோ' சித்தமான லென்னைக் கொல்லலாம்' என, இதைக் கேட்டவுடனே புலியும் நரியும் பாயந்து விழுந்து அந்தக்ஷணமே, ஐயோ! அதைக் கொன்று எல்லாம் புசித்தன ஆகையா வெங்கே மிகவுங்கீழ்க் கிருக்குமோ அங்கே சுகிரிபாது பிராணனுக்கு நா சம் வருமென்றே நினைக்க வேண்டும் இவ்விடத்திலு மப்படியே யிருக்கின்றது துஷ்டங்கள் கையில்கப்பட்சே சமமா இறப்பதைக்கா ட்டிலுஞ் சண்டைசெய்வதே யோக்கியம் ஒருவன் சண்டைமுனை யிற செத்தாற்சொர்க்கமடைகின்றான சத்திருவைச்சயித்தா விராச சியமடைகின்றான ஆதலாற் சூரர்களுக்குச் சாவும் பிழைப்புஞ் சமா னம்" என்றது. அதைக்கேட்டுத் தமன்கள் "பகைவாக்களுடைய பராகிரமத்தை யரியாமல் எவன் பகைத்துக்கொள்ளுகின்றானோ அவன் சமுத்திரஞ் சிட்டுகருவியின லெப்படி அவமான மடை ந்ததோ அப்படியே யவமானமடைவான்" என அப்போது "அஃ

தெப்படி?" என்று சஞ்வேகன கேட்கத் தமனகன சொல்துன
றது—

“சமுத்திரக்கரையில் இரண்டுசுட்டுக்கள ஆணுமபெண்ணுமாய ஒரு செழிநீனகீழக கூடுகட்டிசுகொண டிருக்கும்போது பெட்டை ஆண்பறவையைப்பார்த்து ‘எங்கேமுட்டையிடலாம்’ என்றுகேட்க ஆண ‘இது நல்லவிடம்’ என்று சொல்லப பெண ‘இந்தக் கடற கரையி லொருவேளை யபாயமநேரிடும்’ என, ஆண்சுட்டு, ‘சமுத்திர ததிறகு எனனுடனே பகைத்துக் கொள்ளச சாமாததிய மிலலை’ யென, பெண ‘உனக்கு ஒரு சமுத்திரத்திற்கும் வெகு தாரதமமிய மிருக்கின்றதே, எவன கனாலியும் பிறனவலியும் பாககின்றதில லையோ அவன விபத்தை யடைவான, எவன பாககின்றானோ அவன சுகமடைவான மேலுந தனக்கிதம் பண்ணுகின்ற மித்திரன பேசசைச கேளாதவன ஆமை யெப்படிசு கழியைவிட்டு மரண மடைந்ததோ அப்படியே மரணமடைவான’ என, ஆண ‘ஆ தெப்படி? பெண்ணே! சொல்’ என்பபெட்டைக்குருவி சொல்லுகின்றது

“விகட சங்கடங்கள் என்று பிரண்டனனமுப கம்புகீரீவ னெனது மாமையுஞ் சிறேகமா பொருளுத்தில வாழ்ந்து கொண டிருக்கையில் அன்னங்கள் ‘இப்போ திங்கே மழைபெய்யாமையாற் குளம் வற சிப்போமாகையால் இனி வேறொரு குளத்திற் போய்ச் சேர்வது யோக்கிய’மென்று நினைத்து ‘இதை நமமுடைய சிறேகித னுக்குச சொல்லவேண்டு’மென்று ஆலோசித்து அப்படியே யதற்குச் சொல்லும்போது, கம்புகிரீவன ‘நீங்கள் செபபட்டையினற பறநது போவீர்கள், நான வேறொரிடத்திற் தெப்படிப்போவேன’” என விகடசங்கடங்கள் ‘எங்கள் வாரத்தையில் நமபிக்கைவைத்து ஸ்தி. மாயிருப்பையானு லுன்னையுங் கொண்டுபோவோம், கொண்டு போ கையில் வழியில ஏதொன்றும் பேசாமலிருந்தாற் போக்கக்டம்’ என்றுசொல்லி, ஒரு கழிவொணடுவநது ஆமையைப்பார்த்து ‘இந்தக்கழி யைப்பலவிட்டுலே பலமாயக்கடித்துப் பிடித்துக்கொள்ளு; விட்டு விடாதே, நாங்களிருவரு மிதையிருபுறத்திலும் மூக்காற கெளவிய

கொண்டு ஆகாயமாகக்கமாயப் போகின்றோம்' என்று சொல்லி அந் தக்கொம்பை யிரண்டும் பற்றிக் கொண்டு எழுமப்பிப் பறந்துபோயின இதை யொரு பட்டணத்துச் சனங்கள் பார்த்து அதிசயித்தது நகைத்து எல்லாரு மொருமிக்க 'இஃ தெனனை? ஒருகழியை யிரண்டு பறவைகள் தூக்கிக்கொண்டு அதை யாமையாற பிடிப்பித்துக்கொண்டு போகின்றன' என்று இப்படிப் பேரினாசசவிடம்பேசிஞா கள் அதைக்கேட்டுக் கம்புககிரீவன 'இவ்விராசசவ எங்கிருந் துண்டாகின்றது?' என்று சொல்வதற்கு வாய்கிறந்தவுடனே கழியி னின்றும் விடுபட்டுப் பூமியிலவீழ்ந்தது. அப்போதங்கே யிருந்த புலாறநின்பவர்கள் உடனே யதைக் கொண்டு தினரா்கள் ஆகை யால் தனக்கிதம் பண்ணுகின்றவர்கள் பேசசை யசடடைபண்ணலா காது. மேலும் யா'தொரு காரியமும் நேரிடுவதற்கு முன்னேதானே யாலொசிக்கின்றவனும், வருகின்றபோதே யாராய்கின்றவனுஞ் சக் மடைவார்கள். இதைவிட்டு 'யாதொன்று வரத்தக்கதோ அது வரட்டு'மென்று எவன் சொல்லுகின்றானோ அவன் வந்தபின் காப் போனென்னு மீனைப்போல நாசமடைவான்" எனச் சேவல "அஃ தெப்படி" பென்ப பெட்டைச்சிடடுச்சொல்லுகின்றது —

“ஒரு பெரிய குளத்தில வநுழன் காப்போ னென்றும், வநுக் காற் காப்போ னென்றும், வந்தபின் காப்போனென்றும் பெய ரியமுன்று மீன்கள் அநேகநாளாய வாழ்ந்துகொண்டிருக்குநாளில் ஒருநாள வலைஞார்களவந்து 'இதிற றண்ணீர் கொஞ்சமாய் யிருக்கின்ற தாகையால் நாளைவந்து இதிலிருக்கின்ற மீன்களை யெல்லாம் பிடிப் போ' மென்று பேசிக்கொண்டதை வருமுன் காப்போன கேட்டுத் தன் சிநேகிதரிடத்திற்குப்போய், 'நா யிவவிடம் விட்டுச் சீக்கிரமாகப் புறப்படவேண்டும், இனி யங்கே நிமிஷநேரமு யிருக்க லாகாது' என, இதைக்கேட்டு வருங்காற காப்போன 'நமக்கு விபத்து வரும் போது பார்த்துக் கொள்ளுவோம், காரிய நேரிடுமபோது அதற்குத் தக்கதாகப் புத்தி யுண்டாகும்' எனப், பிறகு வந்தபின் காப்போன் 'தன்னிடத்தை விட்டுவிடுகிறதுதான் மூடத்தனம், எது வரத்தக்க

தோ அது வரவே வரும், யாதொன்று வரத்தகாததோ அது நாம் வருகியழைத்தாலும் வாராது, ஆதலால் நான் வரமாட்டேன்' என்று சொல்லி அந்தக் குளத்திலேயே யிருந்தது. பிறகு வருமுன காப்போன வேற்றிடத்துக்குப் போய விட்டது. மறுநாளுதயத்திற செம்படவா வந்து விலையெறிந்து மீன்களைப்பிடித்தார்கள அதில் வருங்காறகாப்போனகப்பட்டுச் செத்தாறபோற பாசாங்கு பண்ணிக்கொண்டிருந்தது அதைப் பார்த்து இது செத்ததென நெண்ணிக்கொண்டு செம்படவன அதைக் கரைமேற போட்டுவைத்தான இதற்குள்ளே அஃது அவன கண்ணுக்குத் தப்பித் தண்ணீரிற புருந்தொளித்துக்கொண்டது பிறகு வந்தபின் காப்போன விலைகளுள் அகப்பட்டு இப்போ தென்ன செய்யலாமென நங்குமிங்குமோட இதைச் செம்படவன கண்டு, தடியா லடித்துக் கொணரூன. மறறையிரண்டுக் ககமடைந்தன ஆகையா வெதையு மாலேசித்துச் செய்யவேணும்" என்று சொல்லிப் பிறகு புருஷன்சொறபடி யங்கே தானே முடடையிட்டது அப்பொழுது சமுத்திரம் அதனவலலமையை யறியாமல் முடடைகளை யடித்துக் கொண்டு போயிறறு சிட்டு அதைப்பார்த்து வெகு துக்கமாய்ச சேவலுடன் 'சுவாமி' தங்களுக்குப் பெரிய சங்கடம் வந்தது, முடடைகளைச் சமுத்திரங் கொண்டு போயிறறு, இப்போ தென்ன செய்யலாம்" எனச் சேவல் 'நீ பயபடாதே நான் முட்டைகளைக் கொண்டுவருவேன, என திராணியைப் பார' என்று சொல்லி யெல்லாப் பறவைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு கருடனைச் சரண மடைந்தது கருடன் அதை விஷ்ணுவுக்கு அறிவித்தது 'அப்பறவை மிகவும் வருத்தப்படுகின்றது, ஆகையா வதன முடடைகளைக் கொடுக்கவேணும்' என, விஷ்ணு சமுத்திரத்தைப் பார்த்து, 'அதன் முடடைகளைச் சீக்கிரமாய்க் கொடு'வென்று கட்டளை யிட்டவுடனே, சமுத்திரம் முட்டைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது. ஆகையாற சத்தருக்களுடைய பராக்ஹிரம் மறியாமற் பகைத்துக்கொள்ளலாகாது, அந்தச் சிங்கத்திறகு அகங்காரத்திறைற் றெரியவில்லை" எனக் கேட்டுச் சஞ்சீவகன தமன்களைப்பார்த்து "நல்லது அந்தச் சிங்கத்தின சண்டைககுறிப்பு எப்படி யிருக்கும்? சொல்"

எனத் தமன்கள் “எப்போது அவன் காதுகளை நெறித்துக்கொண்டு வாலைத் தூக்குவானோ அப்போது கொல்ல நினைத்தானென்றறிய வேணும், அக்காலத்தி லப்படியே நீயு மவனுக்கு முன்னே யிருக்க வேணும், சுததவீரனாகிய வுனக்குத் தெரியாதா? எல்லாந் தெரிந்த வாகளுக்குச் சொல்வானேன்?” எனச் சொல்லி விட்டுத் தமன்கள் மறுபடி கரடகனிட்டுத்திறகுப் போயிற்று. அப்போது கரடகன் “என்னுயிற்று? சொல்” எனத் தமன்கள் “காரிய முடிந்தது, இருவருடைய சினேகத்தின் வாயிலும் மனை விழுந்தது, இப்போது நான் சிங்கத்தின் கோபக்குற் றியப்படி யிருக்குமென்று சஞ்சீவகனுக்குச் சொன்னபடியே செயல்க்கின்றேன்” என்று பிங்களனிட்டுத்திறகுப் போய் அப்படியே யதைச் செயலித்தது நிறகு சஞ்சீவகன் சிங்க மிருக்கு மீட்டுத்திறகு வந்து பாராக்குமபோது, தனக்குத் தமன்கள் முன் சொன்னபடியே யிருக்கக் கண்டு, மிகவும் வியசனமடைந்து, பராகிரமத்தினாலேயே பிராணனை விட்டுவேண்டு மென்று நிச்சயித்தது யுத்தத்திறகு ஆரம்பிக்கவே இரண்டுக்கும் பெரிய சண்டை விளைந்தது கரடகன் அதைப்பார்த்துத் “தமன்கா! துஷ்டா! உன் சோக கையால் இராஜாவுக்குச் சினேகனுக்குள் சண்டையுண்டாயிற்று, இராஜா நீதிமீற சாமதானப்பேத கண்டமென்னு நான்குபாயங்களிருக்கின்றன, அவைகளிற் சாமமென்னு முபாயம் முக்கியமானது, அசனூற காரியத்தி யுண்டாது போல மறவைகளா லுண்டாகாது, பகையிருந்தாலுஞ் சாம வுபாயத்தாலேயே போம், இப்படி யிருக்கையில் நீ இராஜாவைப் பெரிய பொல்லாப்பில் வீழ்வித்தாய், இராஜாக்களிற் சிலா சனாக்களுடைய புத்தியைக் கேட்டுச் சங்கட மடைகின்றார்கள, ஆகையாற் குண்டநதாக்குடைய கூட்டுறவு இராஜாக்களுக்கிருக்கவேணும், கபடியாக விருக்கின்ற பிரதானி புத்தி சாலியானாலும் அவனொருபோதும் இராஜாவண்டையி லிருக்கலா காது; மற்றுந் தானே சம்பததையடைய வேண்டுமென்று நினைத்தது, இராஜாவினிட்டுத்தில வேறொருவன் சேரலாகாதென நிச்சிப்பவனும் இராஜாவுக்கு உபயோகியாகான, பலபெயா சமாததாக்கள் இராஜாவினிட்டுத்தி லிருந்தால், இராஜா பிரகாசிப்பான், ஆசைக்

காரநடு துஷ்டநுமாகிய இவர்களுடைய கூட்டுறவால் இராஜா பிடி காசிக்கமாட்டான், தன்னைவிட இராஜாவினிடத்தில வேறொருவ னிருக்கலாகாதென்று எவன இசிக்கின்றானோ அவனை இராஜாவுக குச சத துருவென்று கினைக்கவேண்டும், அப்படியே நீ யிந்தத் தீங்கு விளைத்தாய், எசமானனுடைய தயைகிடைத்தாற் சேவகர்கள் கா வங்கொள்ளாமல் மிகவும் அடக்கமாக விருக்கவேண்டும், நீ யதை விட்டு விபீதமாக நடக்கின்றாய், பிதாவைப்போலிருப்பான புத் திர நென்பதை நீ பொய்யாககிறாய், இப்போதுனக்கு நானென்ன சொல்வேன்? கொக்கு குரங்குக்கு உபதேசம்பண்ணி யெப்படி யிறா ததோ அப்படி யுனாலே நான மரணமடைவேனென நெனக்குத தோன்றுகின்றது” என்று இப்படிக்க கரடகன சொன்னதைக்கேட் டுத தமனகன “அ, தெப்படி” சொல்” எனக் கரடகன சொல்லு கின்றது —

“ஒருநாட குளிரால் வருத்தப்பட்டாநிறை குரங்குக்கூட்டம் மின்னமுபூசிக்க கூட்டத்தைப் பார்த்து இது நெருப்பென்று கினைத் துக் குளிர காயவதற்காக அதனருகே போயிற்று. அப்போதங்கே யொரு மாதகினமே விருந்த சுழுகனெனனு மொருகொக்கு இதைப் பார்த்துக் குரங்கினருகே வந்து, ‘இது மின்மினிப் பூசிக், நெருட் பன்று’ என்று சொன்னவுடனே அந்தக் குரங்குக் கூட்டத்தில் ஒன்று கோபித்து அந்தப் பசுவியைப் பிடித்து ‘நீ யெனக்குப் புத்தி சொல்லுகிறவனா’ வென்று கவலிலறைந்து கொன்றது ஆகையால் துஷ்டர்களுக்கு உபதேசம் பண்ண லாகாது” என்று கரடகன் சொல்லத் தமனகனென்றும் பேசாமல் மெளனமாயிருந்தது மனத் தில் மிகவும் வியசனப்பட்டு “நானிந்தப் பாதகம் பண்ணினேன்” என்று சொல்ல, மறுபடியும் கரடகன “அடா தமனகா! இத்தனைய யான நடக்கையினாலே துஷ்ட புத்தியைப் போல நீயும் நாசமடை வாய்” என, அப்போது தமனகன “துஷ்டபுத்தி யெப்படிக்க கொ டான்? சொல்” எனக் கரடகன சொல்லத் தொடங்கினது —

“துஷ்டபுத்தி சுபுத்தியென்ற இரண்டு செட்டிப் பிள்ளைக் கண்கு சம்பாதிப்பதற்காகத் தேசாந்தரம் போனார்கள். அவ்விட,

அறிவு சுபுதநிக்குப் பூமியில் ஒரு பண்புபுதையல் அகப்பட்டது. அதைச் சிநேககத்தினுலே சுபுதநி துஷ்டபுதநிக்ரு உடனே சொல்லத்தஷ்டபுதநி 'அந்தத் திரவியத்தை யிங்கேயே புதைத்து விட்டுக் கொஞ்சம் பணமெடுத்துக் கொண்டு போவோம்' எனச் சுபுதநி சிநேககத்தினுலே அதற்குச் சமமதித்தான பிறகு அறிவு கொஞ்சம் பணமெடுத்துக்கொண்டு மறறைப்பணத்தை யொரு மரத்தடியிற் பள்ளநதோண்டி அதிலே புதைத்துவைத்துப் பின்பு வீட்டுக்குப் போய்ப் பழையபடி சிநேகமாயிருக்கையில் ஒருநாள துஷ்டபுதநி தனியேபோய் அந்தப் பொருளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்து விட்டான். சிலநாட்கழித்துத் துஷ்டபுதநி சுபுதநியைப் பார்த்து 'நாமிருவருளெனென்று அந்த நமமுடைய திரவியத்தைக் கொண்டுவருவோம். வா' என, இருவருமேபோய் அவ்வீடத்திற்பார்க்குமளவில் அங்கொன்று மல்லாமையால் துஷ்டபுதநி மிகவும் வருத்தத்தோடு சுபுதநியைப் பார்த்து 'இங்கிருந்த பணத்தை நீயே கொண்டுபோய்ய, மேலும் கபடமாய் வருத்தப்படுகின்றாய்' என்று சொல்லிக் கவகப்பட்டு இதை இராஜாவுக் கறிவித்தான இராஜா நியாயாதிபதியை பழைபித்து 'இதைப் பஞ்சாயத்தில தீர்க்க வேண்டு'மெனக் கட்டளையிட, அவன் 'ஐந்து நாளைக்குள்ளே தீர்த்துப் போடுகிறே'னென்று இராஜாவின் முன்னே செடுவைத்துக்கொண்டு வந்து பஞ்சாயத்துக்கு ஆரம்பித்தான். அப்போது துஷ்டபுதநி 'எனக்குச் சாஶ்வியிருக்கின்றது, அந்தச் சாஶ்வியை யிப்போதே கேட்கலாம்' என்ப பஞ்சாயத்தார் 'உன் சாஶ்வியைக்கொண்டு வா' எனத் துஷ்டபுதநி வீட்டுக்குப்போய்த் தன் மகப்பனுடனே சொல்லுகின்றான் 'அப்பா! உமமுடைய ஒரு பேச்சினு லெனக்குப் பதினாயிரம் வராகன கிடைக்கும்' எனக் கிழவன் 'எப்படிக்கிடைக்கும்? சொல்' எனத் துஷ்டபுதநி 'நீ மரப்பொந்தி விராதநிரிக்ருப்போயுட்காரநிருக்க வேண்டும், அங்கே நியாயாதிபதி முதலானோர் வந்து அங்கிருந்த பணத்தை யார கொண்டுபோனாக லென்னும் போது, நீ சுபுதநிகொண்டுபோனா லென்றாற் காரியமாகும்' என, இதைக்கேட்டுப் பிதா 'பொல்லாங்கு நேரிடுகிற காரியத்தைப் பண்

ணிச சுகமடைய வேண்டுமென்று இச்சிப்பது கொக்கைப்போல,
மூடத்தனமா யிருக்கின்றது' எனத் துஷ்டபுத்தி 'அஃதெப்படி?'
என்ப பிதா சொல்லுகின்றான் —

“தான பொரிக்குங் குஞ்சுகளையெல்லா மொரு பாம்பு தினன்பு
பறிகொடுத்துகொண்டு வந்த ஒரு மூடக்கொக்கு அப்போது
பொரித்த தன குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றுவதைக் குறித்து எனை
செய்யலாமென்று பெண் கொக்கோடேகூட ஓரேரி கராயி லுட
காந்தது ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அக்கொக்கின் சீநேக
னாகிய குளிர னெனனும் பெயரையுடைய நண்டானது கொக்குக்
களைப் பார்த்து ‘இன்றைசீகளை நீங்கள் வியாகுலமா யிருக்கின்றீர்
கள்’ என, அவைகள் தங்கள் விருத்தாரதமெல்லாளு சொல்லலுங்
குளிரன் அதைக்கேட்டு ஆண் கொக்கைப்பார்த்து, ‘நல்லது’ உனக்
குப் பாம்பைக் கொல்லுகின்ற உபாயமொன்று சொல்லுகின்றேன்,
கீரிப்பிள்ளையின் உணைமுதற்கொண்டு பாம்பிருக்கும் இடமடமும் மீன்
களை யிறைத்தது வைத்தாற காரியஞ் சித்தியாகும்’ என்றது. கொக்கு
அப்படியே செய்யக் கீரிப்பிள்ளை தனவளையினின்றும் புறப்பட”
மீன்களைத் தின்று கொண்டே போய்ப் பாம்பையுங் கடித்தெறிந்
வீட்டுக கொக்கின் குஞ்சுகளையுஞ் சாப்பிட்டது. ஆகையால் இப்
படிப்பட்ட ஆலோசனை பண்ணலாகாது” எனத் துஷ்டபுத்தி பிதா,
சொன்னதைக் கேளாமல் அவனை வலிவி லிழுத்துக்கொண்டு வந்து
மரப்பொந்தி லுட்காருவித்து, விடியற காலத்தில நியாயநிபுட்
முதலானபேரையுஞ் சுபுத்தி முதலானோரையு மவ்விடத்திறகு இட்
டுக்கொண்டுபோய்ச் ‘சாடரி இந்த மரத்தைக் கேளுங்கள்’ என
றான். அப்போது அந்த மரத்திலிருந்து ‘இங்கிருந்த பணமுழுதும்
சுபுத்தியே கொண்டிபோனான்’ என்றொரு சத்தம் புறப்பட்டது
சுபுத்தி ‘சுதெனனை மோசமாயிருக்கின்றது! இங்கேயொரு பிராணி,
யிலலாமல் தொளி எங்கேயிருந்து புறப்பட்டது? இது தெய்வீ
மாக இருந்தால் மெய்யன்றோ சொல்லவேண்டும்?’ என்று இப்படி
தனக்குள்ளே எண்ணமிட்டுக்கொண்டு அந்த மரத்தினமே வேறிக்
சோதிக்கையில் அதிலொரு பொந்து காணப்பட்டது. உட்க-

பஞ்சதந்திரம்.

இங்கே கிருதகிரம மிருககுமென நெண்ணி அங்கே நெருப்பை மூட்டிப் பறந்துவிடத்தான உளளே யிருந்த கிழவன பாதிவெகிறமட்டுமே பலலைக கடித்துக்கொண்டிருந்தது, பொறுக்கமுடியாமல் அலறிக் கொண்டு வெளியேவந்தது விழுந்தான அப்போது அங்கிருந்தோ ரெல்லோரும் 'ஐஃதெனனை ஐஃதெனனை' எனக் கேட்கக் கிழவன் 'என்பிள்ளை துஷ்டபுத்தி கபடத்தினு லெனனைப் பலாதகாரமாகக் கொண்டுவந்தது இங்கே வைத்தான்' என்று சொல்லி இறந்துபோனான் நியாயாதிபதி இதைப்பார்த்தது, இராஜாவுக்கு விண்ணப்பம் பண்ணினான் பிறகு துஷ்டபுத்தி வாயினாலேயே இராஜா எல்லா உறையும் அறிந்தகொண்டு அவனைக் கழுவிலேறரினான்' என்று 'சொல்லிப் பின்னுங் காட்கன தமனகனைப்பார்த்துப் "பாமபை வெகுநாள வளாததாலும் அஃதெப்படியும் வளாததவனையே கடிக்கும், ஆகையால் எனக்கு உன்னிடத்திற பயந்தோனானுகின்றது, இனிமேல் உன்னிடத்தில தேவதந்தனைப்போல் நடந்துகொள்ள வேண்டும்" என, அதைக்கேட்டுத் தமன்கன "தேவதந்தன எப்படியுந் து கொண்டான்? சொல்" எனக் காட்கன சொல்லுகின்றது -

"ஒரு பாடணத்தில் தேவதந்தனைனனு மொரு சாவகாரி தான திரவியவீனரூயப் போனதனால் மறுபடி திரவியஞ் சம்பாதிக்க நினைந்து, தேசாந்தரமபோகப் புறப்படுமபோது, தன வசத்தி யிருந்த ஆயிரம் இருபபுககம்பிகளையும் அவ்விடத்திருந்த தன சினே தெனிடத்தில் வைத்துவிட்டுப்போனான் போனவிடத்தில் திரவிய சம்பாத்தியதைக்கூறித்து அநேக வுபாயமபண்ணியும், பணமகப் பட்டாமையால் மீண்டும் வீட்டுக்குவந்து தன்னுடைய இருபபுக கம்பிகளைக்கேட்டான வைத்துக்கொண்ட சினேகிதன் மிருகத் தூரா னசயினால் 'இருபபுககம்பிகளை எவிகள தின்றுவிட்டன'வென்றான். இவன் இறந்த அபூர்வதைக்கேட்டு 'நல்லது, இருக்கட்டும்' என்று சொல்லி வீட்டுக்குப் போனான் பிறகு ஒருநாட் சினேகிதன் பிள்ளை யை விளையாடுகிறதற்காக அவனிடத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு போய் மறொரு வீட்டி லொளித்துவைத்துப் பின்பு சினேகிதனிடத்தில் வந்து உட்காராதான். அவன் 'உன்னிடத்திலிருந்த என

பிள்ளை யெககே” யெனச சாவசாரி ‘உன பிள்ளையைப் பறவை துகுகுகொண்டு போயிற்று’ எனரான். இதை யவன் கேட்டு மிகவுறு கிலேசப்படடு இவனை யிழுத்துக்கொண்டு ஊரதிகாரியன் டைபோய ‘இந்தத் துஷ்டன் என பிள்ளையைக்கொண்டுபோய ஒளித்து வைத்துவிட்டுப் பிள்ளையைப் பட்சி யெடுத்துக்கொண்டு போயிற்று எனகினரான, என பிள்ளையை யெனகருக கொடுப பிகசவேணடும்’ என, அதிகாரி இதைக கேட்டுச சாவகாரியை யழைத்து ‘இவன்பிள்ளை யெங்கேயிருக்கின்றது? செரல்’ என, அவன் ‘இவன் பிள்ளையைப் பட்டுக்கொண்டு போயிற்று’ என, அதிகாரி யிதைக்கேட்டுக குலுங்க நகைத்து ‘இந்த அசம்பவம் இதுவரைக்கும் உலகத்தில இல்லை, அப்படி யிருக்க நீ யெப்படிச் செரலலுகின்றாய்’ என, அப்போது அவன் ‘இஃதோ ராசசரிய மா’ எப்படி இருப்புகமரிகளை யெலிகா தினறுவிட்டனவோ அப்படியே பிதுவுக் சம்பவித்தது, தூண்டவனே’ என, இதைக் கேட்டு நியாயாதிபதி முன்னடந்தமைகளை விசாரித்தறிந்து கொண்டு அவ்வுடைய இருப்புகமரிகளை நீ கொண்டுவந்து கொடுத்தால் அ. ன. ன. பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பான்’ என்ற வுடனே அவ்விருவரும் அப்படியே செய்து தங்களை வீட்டுகருப் போனாகள்” என்று இப்படிப்பட்ட கதைகளைச் சொல்லிப் பின் னுந் தமனகருகருக கரடகன, “சொன்னபொருளைத் தெரிந்து கொள்ளாதவன் கலலுகருச சமாணம், அஃறுகரு உபதேரித்துப் பலனிலை” யென்று சொல்லிக் கரடக தமனக நரிகளிரண்டும் பிங் கள னீட்டகதிரகுப் போகும்போது, சிங்களு சருசீவகளுக்கூடச் சண்டைபண்ணி அதைக் கொன்றுவிட்டு வியசனமா யுடகாரந திருந்தது. இதைக் கண்டு தமனகன இராஜாவைப் பார்த்துச் “சுவாமி! தாங்கள் சததுருவைக கொன்று துககப்படுகின்றீர்கள்; இது நியாயமன்றே, சததுருவைக கொல்லவேண்டு மென்று சாஸ் திர மிருக்கின்றது, பிதாவானலும், பந்துவானலும், புத்திரானலும் மித்திரானலும் இவாசளில் எவன் தனைக கொல்லப் பிரவாத திக்கின்றானே அவனை இராஜா கொல்லவேண்டும், சதநதயாயா

யிருக்கின்ற பெண்சாதியுந் துஷ்டசினேகிதனும் விபரீதசேவகனும் அசாககிரதையுள்ள மந்திரியும் நன்றியறியாதவனும் இருத்தலாகாது, மேலும் மெய், பொய், கடுமை, மெனமை, கொலை, தயை உதாரத்தவம், உலோபத்தவம், பலவழியாகத் திரவியஞ் சமடாதித்தல, வெகு பெயருடைய சினேகிதம் இப்படிப்பட்ட பல குணங்களும் இராஜாவுக ஐருக்கவேண்டுமென்று இராஜரீதி முறையில்கின்றது, அப்படியே தாங்கள் இது செய்தீர்கள்” என்று சொல்லித் தமன்கள சிங்கத்தைச் சசுதோஷிபரிதகது பிறகு சிங்கம் அந்தக் காட்டில் முன்போலத் தணிராசகியத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு சுகமாயிருந்தது.

இரண்டாவது
சுகிர் லலாபம்.

அலலது
நடப்புபேறு.

-- --

“புத்திசாலிகளா யிருக்கின்ற ஈநேகிதர்கள் திரவிய மில்லா திருந்தாலும், வேறே சாதனங்க ளில்லாதிருந்தாலுங் காசும் எவ் யும் ஆமையும் மாறும் நடபினால் ஒன்றையொன்று காப்பாற்றினாற் போல ஒருவாக்கொருவா உதவுவார்கள்” என்று சோமசனமா சொல்ல, இராஜகுமாரர்கள் “அஃதெப்படி?” யென அவன சொல்லாத தொடங்கினான் —

“கோதாவீ நதிககராயில் ஒரு பெரிய வன்னிமரத்தில ஓலநுபதன்னென்னுங் காசும் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் ஒருநாள விடியற்காலத்தில அங்கே யமனைப்போல மிகவும் பயங்கரமான ஒருவேடன வந்தான். இவ்ருபதன்ன அவனைப்பாத்ததுப பயப்பட்டு, ‘இந்தத் துராதமா எனன் பண்ணுவானே? தெரிய வில்லை ஆகையால் இதைச் சோதிககவேணமெ’ என்று இரா தேடுகிற யத்தனத்தை விட்டிருக்க, இதற்குள்ளே அவவேடன வலையை விரித்துப் பலவகைப்பட்ட தானியங்களையுந் தெளித்து அங்கே யொரு செழிமறைவிற பதுங்கிக்கொண்டிருந்தான் அதன் பிறகு தன் பரிவாரத்தோடு அந்த மரத்தில வந்திறங்கின சிந்திரகீ கீர்பனென்னும் புறவரசு அங்கே யிறைத்திருக்கருந் தானியத்தைப் பார்த்துத் தன் பரிவாரப் புறக்களுடனே ‘இந்த நிராமானுஷிய மான காட்டில் தானியமெப்படி வரும்? யாராகிலுங் கொண்டு வந்து போட்டிருக்கவேணமெ, இது நமக்குத் தெரிந்தாலல்லாமல் இதைப் பகலிக்கலாகாது, ஒரு பிராமணன் பொற்காப்புக்கு ஆசைப் பட்டுப் புலியினால் எப்படி மரணமடைந்தானோ அப்படி இஃது எதோ ஒரு விபரீதமாகத் தோற்றுவின்றது’ என, புறக்கள் அதைக்

கேட்டு 'அப்பெப்படி? இராஜாவே!' எனச் சித்திரக்கிரீவன் செல்லுகின்றது.—

“நான் தென்காடமுன் மேயநதுகொண்டிருக்கையிற் பார்த்தேன அதைக் கேளுங்கள் ஒரு கிழிப்புலி பலவீனத்தால் ஆகாரஞ்சம்பாதிக்கக்கூடாமல் ஒரோரிக் கரையில் நீராடிக் கையில்தருப்பையை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கையில் ஒரு பிராமணன் அந்த வழியில் வந்தான், புலியை உண்பாராதது, ‘ஓ பிராமண! இந்தப் பொறகாப்புத் தருகின்றேன் வா’ என, இதைக்கேட்டு அந்தப் பிராமணன் ‘இந்தக் காப்பு நமக்கு வலியக்கிடைக்கின்றது, மாணத்துக் கிடமாகிய புலியின் கிடப்ப போகலாகாது, ஆகையால் இதைக் காப்பில் ஆசையைக்கொடுத்து உண்போமானால் மாணத்துக்கு நலனடையும் வழியாகையால் இதைக் குறித்துப் பிரயத்தனம் அவியம்பண்ணவேண்டும்’ என்று தன் தூரரைக்கேற்பத் தனக்குள்ளே யாலோசித்து நிச்சயத்துக்கொண்டு புலியை நோக்கி ‘ஓ புலியாரே! காப்பெங்கே யிருக்கின்றது’ என, புலி கையிலவைத்துக்கொண்டு ‘இதோ பாருமியம்மேனாத்தமரே’ எனக்காணப்பட்டது பிராமணன் ‘உள்ளிடக்கி லெனக்கெப்படி நமிக் கையுண்டாகும்’ என, புலி ‘நான் கையிலில் மூழ்கி நித்தியம்’ என மண்ணிக் கொண்டு நிற்கின்றேன், நகமுமல்லாமல் நான் கிழவனாயிருக்கின்றேன், இப்போது என்னிடத்தில் நமிக்கையிலல்லயா’ வேட்டல், ஓதல், கொடுத்தல், தவம், சத்தியம், உறுதி, பொறுமை, ஆசையின்மையென்னு பிவ வெட்டுத் தருமங்களையும் நான் அந்நிருக்கின்றேனெனின இதை அபூவவஸ்துவை யாக்காக்கிலுங் கொடுக்க இச்சிவ்கின்றேன், இது லை என்னிடத்தில் நற்குணயிருக்கின்றதென்றும் எவ்வளவானாலுந் தூக்குண மில்லையென்றும் அரியவிலையா’ என, அப்போது பிராமணன் ‘இது மெய்தான், ஆனாலும் புலி மனிதரை யடித்துத் தின்னுக்கிறதென்று யிகவும் லோகாபவாத யிருக்கின்றதே’ எனப் புலி ‘நான் தருமாசஸ்திரமு மறிந்திருக்கின்றேன், தன் பிராமணனைக்கு எப்படித் தித்திப்போ அப்படியே யெல்லார்க்கு யிருக்கு

மெனறறிந்து, சாதுகளை பிராணிகளிடத்தில தயையா யிருக்கின்றார்கள, தனைப்போலச சுகதுகநங்களைப் பிறரிடத்தில நினைக்கின்றார்கள், நீ மிகவுந தரித்திரனாகையால் உனக்குக்கொடுக்க யத்தனிகின்றேன, சாஸ்திரமூலிப்படியே யிருக்கின்றது, எப்படியுமேழைக்கே கொடுக்க வேண்டும்; செலவமுள்ளவனுக்குக் கொடுக்கலாகாது, மருநது நோயாளிகு எப்படிக்குணங்கொடுக்குமோ அப்படி நோயிலலாதவனுக்காருமோ? நீ இந்த ஏரியிலே மூழ்கிவந்து காப்பை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போ' என்றவுடனே, ஐயோ! பிராமணனுக்குப் பின்புத்தியாகையாற பிராமணன் புலியின்பேச்சை நம்பி ஸநானம் பண்ணுகிறதற்காக ஏரியி லிறங்கினவுடனே, உனையிற புதைந்து காலைப்பிடுங்கிக்கொண்டு வரக்கூடாமல் திகைத்தபன் புலி யசைப்பார்த்து, 'பிராமண! பயப்படாதே. நானுனைச சேறநினன்று மெடுக்கின்றேன, சமறிநு' என்று சொல்லிக் கொண்டு மெல்லென்பபோய அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. அப்போது பிராமணனெண்ணம்மிகின்றான 'துஷ்டர்கள் வேதாத்தியயநம் பண்ணியிருநதாலுந தருமசாஸ்திரம் அநிரதிருநதாலும் அவர்கள் யாததையில நமஸிக்கை வைக்கலாகாது என சுபாலமெப்படியோ அஃதெப்போதும் போகாது இப்படி யிருக்கையில் நமமுடைய சாதிக்ஷயலபா யிருக்கின்ற பேராசையினால் இந்த ததுஷ்டனிடத்தில விசுவாசம் வைத்து மோசம்போனே' என்று இப்படிப் பச்சாததாப்ப பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அந்தப் புலி அவனைக் கொன்று தின்றது ஆகையால் மிகவும் ஆலோசனை பண்ணி யாதொன்று செய்யத் தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும் அப்படிச் செய்தால் யாதொரு தவகும் நேரிடாது' என்றிப்படிச் சித்திரக்கிரீவன் சொன்ன வாததையைக்கேட்டு ஒரு புற காவத்தோடு 'இப்படி யாலோசித்தால் ஓரிரையும் நமக் கப்பபடாது, மமலும் வெடகப் படுகின்றவன், பொருமை யுள்ளவன், சந்தோஷப்படாதவன், குரோதமுள்ளவன், தீராச சந்தேகமுள்ளவன், பிறாபொருளாற சிவிகின்றவன், இந்த ஆறுபேருந துககத்தையே யறுபவிப்பார்கள்' என, இதைக்கேட்டுப் புறக்கள்ளலார் தானி

யததை தினனுமொருடடுப போய நிலத்திவிறங்கி வலையிலகப் பட்டன், புறவரசன் அதைப்பாத்தது 'எல்லாரும எனசொல்லிக் கேளாமற போனா'கள் இப்போது நான் ஒன்றியாயிருந்து பல னிலலை' யென்று சொல்லி அதுவும் வலையில வந்தகப்படடது வேடன பகடிகள் வலையிற சிக்கிக்கொண்டதைப்பாத்தது அதனிட ததிறகு வரத தொடங்கினான் அதைப புறக்களகண்டு, சித்திரக கிரீவீனப்பாத்தது, "நாங்கள் நீசன புத்தியைக்கேட்டு உனனை அவ மானம பண்ணினோம், அதன் பலன பிராபதியாயிற்று" என அப்போது சித்திரககிரீவன் "இப்போது இதைச்சொல்லிப் பயனெ னனை" இதற்கொருபாய மிருக்கின்றது, எல்லோரும் வலையோடு கூட ஒருமிக்கப் பறந்து வேறறிடத்திறகுப் போகவேணமும், அப படிச செயதாற பிராணனைக காப்பாற்றலாம்' என, இதைக்கேட வுடனே யெல்லாப் பறவைகளும் வலையோடுகூடச் சமூகியிற பற நதுபோயின அதை வேடன ஊரத்திலிருந்து கண்டு ஆசசரியப் பட்டு 'இவைகள் ஒரேமனமாய வலையைக கொண்டீபோயின. ஆயி னும் இவைகளில ஒன்றுக்கொன்று சண்டைநேரிமும், அப்போது என்கையில் அகப்படு' மென நினைத்துக்கொண்டு அவைகளின் பினை யோடுமேபோது புறக்கள கண்ணுகு எட்டாமல மறைந்து போயவிட்டன பிறகு அவன் ஒருத்தப்பட்டுத் கிருமலிரந்துவிட்டான். இவ்வாசசரிய மெல்லாம் பார்த்திருந்த இலகுபதனென னுங் காகம அந்தப் புறக்களினினனே போயிற்று கபோத ராஜன் தன்கூட்டத்தைப் பார்த்துக் "கண்டகீ நகீ தீரத்திலிருக் குஞ் சித்திரவனத்தி லென் சிநேகிதனை இரணியகனெனனு மோரொலியரச னிருக்கின்றான், அவன் பல்லினுலே நமமுடைய வலையையறுப்பான், அவகே நடப்பீர்கள்" என, இதைக்கேட்டு அப படியே சென்று எலியரசன் வலையண்டையிறங்கின. அப்போது ஏதாவது ஆபத்து நேரிமும் எனபதைக் குறித்துத் தன் வளைக்கு நூறு வழி செய்துகொண்டு உள்ளேயிருந்த எலியரசன் புறக்களிறங்கின ஈபத்ததைக கேட்டுப் பயந்தடங்கி யிருக்கையிற் சித்திரக்கிரீவன் 'சிநேகிதா! இரணியகனே! எங்கனோடே யேன் பேசவில்லை?'

என, இதைத் தன் சிநேகனுடைய தீவருரலென்றறிந்து சநதோ
 த்ததோடுகூடச் சீக்கிரமாக வளையினின்றும் வந்து, “நான புண
 ணியவானாகையாற் சித்திரக்கிரீவனென்னு மித்திரனென வீட்டுக்கு
 வந்தான, இவவுலகத்தில் மனமொத்த மித்திரனோடு சம்பாஷிப்
 பதினும் வேறையானதமேது?” என்று உபசாரஞ்சொல்லிப் பிறகு
 அதனுடைய அவஸ்தையைப் பார்த்து மிகவும் துக்கித்த “மித்தி
 ரா! நீ யாவரினும் மிக்க சமாதத்தனையினையே, உனக்கு இப்படிப்
 பட்ட காரிய மெப்படி நேரிட்டது?” என, புற “எங்ககாலத்தி
 லெது நடக்குமோ அது நடக்கும், விதி வலிது, அதனமுன
 மாருடைய உபாயமடங்கும்? கடல்பெருகி மேலிட்டால் அதற
 குக களையேது” என, இரணியகன “இந்தப்பேச்சு மெய்யே,
 நூறு நாழிகைவழித் தூரத்திலிருந்து வஸ்துகளைத் தெரிந்து
 கொண்டிப்போகின்ற நீ யினறைக்கு வேடன வலையிற பாராமற் சித்
 திகொண்டையே பா, சந்திர சூரியாகளுக்கூ இராகுகேதுககளாற்
 பீடை வருதலும் யானையும் பறவையும் பாம்புங் கட்டுப்படுத்தலும்
 திசாலிகளுக்கூ வறுமை வருதலுந் தெய்வத்தின மகிமையே
 டல்லாமல் வேறன்று” என்று சொல்லிச் சித்திரக்கிரீவன கட்டுண
 டிருக்கின்ற வலைக்கயிறறை யறுக்கத் தொடங்கிற்று அப்போது
 சித்திரக்கிரீவன “மித்திரா! முன்னே யென பரிவாரத்தினுடைய
 கயிறறை யறு, பிறகு என பாசத்தைத்துணி” யெனக்கேட்டு எவ்
 னபற்கள மிகவும் மெதுவானவை, அவற்றிற்குப் பலமுந் கொளு
 சம், இத்தனைப்பெருடைய பந்தனைகள எனக்கெப்படி யறுபடும?
 உன்றனையே யறுத்ததன்பின் என சாமாததியத்தககுத் தக்கவாறு
 அவாகளுடைய தனையையும் அறுப்பேன்” என, சித்திரக்கிரீவன “நல்
 லது, முன்னே யிவாகளுடைய பாசத்தை யறு” என, இரணியகன
 “தனனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு தன பரிவாரங்களைக் காப்பாற்ற
 வேணமும், அறம் பொருள இனபம் வீடாகிய இவைகளுக்குப் பிரா
 ணன் முக்கிய சாதனமாகையால் அதைக் காப்பாற்றினு லெல்லா
 வற்றையுங் காப்பாற்றினுற்போலாகின்றது” என, சித்திரக்கிரீவன
 “இந்த நீதி சரிதான, ஆயினும் இப்படிப்பட்ட வேதனையினின்

றும் பாலனம் பண்ணுவதற்காகவன்றோ எனனை யிவர்கள் இராஜா வாக நினைக்கின்றார்கள்” ஆகையா லென பிராணனிடத்தி விச்சையைவிட்டு இவர்களைப் பிழைப்பிப்பாய” என, அதைக்கேட்டு எவ் “நீ பரம சாது, அடுத்தவர்களை யாதிரிக்கின்றவனா யிருக்கின்றாய், எசமானனிடத்தில விசுவாசமாயிருக்கின்ற சேவகனும் சேவகனிடத்திற் பிரீதியா யிருக்கின்ற எசமானனுஞ் சுகமடைவார்கள்” என்று சொல்லி எவ்வாவற்றின பாசங்கனையும் அறுத்துச் சித்திரக கிரீவனுடைய கட்டையுஞ் சேதித்தது. பிறகு ஒன்றுக்கொன்று தழுவிக்கொண்டு பிரியவராததைகள் சொல்லின சித்திரககிரீவன் பரிவாரத்தோடுகூடத் தன்னிடத்திற்குப் போயிற்று இலகுபதனனெ னனுங் காசும் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு இரணிய க்ஷணேகாக்ஷி “நீ பாகசியவானா யிருக்கின்றாய், ஆகையால் நானும் உன் சிநேகத்தை விருமபுஷினறேன, நீ தயையசெய்து எனக்குச் சிநே களுக்க வெண்கம்” என, அப்போது இரணியகன் “நீ யா?” எனக் காசும் “நான் இலகுபதனனெனனுங் காசுகை” என, அதைக்கேட்டு எவ் “உனக்கு மெனக்கும் வெகுதீரம், உலகத்திற் சமானஸ்தா களுக்களுளையே சிநேக முண்டாகின்றது, நானுனகங்கிரா, நீ யென னைத் தினகிறவன், இப்படி யிருக்கையிலி” தெப்படியாகும்? ஆபத் துக்கே முகாந்தரமாம், நரியின சிநேகத்தினால் ஒரு மான் வலையில்கப் பட்டதுபோல உனது லெனக்குப் பொலவாங்குநேரிமம்” என, இலகுபதனன் அதைக்கேட்டு “மாண்பபடி வலையிற் சிக்கிக்கொ ண்டது?” என, எவ் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

‘மகத்தேசத்திற் சண்பகவனத்தில மாணுங் காசும் ஒன்றுக்கொன்று நட்பா யிருந்தன அப்படி யிருக்கையில் அந்தமான தன் மனத்தினபடி புல முதலானவைகளை மேயந்து கொழுத்தி ருப்பதை ஒரு நரி பார்த்துத் தனக்குள்ளே யாலோசித்து ‘இவன் நமக்கு அசாதத்தியனாயிருக்கின்றான், ஆகையா விவனை வஞ்சினயாற் கொல்லவேண்டு’மென்று இப்படி நிச்சயித்து அதன் சமீபத்திற் போய்ச் ‘சிநேகிதா! சுகமா?’ என, அதைக்கேட்டு மான் ‘நீ யா?’

என, நரி 'நான துத்திரபுத்தி யென்னும் நரி, இரதக் காடழல் யாருமற்ற பாவியாய ஒருவனாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தேன, இன்றைக்கு உன்னிப்பபாதது மிருந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தேன; இப்போது உனக்கு வேலைசெய்துகொண்டு உன்னிடத்திலிருக்க இசுகுகின்றேன' என, இதைக்கேட்டு மான 'நல்லது' என்று பொழுதுபோனவுடனே யிரண்டுந் சண்பகமரத்தின கீழே வந்தன அமமரத்தினமேல வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற மானின் சினேகிதனாகிய சுபுத்தி என்னுங் காகம் இவ்விரண்டையும் பார்த்து மானே நோக்கி 'ஓ மித்திரா! உன்னையிடையிலிருக்கின்றவன யானா?' என வினவி, மான 'இந்தச் சம்புக நென்னுடன் சினேகிக்க விரும்புகின்றான்' என, அப்போது காகம், 'மித்திரனே! சமுதியிலவந்த பழக்கநிலலாதவனை நம்பலாகாது, ஒருவன் குலமும் நடத்தையுந் தெரியாமல அவனுகூடங்கொடுத்தால் ஒரு பூனைக்குச் சாரீகவ நென்னுங் கழுகு இடங்கொடுத்தது இறந்தார்போல நேரிடும' என, அதைக்கேட்டு மான 'சரணகவனைப்படிச் செய்தானா?' என, காகம் சொல்லுகின்றது —

“பாசீரதி தீரத்தில நீரிசூடமெனவ லையில ஒரு முதிய இததிமரத்தின பொருகில வாசம் பண்ணிக் கொண்டுந் நகமுன்கண்ணு லலாத சாரீகவனென்ற மொரு கிழக்கழுகானது மறீரைப் பக்கிகள் தன்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துச் தங்களாகாரத்திற் கொச்சங்கொட்சம நெருக்கிக் கொடுக்கத் தின்றுகொண்டு சீவீத்திருக்கையில் ஒருநாள நெடுநீசெவிய நென்னும் பூனை பறவைகளுடைய குஞ்சுகளைத் தின்னவேண்டி அந்த மரத்தின கீழே வர அதைக் குஞ்சுகள் பார்த்துப் பயந்து பெருங்கூச்சலிட டன, கழுகு கேட்டு 'நீங்க னென்பயப்படுகிறார்களா? இங்கே எவன் வந்தான்?' என, இதற்குள்ளே பூனை சரணகவனைப்பார்த்து 'நான் செய்தே' நென்ப பயப்படும், உடனே மனத்தில் தைரியம் பண்ணிக்கொண்டு, 'இந்தச் சத்துருவைத் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடுவதற்கு நமக்குச் சக்தியில்லை, ஆகையால் இவன் சமீபத்திற் போக

வேண்டும், பின்னா எஃதுண்டாகுமோ அஃதுண்டாகட்டு' மென்று இப்படி நிச்சயித்தது அந்தக் கழுகின் அருகிறபோய், 'சமாததனே ! உனக்கு வந்தனம் பண்ணுகின்றேன்' என, கழுக்கு அதைக்கேட்டு 'நீ யா?' என, அப்போது பூனை 'நெடுஞ்செவிய நென்னும் பூனை' என, பின்பு சரறகவன 'நீ சீகிரமாய் இவ்விடம் விட்டு ஒழிப்போ, இல்லாவிட்டாற் சாவாய்' என, பூனை 'நான என விருத தாந்ததைச் சொல்லுகின்றேன் அதைக் கேள், பிறகு என்னைக் கொல்லுதல் தக்கதானாற் கொல்லு, சாதி பேதத்தினாலேயே பிராணிகளைக் கொல்லுவதாவது பூசிப்பதாவது யோக்கியமன்று, ஆதலால் அவ்வவன் நடத்தையைப்பார்த்து எது செய்யத்தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும்' என, கழுக்கு இதைக்கேட்டுப் பூனையைப் பார்த்து 'நீ யேன்வந்தாய் சொல்' எனப் பூனை நான் கங்காதீரத்திலுந் தித்தியஸநானம் பண்ணிச் சாந்திராயண முதலாகிய விரதங்கள் ஆசரித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன், நீ மிகவுந் தருமவாறாயிருக்கின்றாயென்று புகள்களால் எப்போதுங் கேள்விப்பட்டதனாலும் வயதுமுதிர்ந்த வித்துவானக ளிடத்திலுந் தருமங்கேடக வேண்டுமென்று சாஸ்திர மிருப்பதனாலும் நான் உன்னிடத்திற்கு வந்தேன், நீ தாமததைவிட்டு என்னைக் கொல்லத் துணிந்தாய்; இப்படி யில்லாததாருடைய ஆசாரம் யானெங்கும் பார்த்ததில்லை, சத்தருவந் தன் வீட்டுக்கு வந்தாற் சாதுகளை அவனுக்குச் சனமானம் பண்ணுவார்கள', மர தனனை வெட்டுகின்றவனுக்கு நிழல்கொடுக்கவில்லையோ? சாதுகளை தங்கள் வீட்டுக்கு எவ்வந்தாலும் பூசிக்கின்றாராகள, குறை வென்றம் பண்ணுகின்ற தில்லை, அதிதி எவனுடைய வீட்டுக்குவந்து முகம் வாடிப்போகின்றாரோ அவ்வீட்டு எசமானனுக்குத் தன் பாவத்தைக் கொடுத்தது அவன்புண்ணியத்தைத் தான கைக்கொண்டு போகின்றாராகையாற் சாதுகளை யாவரிடத்திலுந் தயைசெய்கின்றாராகள, சந்திரன் சண்டாளன் வீட்டிலும் பிரகாசிக்கின்றான்' என, இதைக்கேட்டுக் கழுக்கு 'பூனை யிறைச்சிக்கினை தினனும், மேலுங் கொலை செய்யுமென்று நினைத்தது இப்படி நான் சொன்னேன்' என, அதைக்கேட்டு நெடுஞ்

செவியன பூமியைத் தொடர்ச்சி 'சிவசிவ' வென்று உச்சரித்துக் காணினமேற கையைவைத்து, 'நான் தரும சாஸ்திரங்கள் கேட்டு மிகுந்த வைராகியமடைந்து பொல்லாத கருமங்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டேன், அநேக சாஸ்திரங்களிற் கொலைசெய்வதுபோல வேறொரு பாதகமில்லையென்று சொல்லி யிருக்கின்றது, எவர்கள் மறறொருவனைக் கொன்று தங்களுக்கரசு சுகத்தை விருமபுகின்றாராக னோ அவர்கள் நரகத்தையடைகின்றார்கள், ஆகையாற் கொலைசெய்யாம விருப்பதுபோல வேறொரு தருமமில்லை யென்று நினைத்துக் காட்டிவிருந்துகொண்டு காய்கனி கிழங்குகளைச் சாப்பிடுகின்றவர்கள் பாதகமெப்படி பண்ணுவார்கள்?' என்று சொல்லிக் கழுக்குக் குமரிகைகவரப்பண்ணி யதன் வீட்டிவிருந்தது. பிறகு அந்த ருத்திராக்ஷபூனை படசிகளின் குஞ்சுகளை நாடோறும் அங்கே கொண்டு வந்து தினுறுகொண்டிருக்கத் தலைப்பட்டது அப்போது குஞ்சிழந்த பறவைகளெல்லாம் வானு கிலேசப்படமி ஒன்றாய்க்கூடித் தங்கள் குஞ்சுகளைச் சோதிக்கத் தொடங்கின. பூனை இதையறிந்து அவ்விடமவிட்டு ஒழிப்போய்ற்று அந்தப் பகலிகள் அங்கங்கே பாதத்துக்கொண்டே கழுக்கின் பொந்தணடை வந்து பாககையில் அக்குஞ்சுகளுடைய எலும்புகளும் சிறகுகளும் விழுந்து கிடக்கக்கண்டு, 'நமமுடைய குஞ்சுகளை யிருந்த துரோகிக் கழுக்கே பகலித்தது' என்று நிச்சயித்து அந்தக் கழுக்கைக் கொத்திக் கொன்றன ஆகையால் ஒருவனுடைய குணந தெரியாமல் அவனுக்கிடங் கொடுக்கலாகாது' என, அப்போது நரி "ஒருவன் சுபாவஞ் சிநேகிதபதற்குமுன்னே தெரியுமோ? நல்லோர்களுக்குச் சுபாவத்தினாலே காரியமில்லை; அவர்களுடைய சிநேகங் கண்டமாதிரித்தினாலேயே யாகின்றது" என, மாண அதைக்கேட்டுக் காகத்தைப்பார்த்து "எப்படி நீ யெனக்கு மித்திரரோ அப்படியே யிவனுமிருக்கடமெ, நீ யொன்றுக்குந் தடை சொல்லாதே" என்று சொல்லி நரியைத் தண்ணீர்ததில் வைத்துக் கொண்டது பிறகு மூன்றுந் தங்கள் மாகக்கத்தின்படி வயிற்றை ஈப்பிக்கொண்டு இராததிரிகு அந்தவிடத்தில் வந்துகொண்டிருக்கின. இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள நரி மாணப்பார்த்து "மித்திரா!

இந்தக் காடழல் இளவீளவென்று நோத்தியான பயிரிருக்கின்றது, அதை யுனக்குக் காண்பிக்கின்றேன, வா” என்று சொல்லி யதை இடம்கொண்டுபோய்க் காட்டிற்று. அன்றுமுதலாய் அந்த மான போய்த தினமானம் பயிரை மேயநதுகொண்டிருக்கையில் அதைக் கொலைக்காரன பாதது அவகே வலை கடடினான பின்பு மான அங்கே வழக்கப்படி மேயப்போய் அதிற் சிக்கிக்கொண்டு ‘இப்போ தெனனை மிததிரனைத் தவிர யாவன விடுவிப்பா’ நென்று மனத்தி லெண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கே நரிவந்து ‘என்னுடைய மனோரதம் நிறைவேற்றிற்று, இப்போது, நான் இதன் எலும்பையும் மாமிசத்தையும் நிரம்பத் தின்னுவே’ நென்று வாழ்ந மனத்தி லெண்ணிக்கொண்டு சமமா விருந்தது அதைக்கண்டு மான ‘மித்திர ரா! என சமமாவிருக்கின்றாய்’ என்னுடைய தனையைச் சீக்கிர மாய் அறுத்தெனனை விடுவி, சங்கடகாலத்திற் சிநேகிதர்கள் உடையிழந்தவன் கைபோ லுதவுகின்றார்கள்’ எனச் சமடிகள் ‘ஆம் நீ சொல்லவெல்லாம் மெய்யே, ஆயினும் எனக்கு இன்றைக்கு விரத்தின மாகையால் நானிருந்த தோலல்லையெத தீண்டமாட்டேன, நானீக்கு எனனசொன்னானுங் கேட்பேன, சிநேகிதருக்காக நான் பிராணனை விடத்தக்கவன்’ என்றுசொல்லி அதன் கண்ணுக்குத் தப்பித் துக்கொண்டு அங்கே யேரிடத்தில் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தது காசம் இராததிரிகு மான வரவிலையென்று அதைத் தேடும் பொருட்டு இவகு மங்குந் திரிந்துகொண்டு அவகே வருகையில் அந்த மானின் அவஸையைப்பார்த்துச் ‘சிநேகிதா! உனக்கிரத அவஸையைப்படி யென வந்தது” என, மான ‘இஃதுன வராததையைக் கேளாமையால் வந்தபலன்’ என, காசம் ‘உன் கூட்டாரியான சமடிக் கொங்கே போனானே’ என, மான ‘என்னுடைய இறைச்சியைத் தின்பதற்காக இங்கேதானே யொளித்துக்கொண்டிருப்பான்’ என, அதைக்கேட்டுக் காசம் ‘தனக்கிதம்பண்ணுமின்ற மித்திரன் பேசச்சுக் கேளாதவனுக்கு விபத்துச் சீக்கிரமாக வரும், பின்னு மவன் சத்தருவுக்குச் சந்தோஷம் வருவீக்கின்றான்’ எனச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிற் கொலைக்காரன் கையி லொருதடியை யெடுத்த

துக்கொண்டுவர, அவனைப்பாராததுக காசு மாணுகு ' மித்திரா ! நீ இப்போது மூசசை யடக்கிக்கொண்டு செத்தவனைப்போலக் கிடந்தால் அவ னுனைப்பாராதது நீ செத்தாயென நெண்ணிக்கொண்டு கட்டிய வலையைவிழ்த்துச் சுருட்டி வேரோரிடத்தில் வைக்கப்போவான், அப்போது நான் கத்துகின்றேன், அதைக் கேட்டமாதிரித்தில நீ மிகவும் விரைவா யோட்டமபிடி' யென்று சொல்லித் தான் அப்படியே பொய்யாக மானினைகண்ணைக் குத்திக்கொண்டிருந்தது இதற்குள்ளே வந்த கொலையக்காரன் மானைப்பாராததுச் செத்ததென நெண்ணிக் கட்டியிருந்த வலையை யவிழ்த்து ஓரிடத்தி லொன்றாகக் கூட்டி வைக்கப்போனால் காசு அதைப்பாராததுச் சங்கேதப்படி கத்த, மாண அதைக் கேட்டவுடனே யோட்டம பிடித்தது, அதைக் கொல்ல நினைத்து அந்தக் குடியானவன் தடியை விசிறியெறிய அது பதிவிருந்த நரி மேற்படலும் அந்நரி இறந்தது. ஆகையாற் பண்ணியாவது பாவமாவது மிகுதியானால் அதன்பலன் உடனே யுண்டாகின்றது" என்று சொல்லிப் பின்னும் எளி " இப்படி மாணுகு நரியின் சிநேகமபோ வுன்னறவும் எனக்கு உபயோகமன்று" என, காசு " உன்னைத் தின்ற லெனக்குப் போதுமோ" நீ பிழைத்திருந்தால் நான் சித்திரக்கிரீவனைப்போலச் சுகமடைவேனென்று உன்னடபை விருமபுகின்றேன்" என்ப பின்னு மிரணியகன் " நீ யெனக்குப்பகைவன், உன்னுடனே நான் சிநேகம் பண்ணுவேனல் வேன், சத்தரு கனக்கு அங்குலமாயிருந்தாலும் அவனோடே சிநேகிக்கலாகாது, தண்ணீர் வெநீராளும நெருப்பை யவிகும், எது தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும், தண்ணீரில் வண்டியும் பூரியின் மேற் கப்பலும் நடக்குமோ" இதற்கு சத்தருக்களித்ததிலும் வியபி சாரி யிடத்திலும் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது" என்று இப்படிப் பலவிதமாகச் சொல்லக் காசு " நானுன்னுடனே சிநேகிப்பேன், அல்லாவிட்டாற் படடினியாகவிருந்து இங்கேயே பிராணனை விட்டு வேன், நெருப்பின் வெப்பத்தினுற் பொன் முதலானவை யுருகி யொன்றாகின்றன, யாதேனு மொரு நிமித்தத்தினாலே விலங்கு பறவைகள் மித்திரத்துவத்தை யடைகின்றன, பயத்தினுலாகிலும் யா

தோராசையிலுலாகிலு மூடாகளுக்கரசு சிநேக முண்டாகின்றது, சாதுகளுடைய சிநேகமோ கண்டமாததிரத்தி லுண்டாகின்றது. மணபாளை சீக்கிரமாயுமுடையும், பிறகு பொருநதுகிறதூயிலலை. மறறுப பொறகுடமோ சீக்கிரத்தி லுடையாது, உடைநதாலு மொனறும், இப்படியே தூசசன சறசனாகளுடைய சிநேகமு மிருக கின்றது” என, இதைக்கேட்டு இரணியகன “உன வராததையால நான சந்தோஷ மடைந்தேன், இப்போதுனகமும் எனக்குஞ் சிநேக ததுவாயிருக்கட்டும். இனிமேல நாமிருவரு மொருமன தினராயிருக்க வேண்டும், உபகாரம் பண்ணுகின்றவன் மித்திரனென்றும், அபகாரம் பண்ணுகின்றவன் சததுருவென்றும் அறிந்து மனக்களங்க மில்லாமல நடக்கவேண்டும்” என்று இப்படிப்பேசி நிச்சயித்து இரணியகன இலகுபதனனுக்குச் சிறிது ஆகாரங் கொடுத்தது தன வனையிற போயிற்று சிநேகலாபம் பெற்ற காகமும் அதனிடத்திற செலவு பெற்றுக்கொண்டு தன்னிடத்திற்குப் போயிற்று அதுமுதலாய இவைகளை அததியந்தச சிநேகமாய ஒன்றுக்கொன்று ஆகாரங் கொடுத்ததுகொண்டு பலபல வராததைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள, இலகுபதனன் எவ்வையப்பாத்தது, “மித்திரா! இப்போது இங்கே யினை யகப்படாமையால் வேறேரிடத்திற்குப்போக இசைக்கின்றேன்” என, அதைக்கேட்டு இரணியகன “எங்கேபோகின்றாய்?” என, அப்போது அது “தண்டகாரணியத்திற கரீப்பூர கௌரமென லுந் தடாகத்தி லிருக்கின்ற ஆமையாகிய மந்திரனென பவன் எனக்குச் சிநேகிதனாயிருக்கின்றான். அவனெனக்கு வித விதமான மீனகளைக் கொடுத்தபு போஷிப்பான், அதைக்கருகிற து நானவனிடத்திற்குப் போகின்றேன்” எனக் கேட்டு இரணியகன “மித்திரா! அவவிடத்திற்கு என்னையுந் கொண்டுபோக வேண்டும், நான் தேசநதரம்போக விரும்புகின்றேன்” என, அப்போது காககை “நீ யப்படி விரும்புவானேன்?” என, இரணியகன ‘அங்கே போனபின்பு சொல்லுவேன்’ என, இலகுபதனன் இரணியகனை யெடுத்ததுகொண்டு அவவிடத்திற்குப் போயிற்று, அவை களைப் பார்த்து மந்திரன் அவவிரண்டுகளும் ஆதித்தியம் பண்ணிற்று;

அப்போது இலகுபதனன் மந்தரீணப்பாதது “இந்த விரணியகன மிகவும் பரோபகாரி, இவன சித்திரககிரீவண அவன கூட்டத் தோடுகூட வலையினினறும் விடுவித்தவன, அப்போது இவன நட்புநிலைமையைப் பாதது நாஹு மிவனுடனே நட்புகொண்டேன்” என, அதைக்கேட்டுக் கூாமஞ் சந்தோஷப்பட்டு இரணியகணைப்பாதது “மிதகிரா! நீயிந்த மணித சஞ்சாரமிலலாக காடமுல வருவானேன்” என, அப்போது வலி சொல்லுகின்றது

“சம்பகாவதி யெனலும் பட்டணத்திற சூடாகரீணென்னு மொரு சநநியாசி மிருந்த சோறறைக கப்பரையிற போட்டு உறியன்மேல வைத்துவிட்டு நித்திரா பண்ணிக்கொண்டிருப்பான பின்பு அந்தச் சோறறை நான தின்றுகொண்டு சுகமாக இருக்கிற நாளில் அங்கே வீணாகரீணென்னு மொரு சநநியாசி வந்து அவ னோடுகூட அநேக கதாப்பிரசங்கம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அந்தச் சூடாகாணன கையிலொரு தடியினுலே பூமியைத் தட்டிட்டுக் கொண்டு சோறறைக காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தான, அப்போது வீணாகாணன் ‘என்னுடைய கதையை யநாதரவுபண்ணி நடுவே வேறே யென்ன வியாபாரத்தி விடுகின்றாய்’ என, சூடாகாணன் ‘உன் வாதத்தை யநாதரவு பண்ணவில்லை, இவ்வெலி யென்பாததிரத்திலிருக்கின்ற அன்னத்தை நாடோறுந தினனுகின்றது, அதையோட்டுகின்றேன்’ என, வீணாகாணன் அப்போது உறியைப் பாததுக் ‘கொஞ்ச பல முள்ள இந்த வெலி யிவ்வளவுயரம் எப்படிக்குகின்றது’ இதற்கேதோ வொரு காரணமிருக்க வேண்டும், அதுதான் எதுவா யிருக்கலாமென்று ஆலோசித்துப்பாததாட மிகவு மிங்கே கிரவிய மிருக்கவேண்டும், உலகத்தில கிரவியமுள்ளவர்கள் பலமுள்ளவர்களா யிருக்கின்றார்கள, அசாததியமான காயங்களைச் சாதிக்கின்றார்கள, இராசத்துவத்துக்கு மிகு காரணமாகும் எல்லா மிதனூலாகின்றன’ என்று சொல்ல, அந்தச் சநநியாசி யிடைக்கேட்டு மெய்தானென்று நம்பிப் பூமியை வெட்டி, ஐயோ! என சிவியத்தை யெடுத்திக்கொண்டான, அன்று தொடங்கி நானின்று

துப்போனேன, பின்பு எனக் கிளையுங் கிடையாததனால் மௌள மௌள நடந்துகொண்டிருக்கையி லந்தச் சநகியாசி பாததுப 'பா இரத வெலி யிப்போது தன்னுடைய சாதித் தன்மையை யடைந் திருக்கின்றது, முன்னிருந்த தன்மதம போயவிட்டது, ஆகையாற் பண விலலாதவர்களை யெல்லோரும் அறமமாய நினைக்கின்றார்கள்' என, இதைக்கேட்டு நானிப்போது இங்கே யிருப்பது சரியன்று, இவைய வேறொருவரோடுங் சொல்லலாகாது, பொருளிழவுங் கிரு க்ச சித்திரமுந் தானமும மானமும அம்மானமும ஆயுளுந் தன்முமா கிய விவைகளைப் புத்திமான வெளிப்படுத்த லாகாது, தன்விதி பிரதி கூலமா யிருக்குங்காலத்திற் பராககிரமமும முயற்சியும் வீணாகி ன்றன, பணவிலலாதவர்களுக்கு வனவாசத்தைக் காட்டிலுந், சுகவிலலை, எந்த விடத்தில நரம பணக்காரராய் இருந்தோமோ அந்த விடத்தி லேழையா யிருப்பது உத்தம மன்றென்று மறுபடி யிழந்த பண ததை யெடுத்திக்கொள்ள ஆபத்தப்படடேன், அப்போது சநகியாசி யெனனைத் தடியா லடித்தான, அதனாடீ யிகவுந் துக்கப்பட்டு உன சிநேகிதனோடே கூட விங்கே வந்தேன்" என, மந்தரன் "பித்திரா! நீ யித்தலை அடைரியப்பட்டு 2 மைவிட்டதுறாதோ மென்று வருத் தப்படவேண்டாம, சாதுக்களங்கேடுபொனா லு மரியாதை பெறு கின்றார்கள், சிங்கம் வேறொரு காட்டுக்குப்போனாலும் புலித்தினப் திலலை, யானையை யி தினாலும், உறசாகமுள்ளவன், சந்தோஷ முள்ளவன், நெரியசாவி, துரன், களங்கயிலலாதவ னிவாகளிடத் திலை இலடசு யி தானேவந்து அடைகின்றான், நீ பணவிலந்தாலும் எப்போதுள் சநகோஷத்தோடே கூடியிருக்கின்றாய், ஆகையால் உனக்கிருக்கின்ற சுகம் பணத்தாசையால் மயங்குகின்றவாகளுந் கிலலை. இன்னுங்கேள் மேகசசாயை, துவட்டனுடைய தயை, இளம் புல், பாலஸ்கிரீ, யௌவனம், தன்ம இவைகள் வெகுநாள்க்கு நிலலா, ஆகையால் இவை யிழந்துபோனால் அழுகிக்கொண்டு ஆகாரத்தைக் குறித்து ஏங்கி யிருக்கலாகாது, எவன் காப்பத்தி விடுகின்றானோ அவன் பிறக்கிறதற்கு முன்னே தானே தாய்முலையிற் பாலையமை த்து வைக்கின்றான், அப்படிப்பட்டவன் ஆயுளுள்ள வனாகரும் காப்

ரற்றமாட்டானோ? நீ நல்ல விவேகியாயிருக்கின்றாய், ஆதலினிவை பலலா முன்கருத தெரிந்தேயிருக்கும்; இனிச சிநேகமாய என ரிடத்திற சுகமாயிரு" என, இவையெல்லாங் கேட்டு இலகுபதனன மந்தரா! நீ சகல குண சம்பன்னன, மேலுஞ் சமருணை, சாதுக் ளுக்கு வந்த ஆபத்தைச் சாதுக்களே நிவாததி பண்ணுகின்றாக ளன்றறிந்து நாங்களுனீன நாடிவந்தோம்" என்று சொல்லி, ணட பெரிய மரத்தினமேற்போய உட்காரந்து தன சுபாவப்படியே ிங்கு மங்கும பாததுக்கொண்டிருக்கையில் ஏதோ ஒரு பயமுக்கார ரத்தை யறிந்து அவ்விரண்டுக்கும் "நீயக ளுங்களிடத்திலொளித ரக கொண்டிருங்கள்" என, மந்தரன தண்ணீரிற்போயிறறு, எவ ினையி னுழைத்தது காகம விருட்சத்தின் துணியிலிருந்து பாககை ில ஏதொன்றுங் காணப்படாமையாற ினபு அம்முன்றுமொன்றுக்)கான்று பேசிக்கொண்டிருக்கையி லங்கு அவைகளின் சமீபத்திற)த்திராங்க ின்னலுமொரு, கலைமான வந்து "நான வேடா பயத ால உங்களிடத்திலிருக்கலாமென்று வந்தேன்" என, அதைக்கேட்டு நந்தர னதற்குச் சனமானம பண்ணி "இஃது உனவீடு, நான உன ிசயகனென நெண்ணிக் கொண்டு சுகமாயிருக்கவேண்டும்" என, தகமலாந்து மனங்கலந்த வினசொற சொல்லப் பிறகு அதுவும் ிழைக்கவேண்டி நட்புக்கொண்டிருந்தது அப்படியிருக்கையில் ஒரு ாட சித்திராங்கினைனலு மான புனமேய யேறேரிடத்திற்குப் போய ிண்டு சாயங்காலம் யாராமையால ஆமை 'மேயப்போன ான இன்றைக்கேன சாயந்திரம் யரவிலை" யென்று வியசனப் பட அதையறிந்து லல்லாம வியசனமடைந்தன மறுநாள் விடியற காலத்திற காக்கை பறந்து நாலு பக்கத்திலும் பாததுக்கொண்டு போகையிற சித்திராங்கன தோலவலையி லகப்படடிருப்பதைக் கண்டு அதனருகிறபோய "மித்திரா! உன்கிறத அவஸதை யெய்யடிநேரிட்டது" என, மான "இப்போது இதைக்கேட்டுப் பிரயோசன மிலை, நீ போய இரணியகிண்ச சீக்கிரமா யிட்டுக்கொ ண்டு வந்தால் அவன வேடன வருகிறதற்குள் என பாசத்தை யறு தது எனினையும் விடுவிப்பான, வேடன வந்தால் ஒருபாயமும் நட

வாது” என, இதைக் கேட்டவுடனே வினாவாகப்போய அவைகளுடனே நடந்த காரியத்தைச் சொல்லி யிரணியகளை யிடக்கொண்டு வந்தது. அந்த இரணியகளை மாண்புபாத்தது “கீ சமாதத்தனா யிருக்கையில் வலையி லெப்படி யகப்பட்டாய?” என, மாண “ வல்லமையிருந்தாலும் வருவது வரும், இப்போதெனினச சீக்கிரமாய விடுவி, எனக்குப் பழைய பய யிருக்கின்றது, முன் குட்டியாயிருக்கையில் வேடன வலைகட்டி யென்கூட்டத்தை வளைத்தான், மற்றவைகள் பெரிய மாண்களா யிருந்தபடியாற் குதித்து வலையைத் தாண்டிப்போயின, எனக்குக் குதித்தோடச சகதியிலலா திருந்ததாதலால் வேடன பிடித்து இராஜனிடத்திற் கொண்டுபோனான், இராஜா வாங்கித் தன் பிள்ளை கையிறகொடுக்க, அங்கே நான் வெகுநாளிருக்கையில் ஒரு நாண் மேககாசசீனையைக்கேட்டு மிகவுள் சஞ்சலப்பட்டிக் காற்றும்பழையாற் பீடக்கப்பட்டு மாண கூட்டங்கள் ஒடுமீபோது அவற்றினபின் நான் ஒடுவேனே யென்று மனுஷ பாஷையினு லெனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டேன, இராஜகுமாரன் இதைக்கேட்டு நாரற்செயும் பார்த்து என்னையும் பார்த்தான், பின்பு சற்று நேரஞ் சுமமாவிருந்து இது மனுஷனப்போ லெப்படி யுச்சரித்தது? ஆகையால் இஃது ஒரு விசித்திரப் பிராணியா யிருக்கின்றதென்று கினைத்துப் பயத்தினொ சரத்தில விழுந்தான், பிறகு விடியற்காலத்திற் சோதிஷாகளை யழைப்பித்து அவர்களுடனே யிதைச்சொல்ல, அவர்களொல்லாம் ‘மிருகங்களும் மனிதரைப்போற் பேசுகின்றன, ஆயினும் நமக்கு முன்னே பேசுகின்றதில்லை, அதுவு முன்னிப்பாராம் ப் பேசுற்று, இதற்காக நீ பயப்படவேண்டாம், இது யாதொரு விசித்திரப் பிராணியும் அன்று, இதனான்கு எவ்வளவும பய மில்லை’யென இதைக்கேட்டு இராஜகுமாரன் எனனைவிட்டு விட்டான், பிறகு இக்காட்டில் வந்தேன, இப்படி முன்னொருதரம் வலையிலகப்பட்டேன ஆகையால் எனனைச் சீக்கிரமாக விடச்சொல்லுகின்றேன்” என, இதற்குள்ளே மித்திரத்தவத்தினுலே மந்தரனும் அங்கேவந்து இரணியகளைப் பார்த்தது, “ மித்திரா! இப்படித் தாமசம் பண்ணுகிறது சரியன்று, இப்போது வேடன் வந

தால நாமெல்லாம் ஒழிப்போவோம், வலையில்லப்பட்ட சித்திராக் களைப் பிடித்துக்கொள்வான, இதைக் குறித்து எனக்குக் கிலேசமாயிருக்கின்றது, நீன்பின்படி மனத்திலிருப்பதை யறிகின்ற சிதைதனும் மனோகரமான ஸதீயும் பிறாதுக்க மரிகின்ற பிரபுவங் கிடையடதருமை” என்று இப்படி மந்தரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் வேடன சடிதியில் எம்னைப்போல தூரத்தில் வருவதெல்லகுபதனை கண்டு எலியைப் பார்த்து, “பித்திரா! வேடன வந்தான், இப்போது பெரிய சங்கடமேரிட்டது” என, அதைக் கேட்டு இரணியகன் அதிச்சிக் கிரமாயச சித்திராங்கன வலையை யறுத்தது அறுத்தவுடனே, அருகிலிருந்த வேடனைப் பார்த்து எல்லாம் ஒட்டம் பிடிக்க, அப்போது அவன் விசகன் மடைந்து நாலண்டையும பாகக்கையில், மந்தரன் நன்னடையின்படி நடந்துகொண்டிருந்தது வேடன அதைப் பார்த்துத் தன் விவலிவதைச் சொத்துக் கட்டிக்கொண்டு கொச்சை சந்தோஷத்தோடே போகும்போது, அதைப் பார்த்து மாறு மெலியுங் காசமும பிசுவு மனவருத்தப்பட்டு ‘ஆப்போது தனை செய்யலாம்’ என்று வேடன நினைப்போகத் தொடங்கின அப்போது இரணியகன் “ஒரு சங்கட நிவர்த்தியாகிறபற்குள்ளே மறவொன்று வந்து நேரிட்டது, ஆகையால் சீவனுக்குத் தேகத்தோடு கூட அநேகந் துக்கங்களை யனுபவிக்க வேண்டியிருக்கின்றது, இந்தக் துன்பஞ் சிநேகத்தினால் நமக்கு வந்தது, எவன் பித்திரனிடத்தில் விசுவாசம் வைக்கின்றானோ அவனுக்கு அந்த விசுவாசம் தாய தந்தை சகோதரன் பிள்ளை சுற்றங்களிடத்திலு மிராது” என்றிப்படி வெருவிதமாய்த் துக்கித்துப் பின்னும் “வேடன தூரமாகப் போவதற்கு முன்னே மந்தரனை விடத்தக்க வுபாயம் பண்ணவேண்டும், பிறகு ஆகமாட்டாது” என, அப்போது அவைகள் “என்ன செய்யலாம்? சொல்” என, எவ் “சித்திராங்கன ஏரிகளாயிற் செத்தவனைப்போலக் கிடக்கவேண்டும்; அதனமேற் காக முட்காரந்துகொண்டு பொய்யாக்கருத்த வேண்டும், அப்படியிருந்தால் அதை வேடன்பார்த்து மந்தரனைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு மாணண்டை போவான், இதற

குள்ளே நான ஆமையின கடடைச சேகிப்பேன, பிறகு அவ வாமை தண்ணீரி லோடிப்போம்” என, இதைக்கேட்டு எல்லாம் அவ்வாறே செய்து மந்தரீன விடுவித்தன. பிறகு அந்த வேடன் வாய்த தவிடுமபோய அடுப்பு நெருப்பு மிழந்தவளபோல வெட்கி ிகவும் வருத்த மடைந்தது “கைக்கு வாராத பெரிய லாபத்தை யிச்சித்தது கைக்குவந்த சிறியலாபத்தை யிழந்தேனே! யாாகும் அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம், கிடைத்தமட்டும் போதுமென்று நினைக்கின்றவனே மகாபுருஷன்” என்று இங்ஙனமெண்ணிக்கொண்டு தன வீட்டுக்குப் போனவுடனே அந்தக்காகமும் ஆமையும் மானும் எவியும் ிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்தது தங்களிடத்தில முன்போல வாழ்ந்திருந்தன.”

முனராவது.

சந்திவிக் கிரகம்

அவலது

அடுததுகடுடுததல.

“முன்னே பகையாளிகளா யிருந்தவர்களுடைய விசுவாசத்தில சமீககை வைக்கலாநாது, மயினால் எடபடிக்காகங் கோட்டான்களின் குகையைக்கொளுத்தி நாசமபண்ணினதோ அப்படி நேரிடும” என, அடைக்கேட்டு இர ஓருமாராகள “அடுதப்படி? சொல்லும” எனச சோமசனமா சொல்லுகின்றன —

“தென்றேசத்தில மயிலை நகரகதின சமீபத்தில ஒரு பெரிய ஆலமரத்தில மேகவண்ண மென் பூப் பக்காண நன கூட்டங்க ளோடுகூட இருக்கையில் அயலே உருமரீத்தன மென்மூ இராஜ கீட்டான கூட்டத்தோடு மலக்குகையி விருந்தவந்து ஆலமரத்தை நன்கு தவ்வாண்டு இராசத்திரியிலகயபட்ட காகத்தையெலலாங் கொன்றுவிட்டு நாட்டு மரம பாயக்கொண்டிருந்தது அதுபற்றி அவ்விடத்தை விட்டுவிடுபடி காகக்கடகு நேரிட்டதனால் மேக மென் நன மந்திரிகளையரைத்தது “மபகைவா நாடோறு நின கிராததோறுமவந்து காகக்களைக கொல்லுகின்றனராகள, நமக்கோ இரவிற கன தெரிசுன்றதிலலை, மேலுமவாக ளிருப்பிடமு மறியோய, அநிந்தா லங்கேபோய அங்களைக கொல்லலாம, பகைவரை யசட்டை பண்ணினால் அது நோய்போற பெருகிப் பொல்லாங்கு விளை விக்கும், ஆதலா லிப்போழ்து சந்திவிக் கிரகம், பேதம், கலகமென்னு பிறற்றுள தக்கது இதுவென்று சொல்லுவீர்கள்” என, இதைக் கேட்டு மந்திரிகள் “ அரசன்கேட்பதற்கு முன்னேதானே பிரதானிகள் இதஞ்சொல்லவேண்டும், இல்லாவிடிற் கேட்டபிறகாயினும் பிராவாய்ச சொல்லவேண்டும், அப்படிச செய்யாமற் சுமமா இசு கம் பேசுகின்றவனை அரசன்குசுசத்தருவென்று நினைக்கவேண

மே” என்று இவ்வாறு சொல்லிப் பின்பு மந்திரிகள் ஐந்தும் ‘என்ன செய்வோம்?’ என்று ஒன்றுக்கொன்று ஆலோசிக்கத் தொடங்கின அப்போது அவைகளில் உத்தமசீலியென்பது அரசினரோக்கி “மகாராஜாடே! வலியவாகளுடனே பகைபண்ணலாகாது, சமாதானமே தகுந்தது, பகைவாக்களை வணங்கிக் காலம்பாத்தது மோசம பண்ணுகின்றபாக்கள் சுகமடைகின்றாராகள், ஆற்றில் தண்ணீர் நிரம்பிப் பெருகி வருகையில் வணங்கியசெடி நாசமடையாமற் பின்பு முன்போல நிழல்கொடுக்கின்றதே, நெருக்கம் என்காலத்தில்துஷ்டங்களுடனே சமாதானமபண்ணி யுயிரைக் காப்பாற்றிறை பின்பு எல்லாச் செயலும் சம்பாதிக்கலாம், மேலும் சனகருப்பலபோ பகைவாக னிருந்தால் அவர்கள் வருவனோடு உறவுகொண்டு எல்லாராயுங் கெடுக்கவேண்டாம், நிலமும் உட்பும் பொருளுமாகிய இவற்றி னிருப்பதை தன்னிடத்திலும் மாற்றாதிடத்திலும் இவ்வளவென்று ஆராய்ந்துகொண்டு கூடுமாற்றம் பின்பு அவனுடனெதிர்க்கவேண்டாம், இல்லாவிடில் முடிவற்றகூடாவிருத்தியை யநுசரித்தபு பின்னர்ததனக்குப்பலமுள்ள காலத்திற்குமுன்பு சாப்பத்தின் வியாபாரத்தை யநுசரிக்கவேண்டாம், கெளிப்புந் சோறடி மொருவன் பங்கல்ல, ஆதலான மாற்றாருடைய வலியும் வலியின்மையும் பார்த்து எது செய்வதற்குக்கேதோ அதைச் செயல்வேண்டும், அச்சமயத்திற்கொகருப்போ லுறங்கியிருந்து சமயத்தில அதன் குததைப்போ லிருக்கவென்று பெரியோருஞ் சொல்லியிருக்கின்றாராகளே” என இப்படியதன் வாக்கியத்தைக்கேட்டு இரண்டாம் பிரதானியைப்பார்த்து “உன்கருத்தென்ன” சொல்” என, இரண்டாம் மந்திரி “அவன் சொன்னவற்றிற் சிறிதும் நன்மையிலலை, நெருப்பிறை காய்ச்சின நீர் அந்தநெருப்பை யவியாதோ? நமமைக் கோட்டான்கள் வருத்துகின்றன வென்று அவர்களோடு சந்தி பண்ணிறை கொல்லுவாராகள், விஷமச்சரம் அபியங்கருத்தால் வளாவதுபோலவும் நெய்யினால் நெருப்பு விருத்தியாவதுபோலவும் பொல்லாங்கு சம்பவீகமும், சத்தரு வலியவன் நாமெளியோ மென்பீராளு லதற்குச்சிகதையிலலை, யானை பெரிதாயிருந்தாலும் மதைச் சிங்கக்குட்டி கொல்

லாநிறகும், ஆதலான் மனோபலத்தோடு பகைவரைக கொல்லவேண
 டும், அரசனுடைய கொடுநதண்டத்தைப் பார்த்து வைரிகள் இயல
 பாயப் பயமடைகின்றார்கள், எங்கும் பெயாபெற்றிருக்கின்ற பராக
 கிரமசாலியாயும் யாவராலும் அறியப்பட்டவனாயு மிருப்பவனெவ
 னோ அவனே பாகசியவான், இல்லாவிடில் தாயின் யௌவனத
 தைக்கெடுத்தப் பயனென்ன? பராககிரமத்தா லுயிரத்திருப்பவ
 னே யுயிருள்ளவன், மறறவாகள் 'நினத்துகொப்பானவாகள்"
 என்று இப்படி. அது சொன்னவற்றை யெல்லா அரசன கேட்டு, மூன்
 றும் பிரதானிபைப்பார்த்து "உன் கருத்தைச் சொல்வாய்" என,
 அஃது "அரசனே! கேள் பகைவன் தன்னிலும் வலியவனாயிருந்தால்
 அவனோடு பொருந்தலாவது பொருந்தலாவது ஒன்றுகு செய்யா
 மல் தன்னிடத்தைவிட்டு வேறறிடத்திற்குப் போகவேண்டும், இது
 வே நல்லது, இவவேளை சண்டை செய்யலாகாது" என்று வைரியின்
 பலத்தைப்பார்த்து எவன் தேசத்தைத் திறந்து போகின்றானோ
 அவன் பாண்டவர்களைப்போற சுகமடைகின்றான், இதைவிட்டு
 எவன் செருக்குடனே யுத்தஞ்செய்கின்றானோ அவன் குலமுதலறக்
 கெடுகின்றான்" என, இதைக்கேட்டு அரசன் நாலாம் மந்திரியைக்
 கேட்க, நாலாம் மந்திரி "தன்னிடம் விட்டுப் பெயாநத தகுதியாகக்
 காணவில்லை, முதலை தன்னிடத்திலிருந்தால் மலையொத்த யானை
 யையும் இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது, அதுவே தன்னிடம் விட
 டுப் பெயாநதால் அதை நாயகளு மீழ்த்துக்கொண்டு போகின்றன;
 ஆகையால் தன்னிடத்திலிருந்து நடபுள்ளவர்களை யுதவிககாக அழை
 படுத்தித்துக்கொண்டு பகைவர்களைக் கெடுக்கவேண்டும், எவன் சத
 துரு வருகின்றானென்று பயந்து தன்னிடம் விட்டுப் போகின்றா
 னோ அவன் மறுபடி அவ்விடத்திற்கு வருகின்றதில்லை, பற்பிடுங்
 கின் பாம்பும் மதமில்லாத யானையும் இடம்விட்டுப் பெயாநத வரசும்
 யாபு லும் அவமானமடைகின்றன, மேலும் தன்னிடத்திருந்தால்
 ஒருவன் தூறுபெயருடன் யுத்தம் பண்ணுகின்றான்; ஆதலால்
 தூக்கத்தையும் மதிலையும் ஏறப்படுத்திக்கொண்டு அவற்றின் சா
 பாற பகைவருடனே யுத்தம் பண்ணவேண்டும், அதனால் வெற்றி

பெற்றால் லட்சுமியைப் பெறலாம், செத்தாற் சொக்கம் பெறலாம்; ஆகையால் இவ்விரண்டையுந் துறக்கலாகாது, நிலத்திற சிக் கென வுன்றிய வேலாயுடைய மரங்காற்றினால் வீழாது, அந்த மரமே தன்னிடத்தில் இராவிட்டால் வாயு அதைத் தள்ளுகின்றது, ஆகையால் ஏதொன்று செய்யத்தக்கதோ அதை யிங்கே யிருந்து கொண்டே செய்யவேண்டும்” என, இப்படி யதன்கருத்தை யறிந்து கொண்டு ஐந்தாமமந்திரியை நோக்கி “உன்னிப்பிராய மெப்படி?” எனக்கேட்க அது “சுவாமி! என்னலோசனையும் இப்படியே யிருக்கின்றது, சார்பைவிட்டாற் சமாதாங்களும் பராக்ரமக்குறைவடைகின்றார்கள், ஆதலால் யானாயினும் உதவிகஞ்ச சேகரித்துக் கொள்ளவேண்டும், அதுவு மிருபிடத்திலிருந்தே சம்பாதிக்கவேண்டும், உறைவிடம் விட்டுப் பிரிந்தவனுக்கு யாவரும் வாயப்பேசுகினால் னுஞ்சகாயம் பண்ணார்கள், எப்போது அக்கினிக் குப்புற சருகு முதலியவற்றின் சோகையாற் காட்டைக் கொளுத்த வலியுண்டானற்தோ அப்போது வாயு மித்திரத்தனம் பூண்டிருந்து உதவி பண்ணுகின்றது, அந்த நெருப்பே விளக்குவடிவாய் அந்தரமாளிறகுமப்போது காற்றே யசை யவிக்கின்றது, மேலும் வலியவாக னுடைய சார்பிருந்தாலெல்லோர்க்கும் பெருமை யுண்டாகின்றது தாமரையிலையைச் சாராத நீர்த்துளி முததினொளியை யடைகின்றது, சார்பில்லாமல் யாதொரு காரியமுமாவதில்லை, ஆகையால் மறற்றருங்னை யதுசரிக்கவேண்டும், இதுவே யென்கருத்த” என, பிறகு மேகவாணராஜன் நிதாவின மந்திரியாகிய சிரஞ்சீவியைப் பார்த்துக்கும்பிட்டு “உமமுடைய சநிதியி லெல்லோராயுங்கேட்டு அவர்கள் சொன்ன வுத்தரங்களினதையும் நீவிர கேட்குமாறு செய்தேன், இவற்றி லெது தக்கதோ அதை நீ சொல்லும்” என, இப்படி இராஜா சொன்னதைக் கேட்டுக் கிழமந்திரி “எல்லோரும் தூற்சார்பினாலேயே சொன்னமையால் யோக்கியமாகவே யிருக்கின்றன, சத்தரு பலவானாயிருந்தாலும் அவனுக்கு விசுவாசங் காண்பித்து அவனைக் கெடுக்கவேண்டும், அல்லாவிட்டால் தூக்கம் முதலியவற்றிலிருந்து தனக்குஞ் சத்தருவுக்கு மிருக்கின்ற பலாபலங்களை

ரிந்து எது செய்யதக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும், இது
 இதமாம், மாதர்கள், முகநட்புள்ளவர்கள், பகைவர்கள், சூதாடுகி
 வர்கள் இவர்களிடங்களிலே மெய் முன்னுக்குவாராது, தெய்வம்,
 சூரு இவர்களிடத்தின மெய்யாகவே நடக்கவேண்டும்” என, இப்ப
 டிப பெரிய மந்திரியின் வசனங்களைக் கேட்டு மேகவாணன் “பிறனு
 டையபுரைசல்களை யெப்படி யறியலாம்?” என, சிரஞ்சீவி “மறைந
 தபொருள்களைப் பிராமணர்கள் வேதத்தினாலேயும் பசு வாசனையி
 னாலேயும், அரசன் வேவுகாரரையனுப்பியும், மறறவர்கள் தங்கள்
 கண்களாலு மிப்படிப் பலவிதமா ய்க்கின்றார்கள்” எனக்கேட்டு,
 மேகவாணன் “நல்லது, இந்தப் பிரதானிகள் ஏன் பலபலவிதமாய்ச்
 சொன்னார்கள்?” என, சிரஞ்சீவி “நாரதன் தருமராஜனுக்குச்
 சொன்னதைக்கேள் அரசன் தனக்கு உபயோகமானவற்றைக்குறி
 தது ஒரு நாழிகை விசாரியாவிட்டாலு முடனே கெடுகிவரும்,
 உடையவன் கண்ணோடாப் பயிர அழியாதோ? ஆதலான மந்திரி
 முதலானவர்களுடைய சமாசாரங்களைக் கணந்தோறும் தெரிந்துகொ
 ண்டு எப்போதும் தானெச்சரிக்கையா யிருக்கவேண்டும்” எனக்
 கேட்டு, மேகவாணன் “காங்களுக்கருங் கோட்டானகளுக்கும்
 வைரமெப்படி வந்தது? சொல்லும்” என, காலங்கண்ட கிழமந்திரி
 சொல்லாத தொடங்கிறறு —

“ஒருநாள மயில் முதலாகிய பறவைகளெல்லாக் கூடியிரு
 நது நமக்கெல்லாக் கருடனரசனாயிருந்தும் நமமைக கொல்லுகின்ற
 வேடர்களினின்றும் நம்மைக் காப்பாற்றாமல் இதாக்கிமுந் தெரி
 யாம விருக்கின்றன, இதனைமையுடைய இறைவனிருந்து பய
 னென்ன? நமக்கு அரசனே வேண்டா மென்போமானால் மீகாம
 னில்லாமம் கப்பல் கரைகாணாததுபோல, அரச னில்லாவிட்டால்
 நிலைகெட்டுப் போவோம், ஆகையால் எல்லாப் பறவைகட்கும் அரச
 னுக்க கோட்டான நியமிக்கவேண்டுமென நிச்சயித்தது, இராச
 பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சேகரித்துப்
 பின்பு பல வாசகியங்களை முழக்கிக் கோட்டானைச் சிகைத்ததின்
 மே லுட்காருவிக்க வேண்டுமென நிருக்கையில, ஒருகாகம் வந்து

அவற்றைப்பார்த்து 'இஃதெனைகாரியம்? இஃதெனைகாரியம்?' என, அப்போது எல்லாபற்றவைகளும் 'பற்றைகளில் வஞ்சகமுள்ளது காகமாம்; மனிதரில் நாவிதனும் விலங்குகளில் நரியும் மாதா களிற் பணிபெண்ணும் சதுராகளா யிருக்கின்றாராகன, ஆதலால் இச செயதியை யிதற்குச்சொல்லி யிதனுடன்பாடும் பெறவேண்டு மென்று தீர்மானித்து அதைப்பார்த்து 'எங்களுக்கு அரசனில்லா மையால் இக்கூகையை யரசனாகக்கொள்ளுகின்றோம், இதற்கு நீயு முடன்படு' என, இதைக்கேட்டு அக்காக்கவ குலுக்கென்று நகைத்துச் சிரிக்கமபம் பண்ணி 'ஓ ஓ! இது முழுதுங் கெட்டகா ரியம், அமுதம் வல்லமையு முண்டாகிய மயிவ முதலாகிய அநீந கம் பற்றவைகள் இருக்கையில் இந்நப பகற்குருடாகிய குருபி யர சுகுத்த தக்கவனே! குளிக்கப்போய்ச சேற்றைப் பூசிக்கொள்ளலா மோ? தோலோதோல! இதற்கு நாணுடன்படேன்! கருடராஜ னிருக்கையில் மிகவும் பயங்கர சபாவமும் வலியின்மையு முள்ள இக்கூகையை யரசனாகி யுங்கடகுப் பன்னெனன்? ஒருவன் சுவா மியாயிருக்க வேற்றொருவன் குணசாலியாய் அகப்பட்டாலும் அவனு பயோகி யாகான், பராக்கிரமமுங் குணமுமுள்ள அரசன் உலகத் தில் ஒருவனே போதும், பலப்பயா அரசாக்களானால் மனிதர்கள் தன்ப மடைகின்றாராகன, கருடன் பெயரினாலேயே எல்லாவரங் களும் பெற்ற நமயிட்டதில் மனிதர்கள் மதிப்புடையரா யிருக்கின்றா கள, வலியவாக்குடைய பெயரினாலே யெளியவா களுக்குக் காரியமாகின்றது, முன்னொருமுயல் சந்திரவீம்பத்தைக் காட்டிச் சுகமடைந்ததை யறிவீர்களோ?' என, அதைக்கேட்ட பற்றைகள் 'முய லெப்படிச் சுகமடைந்தது? அதனைச் சொல்லவேண்டும' என்க காகஞ் சொல்லலுற்றது —

“ஒரு காட்டிற் சதுரத்தீத் தென்னும் அரசயானை பல யானைக் ளோடு கூடிக் கொண்டிருக்கும்போது அங்கே மழை பெய்யாமையால் ஆறு ஏரி குளம் குட்டை கசங்களைல்லாம வறறிப்போக, அப்போது யானைகளெல்லாந் தாக்கித்துச் சதுரத்தீன்பார்த்து 'சுவாமி! நாங்களெல்லாந் தாக்கதினாலே செத்தாறபோலாயினோம்,

சிலா தண்ணீர்க்காகச் செத்தாராகள், ஆகையால் மிகவுந் தண்ணீருள்ள இடந்தேடிப்போ யிருப்போமானால் எல்லாருஞ் சுகமடைவோம்' என இவற்றின் பேச்சைக்கேட்டுத் தன் மனத்தில யோசித்து 'இத்தற்கைநூநாளைப் பயண நூரத்தி லொரு பெரியமடு பாதாளங்கையினால் கிறைந்திருக்கின்றது அங்கேபோனால் எல்லோராகும் மிகவுந் தண்ணீர் கிடைக்கு' மென்று இப்படி யுறுதிசெய்து கொண்டு அவைகள் அப்படியே யங்கேபோய்த் தெளிந்த நீரைக் கண்டு அந்நிவரைக்குஞ் சலகநீர் டைசெய்து கொண்டிருந்து கரையில் வந்திருந்தன. அப்போது அங்கே வாசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த வெகுமுயல்களிற சில யானைகளின் காலின்கீழ் முகப்படழிந்தன, அவசிய முயல்களுக்குக் காலகைகள் ஒடிந்தன, சிலவற்றிற்கு உடல்கள் வெற்றுங்கின, சிறியிலவற்றிற்குக் குடல்கள் சரிந்தன, சில சில இரத்தங்கொண்டு இறந்தன. இப்படிப் பொல்லாங்கு நேரிட்டவுடனே, சில முயல்கள் மொன்றாய்க்கூடி 'இன்றைக்கு யானைக்கூட்டம் வந்து நமமை பழித்தது, இப்படியே தினமுமிருக்கும், இங்கே கிட்ட வேறே தண்ணீர் இல்லை, இத்தனால் நமக்கு மீளாச்சங்கடம் நேரிட்டது, யானை வந்தாடலும், பாம்பு மோந்தாலும், அரசன் உட்கத்தாலும் துச்சனா மரியாதை பண்ணினாலு முயிச்சேதம் வரும், ஆனதனால் இத்தற்கேதாவது உபாயம் யோசிக்கவேண்டும்' என, அப்போது சில முயல்கள் 'உயிசைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பூயியை விட்டுவிடலா மென்றிருக்கின்றதனால் இவ்விடத்தை விட்டு விட்டு வேண்டி' என, இதைக்கேட்டு வேறு சில முயல்கள் 'நமமுடைய பெரியோர்கள் வாழ்ந்த இடத்தைவிட்டு வேறிடத்திற போகாமல் யானைகள் அஞ்சத்தக்க தந்திரம்மிகக்கவேண்டும், நஞ்சிலாப பாம்பும் படமெடுத்தால்தந்தற்கு நஞ்சிலல்திருந்தும் பயங்கரமாயிருக்கின்றபடத்தின் கடினைப்பபாதது மனிதர்கள் பயப்படுகின்றார்கள்' என அதைக்கேட்டு ஒருமுயல் 'யானைகள் பயப்படுமபடி ஒருபாயஞ் சொல்லுகின்றேன் விசயத்தீதென்னும் பெயரிய நமமுடைய சுவாம் சந்திரமண்டலத்தி லிருக்கின்றான், அவன் தூதனுப்பினானென்று ஒரு நிமித்தம் வைத்து ஒரு பொயத்தூதனை யவர்களிடத்துக்

கணுப்பினுலநங்காரியமாகும்' என, இதைக்கேட்டவுடனே யெல்லாம் அப்படியே நிச்சயித்து நேட்டைக்கீதானைப் பார்த்து 'நீ சாதாரியவா ன, எதிரிகளைச் சமாதானம் பண்ணுகின்றவன, ஆதலால் தூதகாரிய ததில நிபுணனாயிருக்கின்றாய், மொடடிய மில்லாமையும், சோம்பா மையும், பொய்யாமையும், ஊகிததறிதலுந தூதலகூதணமென்று சொன்னவற்றிற்கு நீயே வாசஸ்தானமென்று நினைக்கின்றோம்; ஆகையால் நீ போலுல நமமுடைய காரியங் கைகூடும், மூடத்தூ தனை யனுப்பினாற் காரியங் கெட்டுப்போம்' என்று சொல்லி அதை யனுப்ப, அதுபோய் யானைகள் வரும்வழியில் ஒருநாயாநத மேட்டி லுட்காரத்திருநது யூத பதியைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றது 'அடா துஷ்டயானேயே! வெட்கத்தைவிட்டு இந்த மடுவில் வந்து பல்வ கைப்பட்ட வினையாட்டு வினையாடுகின்றாய், ஆதலால் நானெல்லா னாயு மடித்தெறிந்து விடுவேன்' என, இதைக்கேட்டு யானை 'உன பேச்சைக்கேட்டு நான் பிகவு மாசசரியப்படுகின்றேன், நீ யாரா?' என, முயல் 'வீலயதநத ராஜனுடைய தூதன், அவன் சந்திரமண டலத்தி விருக்கின்ற படியாற் சந்திர னுன்னிடத்திற் கணுப்பினுன்' என, இதைக்கேட்டு 'இவன் வலியவனுடைய தூதனென நெண்ணி அதைப்பார்த்துச் 'சந்திரனுடைய கட்டளை எனனை?' என, அது நீ யிங்கேவந்து நாண்பில்லாமற் கிரீனை செயது வெகு முயல்களைக் கொன்றாய், ஆகிலும் நான் ஒருதரம் பொறுத்தேன், இப்போது உனக்குயிரமே லாசையிருந்தால் மீண்டும் இங்கே வரவேண்டா மென்று இப்படிச் சந்திரனுடைய கட்டளையாயிருக்கின்றது, அதை யுனக்கு நான் சொன்னேன், இப்போது இத்தகுப் பிரதியுத்தரஞ் சொன்னாற் சுவாமி திருவடிகட்கு அறிவிப்பேன்' என, யானை 'அவ னிடத்திற்கு எனனை யழைத்துக்கொண்டுபோ, நா னுன்னெசமான னுக்கு நமஸ்காரம்பண்ணி வேறொரு குளத்திற்குப்போவேன்' என, இதைக் கேட்டு முயல் 'நீ தனியாய் என்னோடு கூடவா, உனக்குச் சுவாமியைக் காண்பிக்கின்றேன்' என, பிறகு இரண்டிம் போகையில் ஒரேரியினருகே போய் முயல் யானையைப்பார்த்து 'அந்தச் சந்திர னிரந்தத தண்ணீர்க்குள்ளே வந்திருக்கின்றான், அவனை நமஸ்கரித்து

விடிக் கடுகெனப்போ , இல்லாவிட்டால் அவனுடைய சமாதிகுப் பங்கமவந்தால் அவாக்கு வெகு கோபம் வரும்' என, அப்போது யானை பயந்த சந்திர விமபததுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுப் போயிற்று. அது முதற்கொண்டு முயல்களங்கே சுகமுற்றிருந்தன. அப்படிப் பெரியோர்களை யடுத்திருந்தால் மலைபோல வந்தவினை சூரியன் முன பனிபோல நீங்கும் கொல்லையிற குற்றியையடைந்த புல உழவா உழுபடைகருக கெடுமோ ? துஷ்டாக்களுடைய கூட்டுறவு கணப்போ திருந்தாலுங் கெடுதிவரும் முன ினொரு முயலும் ஆந்தையுடன் சண்டையீட்டுக கூாமபலவனருகே போனவுடனே இரண்டையும் அது கொன்றது அறியீரோ ?' எனக்கேட்டு, பறவைகள் காகத்தைப் பார்த்து "அதெப்படி?" என, காகஞ்சொல்லத் தொடங்கிற்று —

"முற்காலத்தில் நான் குடியிருந்த முதுமரப்பொந்தி விருந்த கபீரீசல னென்னுங் குருவியும் நானும் மாலையகாலத்திற் பலபல பேச்சுக்கள பேசிக்கொண்டு சுகத்திருக்கையில் ஒருநாள் அவன் வேறொருபுகழியோடு கூட்டப்போய மீண்டு வாராமையால் நான் 'ஐயோ அவன் எங்கேனும் வலையிற்பட்டானே, அன்றி அவனை யாராவது கொன்றானோ ? தெரியவில்லை எப்போதும் வேறொருடத்தில் தங்குகின்றவன்லனே' யென்று இப்படி வியசனப்பட்டு வழிபாத்தாக் கொண்டிருக்கும்போது மூன்றாநாள் அவன் பொந்தில் ஒருமுயல வந்து நான் பலபலவீதமாய்த் தடுத்தது சொல்லியுங் கௌரமல முரட்டுத்தன்மாய்க் குடிபுகுந்தது எங்கேயோ சிலநாட கிள்ளசலன் தன் மனத்தினபடியே நெற்களைத் தின்றுகொண்டிருந்த பிறகு தன்னிடத்திற்கு வந்து பாகக்கையில் தன்வீட்டில் முயலிருக்கக்கண்டு அதைப்பார்த்து, 'அடா சசமே ! உனக்கு என வீட்டிலிருக்கை நன்றன்று , பொட்டென்ப புறப்பட்டுப்போ' என, இதைக் கேட்டு முயல 'அடா பேதாய ! இஃது உன்வீட்டு என்று என வீட்டே , வீணாகப் பொய்சொல்லிப் பயனில்லாமல நடப்பேய் னிழக ின்றாய் ?' வாவீ கிணறு குளம் கோயில் சத்திர மிவற்றின் சொத துவம் அவற்றைவிட்டு நீங்கிப்பிறகு அந்நீங்கினவனிடத்தில் இரா ; மற்று மொருவன் வீட்டைப் பிறனொருவன் பத்தாண்டள

வம யாவருமறிய அநுபவீததால அவவீடு அவனதே, இந்த விவ்யததிற சாக்ஷியு மெழுததும் பிரமாணமாகா, இந்நியாயம் மனிதா களித்ததி விருக்கின்றது, பறவைகளில் எது வலீதோ அது கைக கொளளு மென்று இப்படித தாமநியாய மிருக்கின்றதனால் வீடெ னதே' என, ஆரதை 'நீ தாமசாஸதிரததைக குறித்துப் பேசுகின்ற மையால் நீயும் நானுஞ் சாஸதிரிகளித்ததிற் போய இதைக்குறித துக்கேட்டு அவர்கள் யாராயிருக்கலா மென்கின்றாராகளோ அவர்கள் இருக்க உடன்படுவோம்' என்று சொல்லி நிச்சயித்து, இருவரும் விவாதம் பண்ணிக்கொண்டு போகையில், இவ்வழக்கு எப்படியா கின்றதோ பாரக்கலாமென்று நானும் மவர்களைத் தொடர்ந்துபோ னேன் அவகே கூர்ம்பல்ல நென்னும் பூனை யிவர்கள் பேச லைக்கேட்டு 'இவர்கள் வழக்குத்தீர்ப்புக்குப் போகின்றார்கள், இவா களை மோசம் பண்ணவேண்டு' மென்று நிச்சயித்து, அதை வழியி லாற்றமுடியாத கண்ணை மூடிக்கொண்டு சூரியனைப் பார்ப்பது போல அபிநயித்துக்கொண்டு, 'ஆ ஆ! இந்த நிலஸாரமான சமு சாரத்தி லுண்டாகின்ற இனபங் கணத்தி லழிந்து களுப்போற பொய்யாகின்றதனால் தரும்ததைவிட வேறே கதியிலலை, அந்த தைவிட்டு எவன் நாட்களைக் கழிக்கின்றானோ அவன் மரப்பாவை யை யொத்தவன், அவனை மூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருக்கையிற்றா னே பிணமென நெண்ணவேண்டும், எப்படித் தயிரிற் சாரம் நெய யோ, எள்ளில் விசேஷ மெண்ணெயோ அப்படிப் பிழைத்திருக்கின்ற திறிற் சாரம் தரும்மாம், இதைத்திறந்து மீசுவஞ் சோறறைத் தின்று கொண்டே காலம் கழிக்கின்றவர்கள் நிலசசமையா மிருக்கின்றாராக ளென்று துக்கப்படுகின்றேன், ஓ சனங்கள்! தரும்ம பலபல விடையூறுகளோடுங் கூடிக்கொண்டிருக்கின்றதாகையாற் சருக்க மாயச் சிரித்து தரும்பு சொல்லுகின்றேன் பிறாக்குதவி செய்வ தற்கொத்த புண்ணியமும், பிறரை வருத்தவதையொத்த பாவமு மிலலை, மேலும் தனக்குத் துன்பநத்ருவது பிறனுக்குந் தருமென்று இப்படித் தாமரக்கசியங்களைக் கேட்டு உள்ளத்தில வைக்கவேண் டும்' என, இப்படி யதன் வாக்ஷியத்தைக்கேட்டு முயல் 'கபிஞ்சலா!

தருமஞ் சொல்லுகின்றவன ஆற்றங்கரையி லுட்காரந் திருக்கின்றன, அவனைக் கேட்போம்' என, கரிஞ்சலன் 'இவன் நமக்கியல்பான பகையாளி யாதலால் தூரத்திலிருந்தே சொல்லவேண்டும்' மென்று நின்றுயிதது அவனைப்பாடது 'ஓ தபோநிதியே! நீ யறமுணர்ந தவ னாகையால் எங்க ளிருவருடைய வழக்கைக் கேட்டுத் தரும நூற்படி நியாயஞ்சொல்லிப் பொய் சொல்லுகின்றவனைக் கொல்ல வேண்டும்' என, இவ்வாற்றையைக் கேட்டுப் பூனை காதினமேற கையைவைத்து 'இப்படிப்பட்ட பேச்சை மறுப்படி சொல்லாதீர்கள், நரகத்திற்குக் காரணமாகிய இதை விட்டு நான் அறத்தை யறுசரித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன், மேலும் கொலைசெய்கின்ற புவி முதலானவற்றைக் கொல்லுகின்றவர்களும் நரகத்திற்குப் போகின்றார்களென்று சாதுக்கள் சொல்லுகின்றார்கள், ஆனால் மறவர்களுக்குக் கொலையினால் நரசம் வருமென்பதி லாசசரிய மெனனை? யாகக்ருமத்திற பச்சைக் கொல்லுகின்றவர்கள் லெத்திலுள்ள பொருளை யியாதவர்கள், அந்ந விடியத்தி லேழ்வருட்டி வல்லலைக் கொண்டுநடந்து ஒழிப் பண்ணவேண்டு மென்று சொல்லியிருக்கின்றது, பச்சைகளைக்கொன்றும் மரங்களை வெட்டியும் ஒழிப்பண்ணிச் சுவாகக் கிடைக்கின்றாராலை நரகத்துக் கேள் போகின்றார்கள்? ஆதலால் இவை யெல்லாம் வருசகாக்களு டைய காரியமென்று யான் அறிந்திருக்கின்றமையால் உவானைச் சத தமாயத் தின்னேன், உங்களுக்கு வழக்குமாததிரந தீர்ப்பேன், நான் நிழவனாபடியினால் எனக்குத் தூரத்தச்சொற கேளாது, நீங்கள் கிட்டவந்து ஒருவாக்கொருவாக கிருக்கின்ற வழக்கெனினையோ அதைச்சொன்றை கேட்டு, இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நலந்த ருவதாகிய நடுவு நிலையையச் சொல்லவேன், ஆசையினாலாயினும் கோபத்தினாலாயினும் அநியாயத் தீர்ப்புச் சொல்லப்பவன் நரகத் திற போவான், ஆதலால் நீங்கள் என காதினருகேவந்து உங்கள் வழக்கைத் தெரிவியுங்கள்' என, அவையிப்பசப்பு வாரத்தையினால் அதனிடத்தில் நமபிக்கை வைத்துக் கிட்டவர, அவற்றைச் சைகளினு லொருயிக்கச்சோததுப் பிடித்து வழக்கற விரண்டை

யுந் தினறது ஆதலால் தீயோரைச் சோநதால் இப்படிப்பட்ட தீங்கு நேரிடுமென்றறிந்து செய்யத்தக்கது எதுவோ அதைச் செய்யவேண்டும்” என, அப்படிக்காக்கு சொன்னதைப் பறவைகளெல்லாவும் கேட்டு, இவ் வனசொன்னது நன்றென்றெண்ணி யிப்பொழுது சேகரித்தபொருள்களை யெல்லாம் இப்படியேவைத்து மறறொருவனை யரசனாகருவதைக் குறித்து மீண்டும் யாமெல்லாவும் கூடுவோமென்று உறுதி செய்துகொண்டு எல்லாருந் தத்தமிடத்திறகுப் போயினார்கள் அப்போது சிங்காதந்தினருகே மனையாளோடு கூடவுட்காரந்திருத்தகோட்டானதன் பெட்டையைப்பார்த்துப் “பெண்ணே! மங்களஸநாமாகியும் இப்போது இராச்சியாபிஷேகமேன பண்ணுமவருக்கின்றார்கள்” என, பேடு “உன இராச்சியாபிஷேகத்துக்குக் காகம் இடையூறு செய்தபடியாற பறவைக ளெல்லாந் தங்கள் வீட்டுக்குப் போயின, காகம் மாதிரியிருக்கின்றது” என, இதன் வார்த்தையைக்கேட்டுக் கோட்டான காகத்தை நோக்கி “அடா அஷ்டா! நானுனக்கு என்னசெய்தே னென்று என்காரியத்தைக் கெடுத்தாய்? இதனென்று முதல உனருவத்துக்கும் எனருவத்துக்குந் தீராப்பகையிருக்கட்டும், வாளினால் வெட்டினாலும், பாணத்தினால் எய்தாலும் அக்காயமாகிருண்ப்படும், சொல்லின் காய மப்படி யாராது” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பெட்டையோடுகூடத் தன்னிடத்துக்குப் போயிற்று. பின்னா அக்காகம் மனத்தில திற்பட்டு “நுணலுந் தன் வாயாற கெடும்” எனபதுபோல இந்தப் பேச்சைச் சொல்லினான வீண்பகை சம்பாதித்தேன். சமாதந்தன யிருக்கின்றவன் சபையிற் பிறரை நிரந்திகலாகாது மேலும் யாதொன்று செய்யவேண்டுமோ அதனை மனங்கலந்த நட்டோரை யுசாழிச் செய்யவேண்டும், அப்படிச் செய்யாமலிப்போது சங்கடத்திலகப்படடேன்” என்றிப்படிப் பச்சாததாப்பபட்டும் அதுவந் தன் வீட்டிற்குப் போயிற்று. அதுமுதற்கொண்டு கோட்டானுக்கும் நமக்கும் பகை தலைமுறை தலைமுறையாக விடாமல் தொடர்ந்து வருகின்றது” என, இப்படிக்கிழமநதிரியின் மொழியைக்கேட்டு மேகவாணராஜன் மறுபடியும் அதைப்பார்த்து, “ஐயா! இப்போது என்னசெய்யலாம்?” என,

அவன் “பாபபாஸீடத்திலிருந்த ஆட்டைச சில வஞ்சகாக ளெப் படி வஞ்சிததுக கொண்டுபோனாகளோ அப்படியே நான் கோட் டானகஸீடத்திற்குப் போய அவாகளை வஞ்சனை பண்ணிககொல்லு கின்றேன்” என, அதைககேட்டு இராசன் “அவாகள ஆட்டை யெப்படி க கொண்டுபோனாகள ? சொல்லும” என, மந்திரி சொல் லுகின்றான் —

“ ஒரு தேசத்திலே மீதீரசீமா வெணமும் பிராமணன் மா சிமாதத்தில யாகஞ செயயவேணடிப பசு வொன்று சமபாதிப்ப தற்காக வேறேறூககுப்போய ஒருவனைப் பசுககேடக, அவன் இவன் நற்காரியத்தைககுறித்ததுக கேட்கின்றான் என்று அதற் குடன்பட்டு நோத்தியான வொரு பெரிய ஆட்டைககொடுக்க அதை வாங்கிககொண்டு வருகையில அவ்வாடு இங்குமங்கு மோ டத் தொடங்கினதனால் அதைத் தோளினமேற போட்டுககொ ண்டு நடக்கையில், அதைச சில வஞ்சனைககாராகள தூரத்திலிரு ந்து பாதத்துப் ‘பாபபாஸீ வஞ்சிதது அந்தப் பசுவை வாங்கிக் கொண்டுமொன்று நாமெல்லோரும் பசித்தாத்திக கொள்ளலாம்’ என்று ஆலோசித்தது அவாகளில ஒரு தூரத்தன் வந்து ‘ஓ! நித்தி யாகக்கி வளாக்கின்ற பிராமண! நீ சிலனாயிருந்து இப்பழிப்பான காரியத்தை யேன் பண்ணுகின்றாய் ? மிகவும் ஈனமுள்ள நாயைத் தோளினமே லெப்படி க கொண்டுவருகின்றாய் ? நாய கோழி சண் டாளன் கழுதையாகிய விவைகளைத் தொடலாகாதென்று சாததிர மிருக்கின்றதே’ என்று சொல்லககேட்டுப் பிராமணன் கோபித் துககொண்டு ‘நீ யாகப்பசுவை நாயென்று எப்படிச சொல்லுகின் றாய் ? கனகெட்டையா ? என்ன ?’ என, தூரத்தன் ‘பிராமண ! கோபித்துககொள்ளாதே, சுகமாயப் போ’ என, பிறகு பிராமணன் ‘சிறிதுதூரம் நடந்துபோனான், மறுபடி யிரண்டாரதூரத்தன் வந்து ‘ஓ அந்தண ! இக்கன்றினமேல உனக்கு என்னபடசமிருந்தாலுஞ், செத்தபிறகு அதைத் தோணமே லெடுத்துக்கொண்டு போதல் சரியன்று, செத்த மிருகங்களைத் தொட்டாற சாந்திராயணத்தை யும் பஞ்சகவலியத்தையுல்லாமல் அந்தத் தீட்டுப்போகாது, இப்ப

MAHAMAHOPADHYAYA

முப்பட்ட நிஷித்தததைத் தோணமேலேன சமநது போகவேண
 மும்? என, அப்போதும் அந்தப் பிராமணன் அப்படியே சொல்லி
 விட்டுப் போகத் தொடங்கினான் உடனே மூன்றாங்கபடி யெதி
 ரிட்டு, 'ஓ ஐயனே! கழுதையைத் தீண்டுறவனுக்குச் சசேசுவர்
 நாநடு சொல்லியிருக்க, நீ யதை யெப்படிக்க கொண்டீபோகத்
 துணிந்தாய்?' என, அந்தணன் இந்த ஆடடைக்கு நிறுத்து மனிதர்கள்
 பலவிதமாகத் தாக்கக்கின்றபடியால் இஃது ஏதோ வேரோ இராட்ச
 சரையிருக்கும் எனநெண்ணி, அதைப் பூமியிலவிடெதுவிட்டுத் தன்
 வீட்டுக்குப்போனான், அதன்பின் அவ்வஞ்சகர்கள் அதைக் கொ
 ன்று தினராகள் ஆகையால் நான் சததுருவை வந்தித்து உன்
 கருமத்தை முடிப்பேன், நான் எனன் உபாயந்த சொல்லுகின்றே
 னே அதன்படியே செய், நீ சததுருபக்கூத்தி விருக்கின்றாயென
 நெனனை நிர்த்தித்து வேறொன்றன்றத்ததை யெனமேலல்லாம
 பூமியாலமாததின் கீழே யெநிந்துவிட்டு, நீ கூட்டங்களோடுகூட்
 மலையினமேற போயிருந்தாற் கோட்டான்கள் தங்கள் பகைவாக
 னுக்கு இவன் விரோதியாய் விருக்கின்றனென நெண்ணி, கொள்ளு
 வாரகள், நிறகு நானவாகடகு நமிககை வருவித்துத் தூக்கமுத
 லானவற்றின் உளவரிந்து சததுருநாசம் பண்ணுவேன், அது
 வகைக்கும் நீ யக்கேயிரு, இவ்வாலோசனை நான் முன்னமேசெய்து
 இப்போது உனக்குச் சொன்னேன்" என, இப்படியதனுள்ளுறை
 யைக்கேட்டு மேகவாணன் "அத்தியந்தம் பிரியமான உன் பிரா
 ணனை நீ தரும்புபோல நினைத்தாய்" என, பிரதானி "இராசகாரி
 யத்துக்காகச் சேவகர்கள் இப்படியே செய்யவேண்டும், இடாவ
 ருங்காலத்திற் சேவகர்கள் உதவுவார்களென்று அரசர்கள் தாம் அபி
 மானத்தினால் வாகனைப் பரிபாலிக்கின்றார்கள், அப்படி யுதவாவிட்
 டாற் பரிபாலந்ததுக்குப் பயனென்னை?" என்று இப்படிச் சொல்
 விப் போய்க் கலகத்துக்கு ஆரம்பித்தது. இவ்விரகசிய பிரண
 டாமப்பெருக்குத் தெரியாது. அதனால் மற்றப்பறவைகளைத் தக்
 கொல்லத் தீர்மானிக்க, அப்போது மேகவாணன் "நீங்கள்வனைத்
 தண்டிக்கவேண்டாம், இவன் பகையாளிக்கு நன்மைபண்ணுகின்ற

துஷ்ட னுகையால இவனை நானே சிசுவிதனாக் கோபமாறு வேன” என்றுசொல்லி யெழுமபி யெழுமபி மூககுமுனையா லதைப் பொய்யாகக் குதத்ச சங்கேதப்படி யாலமரத்தினகீ ழெறிந்து, கூட்டத்தோடுகூட வேறறிடத்திறகுச சென்றது. பொழுதுபோன வுடனே இராஜகோட்டான அவவிடத்திறகுவநது மரத்தைச் சுற்றி முற்றுகை போட்டுக்கொண்டு காகங்களைப் பாகருமபோது யாதொன்று மங்கே யிலலாமையாற நனகூட்டத்தைப் பார்த்துக் “காகங்க ளெவ்வழியாயப் போயின? அவவழி யுங்களுககுத் தெ ரிந்திருநதால் இப்போதே யவாகளைக் கொல்லுவோம், பகைவா கள தூக்கம் முதலியவற்றைச் சோவதற்கு முன்னையானாலவா களை வெல்லலாம், பின்பு வெல்லக் கூடாது” எனறிப்படிச் சொல் லிக்கொண்டிருக்கையிற் சிரஞ்சீவி மெல்லெனக் கத்தினான். அதைக் கேட்டமாததிரத்தில வெகு கோட்டானகளபோய அதைக் கொல் லத் தொடங்குமபோது, சிரஞ்சீவி “நான மேகவாணன மந்திரி, எனபெயா சிரஞ்சீவி, அக்கொடியவன எனக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையை யுண்டாக்கினான், ஆகையால் நான உங்க ளரச னைச் சரணமாக அடைகின்றேன்” என, இதைக்கேட்டுச் சேவகா கள உருடாததனனுக்குச் சொல்ல, அவன அதைக்கேட்டு ஆச்சரி யமாய அதனருகே போய, ‘ஓ சிரஞ்சீவி! உனக்கிந்த ஸ்திதியேன நேரிட்டது’ என, சிரஞ்சீவி கைகூப்பிக்கொண்டு “முனனாள் நீ காகங்களை யழித்தீரென்று கோபமாய அந்தக் கொடிய மேகவர் ணன உமமுடனே போசெய்ய ஆயத்தப்பட, அப்போதுநான, ‘இராசனே! இஃதுனக்குத் தக்கதன்று, வலியவனுடனே எளிய வன் போசெய்தால் விளக்கை யவிக்க விட்டிலபோய் விழுகின்றாற் போலக் கெடுதி யுண்டாகும், ஆதலா லவருடனே சமாதானம் பேசி யவாகள் கேட்பதைக் கொடுத்தப புத்திமாணவன உயி றாக் காப்பாற்றவேண்டும்; பணமெப்போதும் ஈடழிக் கொள்ள லாம்; உயிரிழந்தாற் பெறக்கூடாது’ என்றிப்படிச் சொல்ல, என்னை நீ பகைவர் பக்கமாய்ப் பேசுகின்றாயென்று வைது இந்த உபத்திர வம் பண்ணினான்; இப்போதுஎனக்கு உம்முடைய திருவடிகளே

தூணை, எனக்கு இந்தக்காயக குணப்பட்டாற காகங்கள் முழுதை யுங் கொன்று உமக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பேன” என்று இப்படி யது சொல்லக்கேட்டு உலுகராஜன், குருநீக்கண்ணன், கொடுங்கண்ணன், கொள்ளிக்கண்ணன், தநூர் நாசன், பிரகார நாசனென னுந் தன்னுடைய ஐந்தாமநதிரிகளையும் பார்த்துச் “சததரு மநதிரியாகிய இவன் நமக்குக் கைவசமானான், இவனை யெனனசெய்யலாம்” என, அப்போது, குருநீக்கண்ணன் “இவன் அவனுக்கு முதன் மநதிரி, காலவிசேஷத்தா லவனுக்கு இவன் பிரதிகூல மாயத் தோற்றப்பட்டான், அவன் ஒருநாளு மிவன் வாரத்தை க்கு வேறாக நடப்பவனலலன், ஆதலால் இவனைத் தமமிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு இவன்கையாலே சததருவோடு சந்திசெய்ய வேண்டும், இதுவே தக்கது, சாமமுதலாக நானகுபாயத்தில் தண்டங் கடைப்பட்டது, ஆகையாலே யந்தப் பிரயோகங் கடைசியிற் பண்ணவேண்டும், சாமத்தினுற செய்கின்ற காரியம் எப்போதுங் கெடுவதில்லை, ஆகையால் அவர்களிடத்தில் தண்டத்தை யாலோசிக்க லாகாது, சருக்கரையைத்தின்று பித்தம் போமானுற கைப்பான மருந்தை யேனதினனவேண்டும்? ஆதலாற சாமோபாயமே யெனசமமதம், இதுவே நல்லது” என, இதைக்கேட்ட உருமாததன்னை இரண்டாம் அமைச்சனைப் பார்த்து “உன்னுள்ளுறையாது? அதனைச்சொல்” என, கொடுங்கண்ணன், “வேந்தனே! இக்காகங்கள் நமக்கியலபான வையிரிகள், ஆகையா லிவர்கள் சமாதானத் தக்கதன்று, தண்டமே தகுந்தது, வெல்லக்கூடாத பகைவாக ளிருந்தால் அவர்கட்கு விரோதமாகிய தாயாதிகளை வருவிக்க வேண்டும், இல்லாவிட்டாற பணங் கொடுத்தாவது பொய்ப்பத்திரம் பிறப்பித்தாவது அவர்களுள் ஒருவாக்கொருவா பகையை யெழுப்பிவிடவேண்டும், நடுவிற புராசலுண்டானால் முதலாம் பந்தப்படுகின்றது; ஆதலால் இதைக்குறித்து என் சொல்லக்கேட்டுச் சுவயபகையத்தை இரகுவீத துகொண்டு பரபகைத்தைப் பேதிக்கவேண்டும், இக்காகம் வையிரியினுங் கொல்வது நன்றன்று; ஒருவேளை பகைவனும நனமை சொல்லுகின்றான, ஒரு தீருட னொருவனைப்

பிழைப்பித்ததும், ஓர் இராட்சதன் இரண்டு பசுக்களைப் பிழைப் பித்ததும் அறியீரோ ?” என, அரசன் அதைக்கேட்டு “அஃதெப்படி” என, கொடுங்கண்ணன் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

“ஒரு நகரத்திலிருந்த ஒரு ரேழைப்பாப்பான தனக்கொருவன் கொடுத்த பசுவின் கன்றுகளிரண்டையும் புல் முதலானவைகள் போட்டு மிகவும் பெருந்துகுகொழுக்க வளாததான. அக்கடாரிகளைப் பார்த்து அவற்றைக்கொண்டு போக ஒரு திருடன் தம்பெடுத்துகொண்டு புறப்பட்டு வரும் வழியில், கோரப்பலமும் நீண்ட மூக்குஞ் செம்பட்டமயிருஞ் சிவந்தகண்ணுங் கறுத்தவுடம்புமாக வீருந்த ஓரிராட்சதனைக்கண்டு பயந்த அவனைப்பார்த்து ‘நீயா? என, அவன் ‘நான் சந்தீயவசன னெனனும் இராக்கூத்தன். நீயா? சொல்’ என, இவன் ‘நான் திருடன், ஒரு வழிய பிராமணன் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற இரண்டு பசுக்களைத் திருடப் போகின்றேன்’ என, இராக்கூத்தன் ‘மித்திரா! அவ்வந்தணன் பரிசுத்தஞ்செய்யால் நானும் அவனைத்தின்பேன், பின்பிருவா காரியமுமாகும்’ என, இப்படிப்பேசிக்கொண்டு இருவரு மங்கே போகும்போது அந்நணன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தமையால் அவனைத் தின்ன இராககதன் போக, அவனைப்பார்த்துச் சோரன், ‘மித்திரா! நான் பசுவிரண்டை நு களவுசெய்தபிறகு நீ யவனைத்தின்’ என, இராக்கூத்தன், ‘சினேகித்தனே! பசுக்கூசலாற பாப்பான விழித்துகொண்டால் நமமுடைய காரிய மெல்லாக கெட்டுப்போம், ஆதலால் நான் முன்னே யவனைப் புசிக்கின்றேன், பின்னா நீ யசசமில்லாமற் கோக்களைக்கொண்டுபோ’ என, களவன் ‘நீயவனைத் தின்னத் தொடங்கு மரவததால் வேறொருவன் வந்தால் அவனைன்னைக் கொண்டுபோக வொட்டான; ஆதலால் பசுக்களிரண்டையும் கொண்டுபோன பின்பு நீ யவனைத் தின்’ என்று இப்படி யிருவாக்கும் வாக்கு வாதம் நடக்கையில அவ்வவதியன் விழித்துகொண்டான். அப்போதுகள்வன் ‘ஓ பிராமணா! இவ்வரக்க னுன்னைத் தின்பேனென்னை’ என, அதைக்கேட்டு இராககதன் ‘இக்களவன் உன்மாதெனைக் களவாட வந்தான்’ என, இப்படி யிருவா பேச்சையுள் கேட்டுப் புரர்ப்புள்ளார்;

மெலுக்குவைபட்டடு இஷ்டதேவதை தியானத்தால் இராசனின் னின்றும் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, கையிறழியெடுத்த வரது களவனை யடித்தது துரத்தினான். ஆதலால் மாறறானும் ஒரு கால் இதுஞ் சொல்லுகின்றான். என்கின்றேன்” என, இப்படி யவ னுள்ளதையறிந்து அரிமாதனை கொள்ளிக்கண்ணைப்பாத்தது “உன் மனத்தைச் சொல்வாய்” என, அவன் “மகாராஜனே! சாம மும் பேதமும் எனக்குடன்பாடல்ல, சமாதானத்தாற் பகைவனுக்குச் செருக்குண்டாகும், மற்று முழுது பேதத்தை யவன்றிநதால் ஒருவேளை மோசமுஞ் செய்வான், ஆதலால் விவேகி கொடையாற பகைவனை வசமபண்ணி அதை மேனமேலும் பெருகச் செய்தாற பின்பு அவனறனக்குத்தானே கைவசமாவான், மேலும் இவாக னோடு வருத்தமாய் நமமிடத்தில வந்தமையால் விரோதிகளிடத்தி லிருக்கின்ற குறைச்சலகளை யறிவித்து நமக்குச் சந்தோஷம் வருவிப் பான், அதுபற்றி யிலைப்பாதுகாக்கவேண்டும், இங்ஙனஞ் செய் தால் ஒருவாக்கொருவா இன்சொற்களாற காலப்போக்குஞ் சமப லீகமும், மேலும் நமமுடைய மாமங்கலையும் வெளிவிடான், இங்ங னமன்றி யொருவாக்கொருவா இரகசியங்களை வெளிவிட்டால் அவா கள் வயிறிலிருந்த பாம்பும் புறிலிருந்த பாம்பும் நாசமடைந்தாற போற கெடுவார்கள” என, உலூகராஜன் “அஃதெப்படி” என, கொள்ளிக்கண்ணை சொல்லுகின்றது —

“விஷ்ணுவரீமனென்னு மொரு மன்னனுக்கு வயிறிலொரு நோயுண்டாகி நாளுக்கு நாள் உடம்பு மெலிந்து போகின்றதனால் அவன் தேசாந்தரங்கட்குப்போய் ஒரு கோயிலி லிருக்கையில அவ ளுரிவிருந்து அரசுசெய்துகொண்டிருக்கின்ற பஸீ யென்பவனு டைய குமாரிகளிருவரும் பவியினிடத்திற்கு வந்தபோது அவர்களி லொருத்தி யரசனை நோக்கி ‘இராசனே! வெற்றியடைவாய்’ என் றான, மற்றொருத்தி ‘நல்லபோசனம் பண்ணுவாய்’ என, அதைக் கேட்டவுடனே யரசனுக்குக் கண்கள் சிவந்து அமைச்சர்களைப் பாத்தது ‘இந்தக்கெட்ட பேச்சுக்காரியை நோயாளிக் குக்கொடுத்தால் இவளநல்ல போஜனங்களை யனுபவிப்பாள’ என, அமைச்சர்கள்

இராசன கட்டளையிட்டபடியே கோயிலிலிருந்த இராசகுமாரனாகிய பிணியாளிக்கு அவனைக் கொடுத்தார்கள். பின்பு அவன் கணவனை யீச்சுரிப்போல வெண்ணிப் பணிவிடைகள் செய்து அவனை யிட் டிக்கொண்டு மறறொரு தேசத்துக்குப் போகும்போது வழியில் ஓரி டத்திலிறங்கி வேலைக்காரனைக் கூடவழைத்துக்கொண்டு சமைய லுக்கான கடைசசரகருகள் காண்கப்போனபோது, வியாதிந்தனா கிய இராஜகுமாரன நித்திரைபோனான். அவவேளையில் அங்கொரு புற்றிலிருந்த பாம்பு இராசனகிடவரது பேச, அவவொலியைக் கேட்டு அவன் வயிற்றிலிருந்த பாம்புஞ் சந்தித்தது அப்போது இர ணைகுகும் வாசுகு வாதமுண்டாக, இதற்குள்ளே யவன் பெண் டாட்டிவரது மரத்தினமறைவில் நின்று அவற்றின பேசுகுகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். புற்றுப்பாம்பு வயிற்றுப்பாம்பைப் பரா தது 'அடா துராதமாட்டவ! இந்த அழகுள்ள இராஜபுத்திரனை யேன வருத்துகின்றாய்?' என, வயிற்றரவு 'ஆகார நிறைந்த குடத்திலிருக் கின்ற வெண்ணீ யேன நிரதிக்கின்றாய்?' என, புற்றரவு 'துஷ்டா! கடுகு தினராளுலை நீ யிறப்பாய , அவன் சுகமடைவான், இஃது ஓ ரவாக்குந தெரியாது' என, பின் அவவயிற்றரவு 'வெந்நீரா லுனகுகும் லயம வரும்' என, இப்படி யவவிரண்டு இரகசியங்கையுந கேட்டு அவள அவண்ணமே செய்து அப்பாமபைக கொன்றாள். அதனால் மன்னன நோயநீரது தன் நகரத்திற்கு மனைவியோடுகூட வரும்போது அநநெறியில் அவள் தந்தையுஞ் சற்றமும பார்த்து இருவாக்குஞ் சற்காரமபண்ணி யவாகனை வழியனுப்ப, பின்னிரு வருந தவக டேசத்துக்குப்போய அரசாண்டு கொண்டிருந்தார்கள். ஆகையாற பரஸ்பரம் இரகசியங்களைக் காப்பாற்றாவிடின் இப்படி நஷ்டமநேரிடும்" என, இதைக்கேட்டு இறைவன குரூரநாசனைப் பார்த்து "உன்னிஷ்டமெது?" என, அஃது " இம்மூவா சொன்ன தும் உத்தமமாக விருக்கவில்லை, சாமதான பேதமென்னு முபாயங் கள வலியிலலாதவாகளைக் குறித்திருக்கின்றன , வலியுள்ளவாகள் ததநுருக்களிடத்திற் றண்டமே செய்யவேண்டும் , அதைத் துறந்து சாமம் முதலாகிய தந்திரத்தை யோசிக்கின்றவனைப் பளகவா பயந்

தவனென் றெண்ணி அவன்மேல் வருவார்கள, ஆகையால் வேர்தன் றன் ததினாலேயே பாக்கியஞ் சேகரிக்கவேண்டும்; பராக்கிரமமில்லாவிடின எது தெய்வததால நேரிடுகின்றதோ அதை நுகரவேண்டும், மேலும் உலகத்தி லெல்லோரும் இலட்சுமியை விரும்புகின்றாராகள, அப்படி விரும்பினாலும் மனவலுக்கதேரே தண்டத்தா லெதிரிகளை யவமானம் பண்ணுகின்றவர்களுக்கே யிலட்சுமி கைவசமாகின்றாள், சோம்பலானவாகள் அருமையான பொருளைக் குறித்து இலகருமியைப் பிராத்திக்கின்றாராகள; பராகிரமமுள்ளவ ளே தன் செளரியத்தினால் இலக்குமியைப் பலவிதமாக அநுபவிக்கின்றாள், ஆதலாற் பலவான பகைவர்களைக் கொல்லவேண்டும்” என, இதைக்கேட்டு அரசனபிரகாரநாசனைநோக்கி “உனமனத்திலெனையிருக்கின்றது” என, அவன் “இராசாவே! இவ்வநநகளை யடைக்கலமாக அடைநதபடியினால் இவனைத் தலைவனாகி, முற்காலத்தில் இராமசந்திரன் விஷ்ணுவைத் தலைவனாகி, இராவணனாகியெய்ப்படி யழித்தானே, அப்படியே சததுருக்களைத் தாழ்த்திக்கவேண்டும், மேலுஞ் சரணமடைநதவர்களைக் கொல்லுகின்றவன ரெளரவ நரகத்தை யடைவானென்று சிசிசக்கரவாததி தன் மாபிசத்தை வேடனுக்குக் கொடுத்திப் புறவை விடுவித்தானென்று பாரதத்திற சொல்லியிருக்கின்றது, அப்படியே யொருவனிடத்தில அவன் பகைவனவந்து நடுக்குறம்போது அவனுக்கு ஆதித்தியஞ் செய்வதைக் குறித்து அவன் நெருப்பிற் குதித்தான்” என இதைக்கேட்டு அரிமாததனை “அஃதெப்படி? சொல்” என, உரகாரநாசன் சொல்லுகின்றது—

“ஒருவனத்தில ஒருவேடன கையிற குருவீக்கடுங் கண்ணியுந் தடிமுதலான வேட்டைக்கருவிகளும் எடுத்தகொண்டு திரியாநிற்கையில, அசுதியிற பெருமழைவந்து இருட்டிக்கொண்டு பிரளயகாலம்போலக் காற்றெழுமப, அப்போது அவ்வனசரன் நடுகலெடுத்து மரத்தினசாரியில் நினறு ‘பகவானே! இரதவேளையினுனைவிட வேறொருவருங் காப்பாற்றுவாரிலலை’ என, அவவேளையில அம்மரத்தினமே விருக்கும் புறத்தனபெட்டை வரவிலலையென்”

யிசனமாய் 'இனறைககு எனனாயகி வரவில்லை, அவனை யாரா யினும் பிடித்தார்களோ வென்னவோ' அவளிலலாமல் இங்கென கும பாழாகத்தோன்றுகின்றது, மனையாளிலலாதவீடு சுடுகாட் டைப் போலிருக்கின்றது, கற்புங் கணவனினபுறவகைச்செயலும் உள்ள இல்லாணையுடையா னெவனோ அவனே பாக்கியவான்' எனறிப்படி யவன புலம்புகின்றதைக்கேட்டு அவ்வேடன கைக்கூட டில அகப்பட்டிருக்கின்ற பெண்புறூத துகித்தது 'முன்பிறப்பிற் றீவினை செயதவாக்குக்குப் பலவகைப்பட்ட தனையுஞ்சிறையும் ினாயும் வறுமையுஞ் சம்பவிகின்றன, அஃதிருக்கடமும், எச்ச மயத்தில எது நேரிடுமோ அஃதெப்போதும் பிசகுக்கின்றதில்லை' ின்று சொல்லிப் பிறகு தன்பதியைக்கூறித்தது 'ஓ ஓ என பிராண ிதா! நமது வீட்டுக்குவந்த இவ்வேடனுக்குக் குளிரூதலாகிய னன்பதைநீக்கி யுதவி செய்யவேண்டும், வந்தவிருந்தை யோம்பா யிட்டால் அவன நன்பாதகத்தை யிலவாழ்வானுக்குக் கொடுத்து இல வாழ்பவன புண்ணியத்தைக் கொண்டுபோகின்றான்? ஆத லால இவன நமமுடைய பெண்டினைப் பிடித்தான நென்னுந் துககத்தை மனத்திலவையாமல் இவனுக்கு இயன்றமாதகிரம பூசி க்கவேண்டும்' என, இப்படிப் பெண்புறூவின் வாககியத்தைக் கேட்டு, 'வேடா! உனவரவு கலவரவாக, நீ மனத்திற சிறிதும் றயமிலலாமல், உன வீடாக ினைத்தது வேணவேதைக்கேள்' என, வில்லி 'கபோதமே! என்குளினைப் போக்கடி' என, கபோதங் காட்டி வ்ருந்தது ஒருகொளளி யெடுத்ததுகொண்டுவந்து சருகுகளினமேல் வைத்தது மூட்டி, வேடனைப்பாதது 'நெருப்பு மூண்டெடுகின்றது, இதில நீ குளிராகாய், முன றீவினையால் நான் பறவையாயிருக்கி னறமையால் என்னண்டை யுன்பசிக்கேற்ற பதாாததமில்லை, இப் போது அநேக துன்பங்கட்கு இடமாயும் பரோபகாரமாகாமலும் இருக்கின்ற இசசரீரத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்து பலனென்ன? இதனால் நீ யுனனாதமாவைச் சந்திஷ்டிசெய்' எனறிப்படிச் சொல் விக்கொண்டே பிறருதவியின்பொருட்டு எரிக்கின்ற அழவில் ஆனந் தத்தோடு விழ, அப்போது வேடன் 'ஆ ஆ! என்பொருட்டு இஃ

துடலைத் துறந்தது, மேலும் நான தீயொழுக்க முள்ளவன, வேறொன்றை நசையிறை சீவனம் பண்ணுகின்றேன்; பரோபகார முஞ் சிறிதாயினுந் தையயுகு கனுவிலும் அறியேன், ஆதலால் ஊனீனத்தின் றூனைப் பெருகின் பாவியேன கோரநாகத்திற்குப் போவேன், இதை யெனக்குத் திருவடாநதமாய் இரதப்புறா காண பித்ததனால் இது முதலாகப் பசி தாகநு குளிர் வெயில் பொறுத்தல இவற்றை லுடமபை யுலாததி நான பாவமில்லாதவனாகக்கடவேன்' என்று சொல்லிப் பசுதாதாபத் துடனே தன கூடு தடி கண்ணி முதலான ஆயுதங்களை முறித்து எறிந்தது விட்டு, அநதப் பெண புறவை விட்டுவிட, அஃது உயிரிலுஞ் சிறந்த தனஞ்சன நரு மத்தினபொருட்டு உடலைக் கொடுத்தா னென்றெண்ணி அதுவு மந்த நெருப்பிற குதித்தது இறந்த வுடனே அஃது ஒரு திவ்விய ஸதிரீ யாகிக் கணவனோடுகூடச் சொக்கத்துக்குப் போயிற்று வேட னும் இரக்கத்திறை பரிசுத்தஞ்சு நெருப்பிறமேகத்தைப் போட்டு விட்டு நறகதியை யடைந்தான். ஆதலால் அபய மென நடைநதவா களைக்காக்கவேண்டும்" என, அதைக்கேட்டு அரிமாதனை "எனக்கு மிப்படியே யிப்பிராய மிருக்கின்றது, இவன் சத்தியவானும் புத்திமானும் யிருக்கின்றான், கபடியலலன், இவற்றை யரியாமல் மேகவாணை இவனைமானங்களுள் செய்தான், இவனைக்கொன்றால் நான விசுவாசகாதகனவேன், பிரமகத்தி, களஞ்ஞடல், களவாட விவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தமுண்டு; விசுவாசகாதகத்துக்கு அஃதில்லை யன்றோ? ஆகையா விவனுக்குச் சனமானம் பண்ணி நமது தூக கத்தில் இட்டுக்கொண்டு போகவேண்டும்" என்று உறுதிசெய்து, இராசன் சிரஞ்சீவியைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றது "ஃ யென கோடடையில வந்த சுகமாயிரு, நானுனைப்பாதுகாப்பேன்" என, இதைக்கேட்டுச் சிரஞ்சீவி களிப்புற்று "மகாராஜாவே! நான விஸு தரித்ததுச் சொல்வதெனின்? என குடிப்பிறப்பும் பிரபுவுக்குச் சக வாசத்தால் வரவரத்தெரியும்" என, அப்போது குருநாசன் "இப் போது கோட்டான் குலமெல்லாம் இராசன் குற்றத்தார் பாழாகும்; பிரா குற்றங்களை யாசனுக்கு அறிவிக்கவேண்டும், அரசன் இத்த

தைக கேளாவிடில அதற கெனீனையுபாய மிருக்கின்றது? ' என்று இவ்வனளு சொல்ல, அரசன அதைக்கேளாமற சிரஞ்சீவியைத் தனனரணிற் கொண்டுபோயவைகக, பின்னர்ச் சிரஞ்சீவி "நமமைக் கொல்லவேண்டுமெனறவ னெல்லாரிலுற கெட்டிக்காரன, மேலும் எசமாசனனுக்கு நனமையையே செய்பவன,மற்றவாகள எசமானீன பபோல ஁டாகளாகையால அவ்நெருவன இல்லாவிடில இவாகனை வெலவத்ருமையனறு" என்று இப்படி மனததுக்குட குதுகலிப்புட னே யாலோசித்துக்கொண டிருக்கையில், அரிமாததனன காரிய காராகனைப் பாதது "இச்சிரஞ்சீவிககுத் தூக்க மெல்லாங் காட்டுக கள்" என, சிரஞ்சீவி இராசகட்டையினபடி யெல்லாம் பாதது 'நம இதற்கு ளிருநதால நமதெண்ணம் முடியாது , பின்னும் நம் முடைய ஁ஞ்சனைகையுந தெரிநது கொளவாகள் , ஆதலாற் கோட்டைத் தலைவாசலிலிருநது மனேபீஷ்டத்தை முடிக்க வேண்டு'மென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்து அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றது "மகாராஜனே! நான வாயசம் , ஆதலாஜனளே யிருக்கத்தக்கவ னல்லேன, உமது கடைவாசலற காத்திருநது கபட மில்லாமற சேவித்ததுக காலந தளளுவேன, அன்புள்ளவனும் மனத தழுக்கிலலாதவனுமாகிய சேவக னெங்கிருநதாலுஞ் சிறதையிலலை" என்று இவ்வண்ணஞ் சொல்லிக் காக மககேயே யிருநதது. அப் போது குந்ரநாசன "இராஜா அமைச்சா முதலிய கீவிரெல்லீரும் ஁ராககர்களா யிருக்கின்றீர்களென நெண்ணுகின்றேன , முறகா லத்தில நடநத் ஒருகதையுமிருக்கின்றது , முதல஁ட்டன நான, இர ண்டாவன வேடன, ஁மூன்றாவன அரசன , நான்காவன அமைச்ச னென்று சொல்லிவிட்டு ஒரு பறவை பறநதுபோயிற்று" என அப் போது அவாகள " அஃதெப்படி?" என, குந்ரநாசன சொல்லுகின் றது:—

" பொனளுக் வெச்சயிடுகின்ற வெருபறவை மலையினமேல் நெடுநாளா யிருக்கையில், அங்கே யொருநாட் போனவேடன அது பொனளுக் மலவிசாச்சனம் பண்ணப்பாதது மிகவு மாச்ச ரியமாய், 'நான பாலியமுதலாகத் திரிநதுவருகின்ற வெருகாடுக

ளிற் பாதத பலசாதிட பறவைகளிலு மிப்படி யொன்றைப் பாத ததில்லை, ஆதலால் இடையுயிருடனே பிடித்துக் கொண்டுபோவோ' மென்றெண்ணி மரத்தில் வலைகட்ட, அப்போது அப்பறவை வழக கப்படிவந்து சடிதியில் அவ்வலையிற் சிக்கிற்று. வேடன அதைக் கூட்டிலடைத்தத தனகுடிசைக்குக் கொண்டுவந்து 'இது நம்மி டத்திருப்பதை அரசனறிந்தால் இப்பறவையைக் கொண்டிபோ வதுமன்றி நம முயினாயும் வாங்குவான், ஆதலால் இக்குணநிதியை யரசனுக்குக் கொடுப்போ' மென்று நிச்சயித்துப் பறவையைத்தந்தது அரசனுடனே நடந்தசெய்தியை விண்ணப்பமபண்ண, அப்போது அவனிரத்தின யிழைத்த வொரு கூட்டில் அதனைவைக்க அதைப் பார்த்து மந்திரி 'அசம்பாவிதமான இவ்வேடன பேசுசைக்கேட்டு இதை யேனவாங்கினீர்? விட்டுவிடும' என, இதைக்கேட்டு அப்ப றவையை மன்னவன் விட்டவுடனே அஃது இராசனரணமனைச சிகரத்தி லுட்காந்தகொண்டு 'முன்னே நான் மூடன, இரண டாவன வலைஞன், மூன்றாவன இராசன், நான்காவன மந்திரி' என்று இப்படிச் சொல்லிப் பறந்துபோய விட்டது' என்று இச சங்கதியைச் சொல்லிப் பின் இவ்வுட மித்திராகளைப் பாததது 'இன றை வகைக்கும் இவ்விராஜாவின் சார்பிலிருந்தேன, இனிவே ரொரு மலையைச்சார நிருக்கவேண்டும், நரியானது குகையைப் பாதததுக் கூப்பிட்டுச் சுகமடைந்தாற்போல வருவதற்கு முன்னரே யாலோசிப்பவ னீனபமடைவான்' என, அப்போது அவைகள் "இஃதெப்படி?" என, குநராசன், "ஒரு வனத்தில் வசித்திருந்த கீரகீரனென்னுஞ் சிங்கம் ஒருநாள் இகைக்கு நெடுநேரந திரிந்தம யாதொரு பக்ஷணமுங் கிடையாமையினற் போதுபோனவுடனே யொரு பெருங்குகையைப்பாதது இதிலடைவதற்கு யாதேனு மொருபிராணிவரும், அதைத்தின்று பசியாறலாமென்று தனக் குட் டாமானிதது அதிலொளிததுக் கொண்டிருக்கையில் அக்கு கையில் வசிக்கும் அலிபுச்சீசனென்னு நரிவந்து அங்கே சிங்கத தின காற்சவடுகளைக் கண்டு சந்தேகித்துச் சிங்கமிதிலிருக்கின்ற தையு மில்லாததையுஞ் சோதித்துப் பின்பு உள்ளே புகவேண்டி

மென்மெண்ணித தூரத்தில் நின்றுகொண்டு, 'ஒருகையே! குகையே' என்று இரண்டொரு கூவியழைத்துக் 'குகாய்! நீயெனனோடு பேசாமலிருக்கின்ற தென்னை? உனக்கு மெனக்கும் பிரதிதினஞ் சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருந்ததே, இன்றைக்கேனபேசவில்லை? விவாவாய்ச்சொல, இல்லாவிட்டால் நான் மறரோரிடத்திற்குப் போய்விடுவேன்' என்று சொல்லி மீண்டுங் கூப்பிட்டது. அப்போது சிங்கம் நினைக்கின்றது 'இக்குகை நாடோறும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போலும், இன்றைக்கு நமது பயத்தினால் அதனோடு பேசவில்லை, இத்தற்குப்பதிலாக நாம் உத்தரவா கொடுப்போம்' என்ற ஆலோசித்துப் பித்தித்தொனியினால் அருகேயிருந்த பிராணிகளெல்லாந் திடுக்கிடும்படி அந்நரியைக் கூவ, நரி 'அப்பா நான் பிழைத்தேன்' என்று வேரோரிடத்திற்கு ஒடிப்போய்விட்டது ஆதலால் ஒவ்வொன்றையும் முன்னே யாலோசித்துச் 'செய்யவேண்டும்' என்று தன் மித்திராகட்குச்சொல்லி அவர்களோடு குரூரநாசமாதிரி தேசநாதரம் போயிற்று. பின்னாக காகநதிரி "இப்போ, கோட்டான கூட்டத்தைக் கொல்வதற்கு வருத்தமில்லை, விவேகமில்லாத மந்திரியையுடைய அரசன சீக்கிரத்திற்கெடுவான், விவேகமந்திரிவஞ்சனையான மித்திராகளைப் பகைவரென்று அறிந்துகொள்வான், இப்படியறிவினறவன் இவனிடத்தில் இப்போது ஒருவனுமில்லை. ஆதலால் நங்குலத்தின் மங்களைத்தைக்குறித்து யாதா லும் பிரயத்தினஞ் செய்யவேண்டும்" என்று மனத்திலரிச்சயித்து அன்றுமுதற் நினைதோறும் ஒவ்வொருவிற்குக் கொண்டுவந்து வழியணடை போட்டுக்கொண்டேவந்து போராகக் குவிந்தமாதிரி; தில் அதைப்பாததச சூரியனுதித்தவுடனே கோட்டானகளை லாங் குடுகொண்டிருக்கையில் விற்றுகளையுஞ் சுள்ளிகளையுக் குகையின்வழியிற் கும்பலாகச்சேர்த்துத் தானமெள்ள மேகவானை னிடத்திற்கு வந்தது. அப்போழ்து மேகவாணராசன "என்ன செய்தி?" என, சிரஞ்சீவி "நான் பகைவா குலவேளைப்பிடுங்க, தக்கவுபாயஞ் செய்திருக்கின்றேன்; நீங்கள் ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொருகொள்ளி விழக்காடு கொண்டுவந்து என்சாகையினமே;

போட்டாற் கோட்டான்களெல்லாமிற்கும்” என, இதைக்கேட்டுக் காசராஜன “என்னவுபாயஞ் செய்தாய்? சொல்” என, மந்திரி மகராஜாவே! இது சொல்லத்தக்க சமயமன்று, நான் சொல்லுகின்றசெய்தியைப் பகைவரறிந்து வேரூரிடத்தி லோமப்போலை நமமுடைய இதனை முயற்சியும் வீணாய்ப்போம், மேலுங்கழிற் செய்யத்தக்க காரியத்திற ஞமதஞ் செய்யலாகாது” எனக் கேட்டு, காசராசன தன பரிவாரத்தோடு கூட எரிகொளளிகளைக் கொண்டுவந்து உலுகள்களிருக்குங் குகையழியிற்போட, அந்தப்புக்கையிறு கோட்டான்கள பயந்து கலக்கமுற்று இரைச்சலிட்டுக் கொண்டு வெளியே வருகையிற போக வழியிலலாமையால் அப்போது குரூரநாசன சொன்னதை நீனைத்துக்கொண்டு ‘அவன வராததையைக் கேளாமெக்குப் பலன இதுதான் இதுதான்’ என்று அழகுரலோடு சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் நெருட்புச்சுவாலை பதிகரித்துக் கோட்டான்க ளிறந்தன பின்பு மேகவாணராசன முனவிட்ட தனமரத்திற குடிபோய்ச சுகமாக இராசசியத்தை யது பவித்துக் கொண்டிருக்கையிற சிரஞ்சீவியைப் பார்த்து “நீ பகை பாளி வீட்டிலிருந்து எவ்வாறு காரியத்தை முடித்தாய்?” என, சிரஞ்சீவி “குரூரநாசனறவிர மறறவாகளெல்லாநம மூடராகையால் அவர்கள் அவன புத்தியைக்கேளாமல் அவனை யவமானம பண்ணி யெனனைத் தங்கள் தூக்கத்தில் இட்டுக்கொண்டுபோனாள், அதனால் அவனறன சிநேகபந்துக்களோடுகூட மறுதேயத்திறகுப்போனான, மறறைக் கோட்டான்கள மூடராகையால் எரிநிறைந்தார்கள, இவ்வாறே முனறொருகாலத்திற சத்தூரநாசத்தின ட்பாருட்டு ஒரு கிருஷ்ணசர்ப்பந் தலனைகளைத் தோளிற் சுமந்து கெடுத்தது” என, அதைக்கேட்டுக் காசராசன நகைத்துப் “பாம்பு வனைகளைத் தோளிற் சுமந்து கொண்டறித் மென்னை? சொல்லும் றயா!” என, சிரஞ்சீவி சொல்லலுற்றது --

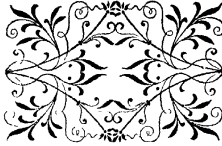
“ஒரு தேசத்தில் மந்திவிஷனென்னும் பாம்பு இனாகிடையாமல் விகவும் பசித்து ஓரேரிகரையண்டை வரும்போது அதிலே

தவணிகள் கிரமபி யிருப்பதைக்கண்டு ' இங்கே யேதேனுமொருகப
டம பண்ணினால்லாமல் நமக்கிணையகப்படாது' என நிச்சயித்
துக் கண்ணவிழித்துக்கொண்டு உட்காந்திருக்க, அப்போது ஒரு
தவணை 'பாமபே! நீ யினாதேம முயற்சியைவிட்டுச் சமமா ஏனு
ட்காரத்திருக்கின்றாய்?' என, அதைக்கேட்டுச் சாப்பம் 'அபாகிய
ணுகிற எனக்கு ஆகார மெங்கிருந்துகிடைக்கும்? இன்றைக்குட்
பிரதோஷ காலத்தில் இரைக்காகத் திரிந்துகொண்டிருக்கையி லெ
ருதவணையைப்பார்த்து அதைப் பிடிக்கப் போகையில் அஃது அங்க
ருந்த மிகவுள் சற்பாததிரணுகிய வொரு பிராமணனணடை யோ
டிப்போயிறறு, அது தெரியாமல் நான இங்குமங்கும பார்த்து
கொண்டிருக்கையில் அங்கே நீராடிக்கொண்டிருந்த வொரு பிர
மணபிள்ளையின் காலையிதுதான தவணையென்று நினைத்து அவன
காலைக் கடித்தேன், அவன் அகணமே யிறந்தான், அப்பிள்ளையின்
பிதா மிகவுறுதக்கத்தாலே யெனனைப்பார்த்துத் 'துஷ்டப்பாமபே
யாதொருகுற்றமுஞ் செய்யாத வென்பிள்ளையைக் கடித்தபடியினால்
நீ மணக்கேங்களுக்கு வாகனமாகக்கடவாய், மற்றும் அவைகளு
டைய சோககையாற ின்னமும் பண்ணக்கடவாய்' என்று இபு
டிச் சபித்ததனால் காணுகடகு ஊழியஞ்செய்ய வந்தேன்' என
இவ்வனம் அப்பாமபின் பேசைக்கேட்டு அஃது எல்லாத தவண
கட்டுஞ் சொல்லாத தவணைக ளெல்லாத தவணை அரசனுடனேகூட
வெளியேவந்த மிகவுறு களிப்புடனே யந்த விஷ்சாப்பத்திண்டு
லுட்காரந்தன். அஃது அவற்றிற்குப் பலவிதக்கிணைக காண்பி
குமபோது, 'தவணைகள் யானை குணிகா தோகளிளும் இவ்வாகன
நன்றி யிருக்கின்றது' என்று மெய்ச்சிச் சந்தோஷிக்க, பின்பு அ
தப் பாம்பு இரண்டு மூன்று நாள் வரைக்கும் அப்படியே நடந்
பிறகு மந்தக்கியாயப் போகத்தொடங்கிறது. அப்போது அவைக்
'இன்றைக்கு மெல்லெனவே னடக்கின்றாய்?' என, அப்போ
புச்சங்கம் 'நான பசித்திருக்கின்றதனால் நடக்கக்கூடவில்லை' எ
மணக்கேராசன் 'நீ சிறுதவணையாகப் பார்த்துத் தின்றுகொண்டி
என இதைக்கேட்டுச் சாப்பம் 'எனக்கு இவ்வண்ணமே அந்தன்

(சூப மிருககிணறது, அபபடியே தாமுக கட்டணயிட்டா' என்று (சொல்லி நாடோறுந தவனைகளைத் தின்றுகொண்டிருக்கும்போது, அவகே வேரோராவநது இதன் நடததையைப்பாபதது 'நம்மு டைய பகஷணங்களை நீயேன் சமககினராய்? இதுயிகவும விருத் தும், உனககு இது யோக்கியமனறு' என, அதறகு மந்தவிடன 'நா ணிவையெலலா மறிவேன, சிலநாளில எனகருதது நிறைவே ிறும், அககாலத்தை யெதிராபாததுக கொண்டிருக்கின்றேன்?' என்று இவவாறுசொல்லிப் புனசிரிப்புடனே பழையபடி நடநது ல்காண்டிருந்தது. இப்படியெலலா மணகேங்கையுந தினறு கடை யில அவறறி னரசனையும் பகஷித்தது. எந்தசசமயத்தில் எது செய்யவேண்டுமோ அந்தசசமயத்தில் அதனைச் செய்து சததுருக் களை வேரோடு கூட நாசம பண்ணவேண்டும, நெருப்புத தன பராக் ஶ்ரமத்தாற காடுமுழுதையுந தகிககினறது, மரவோகன பூயியிலிருக் கின்றன, யிருதுததனமையினும் றணணீருங காற்றுஞ் செடி மரங டுளை வேரோடுபிடுவகுகின்றன" என, இவங்னம அதன வாககியங டனைக்கேட்டுமேகவாணன "கடையானவ ரிடையூறு வருமென்று பயத்தினுற காரியங்களைத் தொடங்குகின்றதில்லை, இடையானவா சாரியங்களைத் தொடங்கி விககிணம வநதால விட்டுவிடுகின்றாராகள், ஆயிரமிடையூறுகள வநதாலு மெடுத்த கருமத்தை முடிக்கின்றவா டுள தலையாயா ராவா, ஆதலால நீ அநேகவிதமும் கஷ்டப்பட்டுப் பத்தியினுலே வெகு பகைவாக்களைக கொன்றாய், இது யோக்கியமா னவே யிருக்கின்றது, சததுரு, அககினி, இரணம இவற்றின் சேஷம் சுவததால மீண்டும் வளருமென்றறிநது நீ வைரியைக் களைநதாய்; ஆயுத்ததா லொருவன சாகின்றான, புத்தியினுல் அநேகமபெயா ஒரு ஁க்கச சாகின்றாராகள்" என்று இராஜன சொன்ன மொழியைக் கட்டு, சிரஞ்சிவி "எல்லாம உன் பிரதாபததா லாயின; உணனைப் பூபாலிருக்கின்ற சததுக்களுக்கு ஈசரனும விதியும் நல்ல புத்தியைக் காடுக்கும், அசததுககளுக்குத் தூப்புத்தியைக்கொடாநிற்கும்; இஃ லலாமல தடியெடுத்ததுக் கொண்டு அடிக்கிறதில்லை; காமத்தை யறு பிரததுக கொண்டிருக்கின்ற புத்தியினும் பயன்களை யடைகின்றா

“எனறிப்படிசொல்லகதேட்டு மேகவாணன் அம்மரத்தின்மேற்
மாய் அரசு செய்து கொண்டிருந்தது.”

இங்ஙனம் சோமசனமா இராஜகுமார்கட்குத் தாகக் கூடைகளின
தையாகச் சந்திவிக்கிரகமென மூன்றாநதநிரஞ் சொல்லினான்.

நானகாவது
ல ப் த ஹ ர னி.

அலலது
பேறழிவு

— + —

✓ சோமசனமா அரசகுமாரரா டோக்கி “இடருற்ற காலையில் அறிவுகுன்றாதன, குரங்கு முதலையினினறும் விடுபட்டாற்போற பெருநதுன்பத்தினினறும் மீளுவான” என, சிறுவர்கள் “அஃதெவ வணம்” சொலவாய்” என, ஆசிரியன சொல்லுற்றனன —

! “கங்கைக் கரையில் நாவன மரத்தினமேம் சுழுகென்னு மொருவானரம சிலகாலம் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கே வந்த ஒரினைத்த முதலையைப்பார்த்து ‘நீ யென்கிருக்கத்துக்கு வீருந்தாக வந்தமையால் உனக்கு நாவறபழந தருகின்றேன்’ என்று சில பழங்கொடுக்கத் தின்று அததியந்த சந்தோஷத்துடனே தன்னிடத்திற்குப்போய் அன்று தொடங்கித் தினந்தினம் வந்து நானா வாததைகள் பேசிக்கொண்டு இரண்டும அநநியோநியமாயிருக்கையில் ஒருநாள் முதலை சிலகணிகள் கொண்டுவந்து தன்னிலலாட குக் கொடுக்க, அது தின்று அக்கணி அமிரதம்போ விருக்கக்கண்டு தன்னையகனைப்பார்த்துப் ‘பிராணநாதா! இந்தத் தித்திப்பான கணிக ளெங்கிருந்து கொண்டுவந்தாய?’ என, ஆணமுதலை ‘சுழுகவானர கென்னு மென்றண்பன எனக்கு நாடோறுவ கொடுக்க நான அங்கே தானே பவறறைப் புத்திககொண்டு வந்தேன இன்றைக்குத் தின்று மிகுந்ததை யுனக்குக் கொண்டேன’ என, இம்மொழிக ளைக்கேட்டுப் பெண்முதலை ‘இத்தீங்கணி தின்பவன நரல் அமிர்தத் திற்கொப்பாயிருக்கும், அதைக்கொணரந்து எனக்குக் கொடு; அத னால் நான் மூப்புச்சர்க்காடுகள் இல்லாமல் உன்றோடு ரெடுங்காலரு ககித்திருப்பேன்’ என இதைக்கேட்டு முதலி ‘எனக்குயிர்க்குயிரா யிருக்கின்ற நடடோனுகிய வானரத்துக்கு நீயேன இந்தத் தீங்கு

நினைக்கின்றாய்” என, அது ‘நான உனக்கு அகத்தியமாயிருந்தால் அதனீரலைக் கொணர்ந்து கொடு, இல்லாவிட்டால் நானுயிரை வைத்துக்கொண்டிருேன்’ என, ஆணமுதல் ‘காதலியே! சகோதரனிலுமித்திரை அதிகமாதலால் அவனைக்குறித்து நீ யடம் பண்ணவேண்டாம்’ என்று மோவாயக கட்டையைப் பிடித்து வேண்டுக்கொள்ள, பெண்முதல் ‘நீ யென்றைக்கும் எனபேசுக்குக் குறுக்குச் சொன்னதில்லை, இன்றைக்குமாதிரி மெனக்குக் குறைச்சம் பண்ணுகின்றாய், ஆதலால் இதை நான் நினைவிடுகின்றேன்’ எனப் பிடிவாதஞ்செய்ய, கரா பெண்ணின் நிச்சயத்தை யறிந்து ‘அச்சமுகனயான கொல்லக்கூடாது யிருக்கின்றான, நீயோ பிடித்ததை விடாமலிருக்கின்றாய், ஆதலால் நானிருதலைக்கொள்ளியெறுமபுடோலாயினேன்’ என்று இங்ஙனஞ்சொல்லிச் சுமுகனிடத்திற்குப் போயிறறு. அடபோது சுமுகன், ‘நண்பனே! இன்றைக்கேன வியசனமாயிருக்கின்றாய்’ என, முதலை ‘மற்றொன்றுமில்லை, உன் மச்சினிச்சியெனனைப்பார்க்குது ‘துஷ்டா! நனலிகெட்டவனே! நீ யாராவே சீவனமபண்ணுகின்றனையோ அவனை யொருநாளின்கையிலும் நமது வீட்டிற்கு அழைத்துவந்து விருந்திடவேண்டாமோ? அவன் வீட்டுக்குமாதிரி ம வெடிக் கில்லாமற் போய்ப்போய் நல்ல பழங்களைத் தின்னுகின்றனையே’ யென்று இப்படித் திட்டிக்கொரித்தான, ஆதலால் நீ யென்வீட்டுக்குவா, உன்னைக்குறித்துப் பலபல பதார்த்தங்கள் தேடி வைத்துக்கொண்டு வழிபார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றான’ என, வானரம் ‘நண்பனே! எனனால் தண்ணீரில் வரக்கூடாது, நீ யென்றிரியமுள்ள மச்சினியை யிங்கே கூட்டிக்கொண்டுவா’ என, மகரம் ‘சுமுகனே! நான் கங்கைக் கரையிலிருக்கின்றேன், நீ யென்முதுகின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டுவா, நோவாமற் கொண்டுபோவேன்’ என, அதன்கண் நம்பிக்கைவைத்துக் குரங்கு அப்படியே யுட்கார்ந்து கொண்டமாதிரித்தில் முதலை தண்ணீரில் குதித்துப்போகையில் வானரம் ‘எனக்கு அச்சமுமாயிருக்கின்றது, மெள்ளமெள்ள’ ட’ என்றது; அதைக்கேட்டு முதலை இப்போது சுமுகன் நம்முடைய’ ட’ டினைத்தி லிருக்கின்றான, இனி யிவனுக்கு நங்கருத்தை வெளி

யிடுவதற்குக் குறையெனனை யிருக்கின்றது? உரவிலகப்பட்டது உலக்கைககுத் தப்பிழிமா? எனன இவ்வனந தனககுள தீர்மானித துக கொண்டு முதலை பித்திரா! உன்னிஷ்ட தேவதையை சினை, என பெண சாதியின்பிழிவாதத்தா லுனைககொண்டு போகின்றேன, என, 'நீ நேற்றுக்கொடுத்த நறுவகனிகளை யெனமனைவி தினற தன்மேல இததனமையான தீங்குனியைத தினந தினனுகின்ற பாகி யுலா னீரல தேதம அபிழத்ததை பொநகிருககும், ஆதலால் யீவ னீரலையெனககுக் கொணாரநது கொடாவிழல நான பிழணனை வைத்திடுனென்றான யான அதைக்குறித்துத்தான உனைக கொண்டுபோகின்றேன' என, அதைக்கேட்டு யானம 'ஓகோ! இப படி யென்று எனக்கு முன்னவே தெரிந்திருந்தால் அநதமரத்தின மேலொளித்து வைத்திருக்கின்ற அநத ஈரலை யுனக்கு அங்கேயே கொடுத்திருப்பேன, வெற்றிபுத்தயத்தோ டிருக்கையல் எனனை வீணுக்ககொண்டு வந்தாய் எனக கிலேசப்பட. அப்போது மகரம 'என பிராணபித்திரா! அதைக்கொடுத்தால் அள்ள சந்தோஷமா யான' என்றுசொல்லி யானநதை யதிசீக்கிரத்தின முன்னிடத்திற கொண்டுவந்து விட்டவுடனே, யானந குதித்து மரத்தினமே லேறிக்கொண்டு 'இன்னறதக்குக் காலனஸகயிலிருந்து விடுபட்டன' என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கையல், முதலை 'பித்திரா! ஈரலச சுறுக்காய்க் கொடு, உன அண்ணியாருக்குக் கொடுத்தவிட்டு வரு கின்றேன' எனக்கேட்டு, யானம நகைத்து 'முடா! துஷ்டா! ஈரலு டமபை விட்டிருக்குமா? அத்திருக்கடும், நீ விசுவாசு காதலுத் தலால இவகிருக்க வேண்டாம, சீக்கிரத்திற புறப்பட்டுப்போ, உன னைப பாகக கொண்டகளை நாணுகின்றன' என்று இவ்வனந சுமு க்கள சொன்னவுடனே முதலை உச்சுக்கையுய்ப்புட்டு, 'நான இன்னுககு வழியிலுணமைசொல்லி யிழநதேன, இப்போது மறுபடி விச வாசம வரப்பேடு, யிலனைக கொண்டுபோக வேண்டும்' என்று ஆலோ சித்து, 'பித்திரா! நாணுனைப பரிசீலிக்கலாமென்று இவ்வாறு சொன னேன, மேலும் உலகத்தில் உலகத் துன்பேசசை நிசமென்று என ணித திருபார்க்கொண்டு வரவில்லை, ஈரல சீரததை விட்டு செ

டத்தி விராடெனபது சிறுபிள்ளைகளுக்கெதிரிநததுதானே , நானிது வினையாட்டுக்குச் செயதேன் , ஆதலால் நீயென வீட்டுக்குக் கிலேசு முட பயமுமில்லாமல வா , உனபொருட்டு என ஒட்டிவாட்டி வழி நோக்கிக் கண பூததுப்போகக் காத்துக்கொண்டிருப்பாள” என, சுமுகன ‘பசி’ததவனது விசுவாசத்தில நம்பிக்கைவைக்கலாகாது பிரியதரிசனைக கங்காதத்தன அஞ்சி மீண்டிடுகாணவிலை’ என அப்போது முதலே ‘பிரியதரிசனனுக்கு அவனை அஞ்சினான்” என, வானரன் சொல்லலுறறது —

“ ஒரு கிணற நிலிருந்த கங்காதத்தனெனனு மொரு பெருந்தவ னையை மறறைத தான்கள மிகவும் வருத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததனால் அஃது இராட்டினத்தோண்டி நெறியே வெளியில வந்திருந்தது ‘இந்தத் தாயாதிகள் வலியவரும் பலருமா யிருக்கின்றார்கள் , இதற்கென்ன செய்யோம்’ என்று எண்ணியிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு பாமமின் புறறைப்பாத்து வழிப்போக்கர் காலிறறைத தமுள்ளை முள்ள லேயே வாங்குதபோல இந்தப்பாம்பை நமது வீட்டுக்குப் கொண்டிப்பாயப் பங்காளிகளைக் கொல்லவேண்டும’ என நிச்சயித்தது விளையினகிட்ட இந்நது பாம்பைக்கூவு, பாம்பு ‘இவன் மாந்திரிகனே அன்றி நமமைக்கொல்ல வந்தானே ? கூப்பிடுகின்றவன் இன்னான் என்று தெரியவில்லை ஆதலால் இவனை யிக் கிருந்தே கேட்கவேண்டும, என்று தீர்மானித்தது ‘நீ யாரா ?’ என மண்கேம ‘நான் கங்காதத்தன்னெனும் மண்கேராசன் , உன்னைச் சரணமாந் வடைந்தேன்’ என, கேட்டுப் பிரியதரிசனை ‘நெருப்புக்குத் தரும்புகளின் சோக்கை நிலலாததுபோல நான் உன் பரம சத்தருடா யிருக்கையில் நீ இங்கேவந்து இந்த விபீதபாஷண மேன பண்ணுகின்றாய் ?’ என, கங்காதத்தன ‘என்னை மாறறா வருத்துகின்றாகளென்று உன்னிடத்திறகு வந்தேன் , நீயென்கள் சனமசத்தரு வென்பதுமெய்யே , ஆனாலும் உலிய பண்கவர்களை வளர்களைக் கொண்டே யடிக்கவேண்டு மென நீதுவிரகுகிணறது’ எனக்கேட்டு, இச்சாபம் ‘எனவரவு அங்கெப்படிக்க கிடைக்கும் ?’

என, மண்கேடும் 'உனனே நான அனாயாசமாகக் கொண்டிப்போனே' என, அதைக்கேட்டுப் பிரிய தரிசனை 'நாம தீனியைக்கூறித்தது என்றைக்கும் விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம், அவ்வாகாரந தானேவந்து இன்றைக்கு நமமை யழைத்துக் கொண்டிப்போக விருக்கையில் ஆலசிய மென பண்ணவேணமே? வவ்யந்த சீதே வியை வேண்டாமென்று தள்ளலாமோ?' என்று கனக்குளாலோ சித்தகுகொண்டு தானையினினேனா, தவனை அதை பிராட்டி னத்தின வழியாக கொண்டிப்போய்த தனவீட்டில வைத்துக்கொண்டது அந்தப்பாப்பு தானையெல்லாந தினறது பிரகு கங்கா தத்தனைப் பாநது 'மித்திரா! உன சந்துருக்களை யெல்லாந கொற்படியினால் எனக்கேதாந்து ஆகாரங்கொடு' என, தவனை 'நீ யுன சிநேகிதன காரியத்தைச் செய்தாய், இப்போது வந்தவழி யே வீட்டுக்குப் போகலாம்' என, அதைக்கேட்டுப் பாப்பு 'கங்காததா! அந்தப் பிரததில வேறே யேதாவது வந்து கங்கியிருக்கும், யானங்கே போ யென்ன செய்யேன்? நீயே யுன சமுதாபத திலிருந்து நித்தியமெனக்கு ஒ 'மொருதவனை மொருதுக் கொண்டு வா, இல்லாவிடால் நானெல்லாயுய் மொருக்கே கொடிய வேன்' என, இவ்வததரவைக்கேட்டுக் கங்காததனை பயப்பட்டு நிர் மொருதவனை விழுக்கொடு மொடுத்துக்கொண்டிருக்கக் கின்று கடை சியில் ஒருநாள கங்காததனை புத்திரினையுந தினறது அதைக் கங்காததனை மனைவி பாநது மிகவும மிடுமபையுற்றுக் 'கங்காதத தரோ! நீ இக்கொடியோனைக் கொண்டுவந்து குவத்தை நாசமபண்ணினீர் இனி யிவ்விடம் வீட்டுப் புறப்படும, இல்லாவிடில இவனைக் கொலைசெய்யச் சூழ்ச்சி செய்யும்' என, இதைக்கேட்டு ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கையிற் பாப்பு 'எனக்கேதாயினுந தினனக்கொடு' என, கங்காததன் 'மித்திரா! நானிருக்கையில் நீ தீனிககேன் விசாரப்படுகின்றாய்? இப்போது என மனைவியை யனுப்பி வேறுகின்றிலிருந்து இன்னும் மண்கேங்களை யழைப்பிக்கின்றேன், அதுவரையு நீ சுமமா விரு' எனக் கேட்டுப் பிரிய தரிசனை 'நீ எனக்கன்னதாதா, ஆதலாற் பிதாவாகவிருக்கின்றாய்,

உடனே, தவளைகளை யழைப்பி' என, பின்னா மனைவியை மறறொரு கூடத்திற்போககிப ' போனவளினனும் வரவில்லை, நானேபோய் அநேகந தவளைகளைக் கொண்டுவருகின்றேன நீ யிங்கே சுகமாகவிரு' என்று சொல்லித் தானும் இராட்டினவழியே புறப்படப்போயிற்று பின்பு பிரியதரிசனை தவளைகளைக்குறித்து வழிபாத்துக்கொண்டு அங்கேயிருந்து அப்படி வெகுநாட கழிக்கையில், மறறொரு வளையி வருந்த பலலியைப்பாததுப பிரார்த்தித்து 'ஓ பலலியே! உனக்குக் கங்காத் தகமும் மிகவுஞ் சிநேகமாகையா லவனிநுககின்ற வி த்திறகுப்பாய உன்னைப் பிரியதரிசனை னழைக்கின்ற னென மும் இனி யுனக்குத் துரோகம் பண்ணினால் எனக் காணையிருக்கின்றது, நீ மனத்திற சிறிதும் ஐயப்படாதே யென்றும் இவ வாறு சொல்' என, அதனுத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு அக்கவுளி கங்காதத்தன்பாறபோய் எல்லாச்செய்தியையும் சொல்லக் கங்கா த்ததன் ' பசித்தவன் விசுவாசத்தை நம்பலாகாது, நீ போயப் பிரிய தரிசனனுடனே துஷ்டம்! இனிக்கங்காத்ததன் வாரா னென்று சொல்' என, கவுளிபோயப் பாம்புக்கு இவற்றை யெல்லாம் சொல்லிற்று அப்படிப்போல நான் மீண்டும் உனவீட்டுக்கு மாறான்' என, இதைக்கேட்டு முத்தலை நீ வார விழல எனக்கு நன்றிமறந்தமை சம்பவிக்ரும், ஆதலால் நான் படடினியிருந்து உன்னைக்குறித்து இங்கேயே பிராணனை விடுவேன்' என, அப்போது வானரமானது ' நரி நீளச்செவியனுக்கு நம்பிக்கை வருவித்து எப்படிக்கொன்றதோ அப்படி நீயுமென்னைக் கொலைசொய்ய விரும்புகின்றாய்' என, முத்தலை அதைக்கேட்டு ' அஃதெப்படி?' என, குரங்கு சொல்லுகின்றது —

“ஓ ரடவியிலிருக்கின்ற கராளகேசரி யென்னுஞ் சிங்கத்தக்குத் தேகமேதோ குணமில்லா திருந்தமையால் தூசிர னென்னுந்நியைப்பாததுப ' பிரதானியே! இன்னறக் கெனக்கு எங்கும் போகக்கூடாது, நீயே போய யாதாயினு மிரை கொண்டுவா' என, நரி நாலண்டையும் ஓடித்திரிகையில் ஒரு கழுதையைப் பார்த்து ' மாமா!

குமரிடுகினறேன, நீ யிப்போது மிகவு மினைததுப்போயுய' என, அப்போது கழுவை 'மருமகனே! என்ன சொல்வேன?' எனக்குத் தலைவன் வண்ணுன், அவனது தியந்தங் கண்டுகுன், என்மேற் பெருஞ்சுமைகளைப் போடிகு கொலலுகினறதே யன்றி வயிறறுக்குப் புலலுச்செததை போடுகினறதிலலை, புழுதியிலிருககும அறுகுகு கடடையத தின்றுகொண்டுருகுகினறேன, அஃதுடம புகு எங்ஙனம் புஷ்டிகொடுகுகும? என பிழைப்பொரு பிழைப்போ?" என, நரி 'இப்படி யிருந்தாலு நீ எனனோடுகூட வ, ஆற்றககையிற பசுசைப்புல நிரமப இருககுமிடம் உனககுக் காண்பிகுகினறேன' என, அதைக்கேடிகு கழுவை 'அவ்விடம் நன்றாயிருககும, அங்கு நாணெறியா யெப்படி யிருப்பேன' என, தூசரன் 'மாமா! அங்கு புருஷனிலலாமல விஸதாரமா யிருகுகினற பெட்டைக் கழுவைகள் எங்களுக்குத் தக்கபுருஷ னகப்பாட்டாற கொண்டு வரவேண்டுமென் றெனககுச்சொல்லி யிருகுகினறமையா லுனக்குரைத்தேன' என, அதைக்கேடிகு ஆசையிறு காத்தபம் பினனே போக், அதைக்கண்ட சிங்கம் பாயத்தவுடனே கீளசெவியனோட்டம் பிடித்தது, பினனா நரிக்கோபித்ததுக் கண்டுவததைக் பார்த்தது 'இன்றைக்குள் வீரத்தை நான் பார்த்தேன், உன்முன்னெதிர்ப்பட்ட கழுவையு மோடிப்போயிறறு, இனிநீ யானையை யெவ்வாறடிப்பாய?' என அதைக்கேடிகு கராளகேசரி தலையிறக் கமா யிருக்க, மீட்டும் நரி 'மற்று மொருதரம் நானவனை யுன்னடை கொண்டு வருகினறேன, அப்போதாயினும் எமாறும்ல அவனை அடிகுவேண்டும' என்று சொல்லி, கீளசெவிய னருகே போய 'கீயே னோடிப்போகினறாய்?' என, கழுவை 'மருமகனே! என்னை யிருநேரம் எம்னவாயிற கொடுத்திருப்பாய, அதிஷ்டத்திறு பிழைத்தேன, வசசிரமபோல் நகதையுடைய அப்பிராணியா?" என, அப்போது நரிநகைத்து 'அம்மான்! அந்தப் பெண்கழுவை உன்னைப்பார்த்தது விதமற்ற களிப்போடே யுன்னடை வருகையில் நீ வீணாய் பயந்தோடியும், அவனிப்போது கீளசெவிய னென்னைக் கலயாணம் பண்ணிக்கொள்ளாவிட்டால நானுயிர

வைத்திரே வென்று நிச்சயத்திருக்கின்றபடியால் நீ விராடிய
 வரவேணமும், வராவிற பெண்கொல் நேரிடுவதன்றிக் காமதே
 னுடைய சயிக்கப்படுவாய், அவனமுத்தினா காவிராதசாத்நமாஜி
 திரீரடிவா யிருக்கின்றதை யவமானம பண்ணுகின்றநாகர்கிச
 சடைச சாம்பலாண்டி யாக்கிக் காமதேவன கட்டடி லனுப்புவான்,
 னுடையபடி நரியூகாகக்கேட்டுக் குணடுகழதை யகனபின்னே
 போகச ிங்கந தடசணமேயடித்து நண்ணுடைசசட்டு நரியைக்கா
 வல்லைத்தாற்போல அதாகு நரியைக்காலவைத்து நீராடப்போக
 இதற்குள்ளே நரியதனீரிலையுட காதையுந் தின்றது பின் ிங்கம
 வந்து பாசகையி லீரலுங் காதுபிலலானமயாற சம்புகத்தைப் பா
 தது 'இசையா தின்றது' என, நரி 'இக்கழதைக் கீரலுங் காது
 யிலலை, இருந்தால் அது மறுபடியு முன்னணடைவாநமா' என
 அஃது இதை யுண்மையென்று நமரி நரிகுள்ள மாமசபாகங்
 கெடுத்து மறறதைத் தின்றது அபடி நீ யெண்ணக் கொல்ல
 விருமபுகின்றாய்' என, முதலை 'உன் மன பிரயோசனத்தை விட
 னொன்றைச் சொல்லுகின்றே உன் யுதிவ்மொனென்னுங் குச
 வர்வாட்டுற றுன்பமடைவான்' என வானாம 'அடிதெப்படி'
 என்றுகேட்க, மகரஞ் சொல்லுகின்றது —

“ ஒரு குப்பகிடு யுகிஷ்டிரெனென்று குயவன பானைகளை
 பெடுககையில் ஓட்டாங்குசொன்று கபாலத்திற ருக்கிக் கத்தி
 வெட்டுபொற காயமட்டை நிறகு சிலநாடகழிசது அகதேசத்
 திற கருப்புநதமையால் அவன் மறுதேசத்திற்குப்போய் இராஜ
 னிடத்திற சேவகத்தி மமர, அமவரச னவவடுவைக்கண்டு இவன்
 போக்களத்தினமுன்காயம் வாய்கின ஞரெனெற்றெண்ணி யவனை
 யிகவு முபசரித்து அன்னிடத்திற றயையாயிருந்தான் அது முதற்
 கொண்டு மறறைச சேவகாக்கள் அவன்மேற் பொறாமையாயிருக்கத்
 தலைபட்டு இராஜன் றயையிரக்கையா லொன்றும் பேசாம விருந்
 தாக்கள் அபபடியிருக்கையில் ஒருநாள இராசன் ஏகாந்தமாய்
 யுதிவ்மரினப் பார்த்து 'உனக்குக் கத்திவெட்டு யாருடைய சண்

டையிற்பட்டது? என, குச்சசேவகன இராஜனை! நான் சூளை போடிக கொணடிருககையில விழநது ஒடிபட்டு இககாயமபட்டது' என, இதைக கேட்டமாததிரததில் இராசன நாணிக குலாலனைப்பாராதது 'நான் மோசம போனை, இஃது இரண்டாம் பெயாககுத தெரிவதற்குள்ளே நீயோடிப்போ, குராகள கண்டால நீ யுனனுயிர காணமாட்டாய' என, குயவன் 'சுவாமி! என கைகாலகளைக்கட்டி யிரணரபுகதிறபோட்டு என அஸ்தலாகவதகைப்பாராததற்கும, வாய புளித்ததோ மாங்காய புளித்ததோ வென்று சொல்லலாமோ' என, இராசன 'நீயிறவதற்கு ம போககளதில் வருவதன்று, அவனன்மக நீ நரிக்குட்டிபோல என கமம் துள்ளுகின்றாய? குலைகின்றநாய வேட்டை பிடிக்குமோ' என, குலாலன் 'அநநகக்குடி யாரிடதகிற மனைப்ப புகழநது காண்டது? வெலும ஐய!' என, அரசன சொல்லுகின்றான் —

“ஒரு யனத்திற வேட்டைச சிவகத்தோடு கூடியிருந்த ஆண சிவகத்தககு இரண்டு குட்டிக நுண்டானவுடனே பல விவங்குகளைக கொன்று தன் பெண் பெங்கத்தின் கையிறகொடுத்து அதைப்பாராதது 'இப்பிள்ளைகளுக்கு வினாத தெரிசின்றவனாகும இவர்களை மபித்தனியே விட்டோதே' என்று பத்திரன்சொல்லி நித்தியநதானமாக திரமபோய் பிருகங்களைகொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்தககொண்டிருககையில, ஒருநாள அதற்கொன்றுக கிடையாமற நிரமபி வீட்டுக்குவருமபோது, வழியிற கையிலகப்பட்ட வெரு நரிக்குட்டியை யடியாமற பிடித்துப் பெட்டையண்டை கொண்டுவந்து 'இன்றைக்கு இதைவிட வேறென்றுக கிடைக்கவில்லை' என, அப்பெட்டையக குட்டி பிகவுளு சிந்தாயிருக்கின்றதைப்பாராததுத தன் குழநதைக விலொன்றாயக காப்பாற்றிககொண்டு வருகையில, அமழுன்றும் பெரியனவாய ஒருநாட காட்டுக்குப்போனபோது அவ்கொரு யானையைகண்டு இதுனகிட்டப் போகலாகா தென்று சொல்லிவிட்டு நரிக்குட்டி வீட்டுக்கு ஒடிப்போயிற்று, மறறவிரண்டும் அதைப்பாரத்த தனபின்னே வீட்டுக்குவந்து தன் தாயுடனே அநதநரியின காரியத

தைச் சொல்லி, நரிககுடடி அதைக்கேட்டு மிகவுங்கொபிதது, நான இவர்களிலுஞ் செளரியத்திற குறைந்தவனே? இவாக னெனனைப் பழித்தது நகைப்பானேன்?'' கூழுககு மாங்காய தோற்றகுமோ? நான இவர்களைத் தண்டித்தது என பராக்கிராமத்தைக் காட்டுவேன, கொட்டிமுறறேள கொட்டாவிட்டாற பிள்ளைப்பூச்சியா?'' என, அதைக் கேட்டுப் பெண்ணிங்கம நரியை யேகூந்தமாய ஓரிடத்திற கொண்டு போய 'நீ நரிககுடடி, உனகுலத்தில யானையைக் கொல்லுகின்றசகுகி யிலீல, உன்னை நான எனபால கொடுத்தது வளாததமையால் இந் தப்பராக்கிராமஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றாய், இவர்கள் இனி யுன்னை யினனென்று அறிவதற்கு முன்னே நீ புறப்பட்டு ஓடிப் போ, இல்லாவிட்டால் வர்கள் கையில் அடியுண்டிருந்து போயாய்' என, அதைக் கேள்விப்பட்டவுடனே சம்புக மோடிப்போயிறறு ஆதலால் நீ குசுவனென்று வெளிப்பட்டுத் தன் முன்னே விளையாய இதைவிட்டுப்போ' என, அவன் அந்த இமாசாவினுத்தாரப்படியோடிப்போனான்'' என இப்படி முதலையின பேச்சைக் கேட்டுச் சுமுகன் "ஸ்திரீகளின் கிரந்ததிரம மொருவருக்குக் கந்தரியாது, ஆகையால் அவர்கள் விசயாசத்தையுமபலாகாது'' என, முதலை "இந்தெ துறை சொல்லுகின்றாய்'' என, வானரன் சொல்லத்தொடங்கிற்று-

"தாராநகரத்திற குடுமரத்தோடு கூட விருந்த சத்தீயவிரத் தன்னையும வேதியனறந்து மனையாட்டி யெல்லாரோடுங் கலகம பண்ணிக்கொண்டிருக்கையால் அவன் அவளமே விருக்கின்ற மோ கத்திறுற நன்றேயுத்தைத் துறந்து அப்பினை யழைத்திக் கொண்டு தேசாநதரம போகையில் அவாழியிற பாரப்பினி, 'நாயகா! எனக்கு மிகவுந் தாகமெடுக்கின்றது, எங்கிருந்தாயினுந் தண்ணீர் கொண்டு ஈவா' என, அவன் அங்கினை யங்கேயே வைத்தவிட்டுத் தண்ணீர்க்குப் போய்வந்து அவளிறந்து நிணமாய்க்கிடக்கின்றதைப்பார்த்து மிகவும புலமறி வருத்தப்படுகையில் 'உன் வயதிறபாதி யிவட்டுக் கொடுத்தாயானால் மீண்டெழுந்திருப்பான்' என்று ஆகாசவாணியுண்டாக, அதைக்கேட்டுப் பாரப்பான பவித்திரத்தோடே பாதிவயதை மூன

றுதர முச்சரித்துக் கொடுக்க அதனால் அவள் சீலிதெழுந்த சலபா ஶ்ரீமம் புண்ணினா பின்பு ஒருபட்டணத்திற் போயிற்வகி யந்தனை சேலவ்வாங்கக கடைகருப்போன்போது அங்கே யொருமுடவன நேற்றியாயச சங்கீதம் பாட அதைக்கேட்டு அவள் மோசித்து அவனருகிற் போய்ச் 'ஏநேகா! எனனை யங்கீகாரஞ செய, இல்லா விட்டால் உனக்குப் பெண் கொலைவரும்' என, அதைக்கேட்டு அவன் இதோ முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் கிடைத்ததே' என்று பொறுதி அவள் கையைப் பிடித்துக்கொள்ள, அப்போது அவள் 'இவ்வுடம்பையுனக்கு அப்பணம் பண்ணினேன், இனி நீ யைய நிலலாமல் எனனுடனே கூடா' என, அப்படியே அம்முடவன் அவளையடையடகார திருந்தான இதற்குள்ளே கடைச்சரக்குக்கள் வாங்கிக்கொண்டுவந்த அநகபிராமண வுக்குச் சமையற் பண்ணி யிலைபோட்டு இம் முடவனுக்குக் கொச்சம் அன்னங் கொடுக்க வேண்டு மெனச் சொல்லி, அவ்ஹூடன்பாட டிஞல அம்முடவனுக்கு அன்னங் கொடுத்த இருவருந் சாரிட்டிரகு பாரப்பணத்தி 'நாயகனே! நீ ரொன்னத்த நியாகவிட்டுப் போமடோது எனக்குத் துணையிலலாமையால் இம்முடவன் எனக்குத் துணையிருக்கட்டும்' என, அதைக்கேட்டு அந்தனை 'இம்முடவனை யெப்படிக்கொண்டு போகலாம்?' என, அவள் தான் பன்றிதுகிற கடடிககொண்டு ஒரு வேன்' என, 'நல்லது' என்று அவள் கபடசதை நிச்சமென நெண்ணி அதற்குட்பட்டான பின்பு அவளைப் புடவையிறகற்றி முதுகிற கட்டிக்கொண்டு நடக்கையில் அவ்வழியிற் பிராமணன் இளைப்பாய்க கிணற்றங்கையிற் படுத்துக் கண்ணயாந்ததைப் பாரசுத், அம்முடவ டவனிடத்து ஆசகதியினுற புநடுகின்த தூவிவூரட்டிச சனி தொலைந்ததென்று அம்முடவனை யொரு பெட்டியில் வைத்து நோவாம வெத்துக்கொண்டு தேசாந்தரம் போகையில் அங்கே சேலகாக்கள் அடலைமேற பெட்டியிருப்பதைக் கண்டு அவளைப் பெட்டித்தலையுடனே யரசன் சமூகத்திற் பிடித்துக் கொண்டு போய விட்டார்கள. அப்போது அரசன் பெட்டியைத் திறப் பித்துப் பார்த்து அதனகண் ஒரு முடவனைக்கண்டு, 'இவன் யார்?

என்னசெய்தி?' எனப் பாப்பனியைக்கேட்க, அவள் 'இவ்வென பாத
தா, இவா நோயாளியா யிருக்கின்றதனா லிப்படித தலையிற சுமநது
கொண்டு போகின்றேன' என, அரசன் அதைக்கேட்டு அவள்
கற்புடைமைக்கு மகிழ்ந்தது, இவள் நமக்கு உடன்பிறப்பென்றெண்ணி
அவளைத் தனனிடத்தில் நிறுத்திக்கொண்டான். இக்கேயிப்படி
யிருக்கையில் அவகே யவழியிற்போன வழிப்போக்கொருவன்
தாக்கத்துக்குக் கிணற்றிலுள்ளே யிறங்கினபோது விழ்ந்தது கிடக்கின
றவீனப் பாதது இஃதகி யெடுத்தது வெளியே விட்டுப்போக,
அவன் அவகே புகுவையும் மனைவியையும் காணாமல் அங்கங்கே
திரிந்து தேடிக்கொண்டு அங்கங்கத்திற குள்ளே போனான் இவன்
வருத்தை அபுலியியிசாரி பாதது வேந்தனுட்கின் 'இதோ யரு
கின்ற இச்சண்டாளன் என்பதற்கு விரோதி' என்று முறையீட,
அவ்வெந்தன் 'இவ்வீனப் பிடித்துக் காவலில் வைப்புகள்' எனச்
சேவகாக்கரு உத்தரவுசெய்ய, அரசன் அப்படியே செயயத்தொட
ங்குகையில் அவன் இறைவீனப்பாதது 'ஓ அரசர்காமணியே
நீ தருமகுண முள்ளவராயிருக்கின்றீர், ஆதலாற் தேறவிசாரியும்
என்று தன் குறைகனையெல்லாம் சொன்னான். அரசன் அதைக்
கேட்டு ஒரு பஞ்சாயத்து நியமித்து அவர்களால் 'இப்பாப்பான்
குற்றவாளியல்லன், அவனே துண்டை' யென்றிருந்து, அவருக்கு
தக்க தண்டனைசெய்து வேதியனைச் சமாதானம் பண்ணினான்
ஆதலான மாதாகள் அநாதங்கட்கு மூலமா யிருக்கின்றாராள்
வீடுகிள்ள அவர்கள் பேச்சுக்குக் காது கொடுக்கலாகாது அப
பேச்சுக்குக் காதுகொடுத்து முறகாலத்திலே நந்தனராஜ் நென்
பலனும் வரருசியெனனும் பிரதானியுஞ் சடைநடுவிலே யேளன்
மடைநதாக்கள்' என, முதலை 'அஃதெப்படி?' என, வானரன் சொல்
லலுற்றது —

“பராகிரம சாலியான நீதனராஜ் நென்பலன் துணைத்த
னம் பண்ணிக் கொண்டுருக்கையில் அவன் மனையாட்டியேதோ
வொருகாரணத்தாற் பிணங்கிக்கொண்டதைக் குறித்து அரசன்

எவ்வித சமாதானஞ்செய்துங்கேளாமல் 'கீ வாயிறகழுவாளம் போட
 மிகக்கொண்டு உன் முதுகினமே ஸெனனை யெடுத்தகொண்டு குதி
 னாபோலக கனைத்தால் நாஜன பேச்சிறகுச செவிகொடுப்பேன்'
 என, அப்போது நிருபன அவள பிரீதிககாகச சொன்ன வண
 ணஞ் செய்ய, அதைப் பிரதானியின் மனைக்கிழத்தி கேளவிப்
 பட்டு அவளுங் கொப்பாய்த தண்டதியுடனே பேசாமல் முறுக்கா
 யிருக்க, அவனே னையில முழுது மரிந்தானாகிய வாரூசியெனனும
 மந்திரி, கன மனைவிககு எ வித வாறுதல் சொல்லியும் அவளு
 டன படாமு 'ஈ தலைமெ டடை யிடமிகக்கொண்டு எனனை யவ
 சாரி யிடச ரியாகச சூழ்வந்து சாவுடாகக் மஸகாரம் டண்ணு
 வாயானால் உனக்கு நாஜுடபடுவேன்' என, மந்திரி அவள பிடி
 வாத்தத்துக்காக அப்பன்செய்து மறுகாளுந்தயத்திற சலை பிர
 திருந்த அரசனிடத்திற்குப் போக அரசன் பிரதானியைப்பார்த்து
 'கீ யெத்தகாக முண்டனம் பண்ணிக்கொண்டாய்?' என, மந்திரி
 'மக ராஜாவவாகள் குதிரையைப்போலக கனைத்தபடியால் அடி
 யேன் மழுங்க மொட்டை யிடமிகக்கொண்டேன்' என, இப்படி
 யிருவ பேச்சையுங் கேட்டுசசனங்கள் நடந்த செய்தியெல்லா மறி
 துக்கெ ண்டார்கள ஆபுான மாத களுடைய சித்தித தாத
 தைக்கீளக கேட்டு மெளமமாக இருக்கவேண்டும், அங்ஙனஞ் செய
 பாதலரோடு மறுமொழி சொல்லுகின்றவன் புலித்தோலைப் போத
 துகக்கொண்டிருக்க கழுதையையப்பேற கிலேசமடைவான்' என,
 'அஃதெப்படி?' என்ற முதலை வினாவ, குரங்கு விடுக்கின்றது —

நீர்யினை யுற்றவகணையிற் பவானியெனனு மோரேழை
 லுண்ணை தனக்குதை தீனியிலலாமல் நாளுக்கூராள இளைத்துப்
 போனந்தக குரித்து விசயனப்படடுக்கொண்டு டிருக்கையில் ஒரு
 காள சினையாமறகிடைத்த புலித்தோலைக் கொண்டு வந்து களிப்பு
 டனே யிரவில் அக்கமுதைமேற் போட்டுத் துணர்ரீப்பியாளின மேய
 யிசுக்கொண்டிருக்கும்போது, குடிகள் இது புலியென்றுகினைத்த
 டிப்ப போவார்கள இப்படி யிருக்கையில் இப்பெருவாயன் மிக

வுட பெருத்த ஒருநாட பயிரிற ழுனியததை கினறுகொண்டிருக்கும்போது ஒரு பெண்கழுதையின கூச்சலைக்கேட்டு மிகவும் பெருங்கூச்சலிடத் தொடங்கிறது. அப்போது அக்கொலைக்காரன இது புலியன்று என்று நிச்சயித்து அதைப் பிடிக்க இடுபொடிய அடித்தான ஆதலான மாதாக்களுடனே வீணாகப்பேசலாகாது இப்படி யிருக்கையில் நீ யவனைக்குறித்து எனனைக் கொல்ல வருந்தாய். இது உனக்குறமன்று. விசுவாசகாதகம் பண்ணுதல் உனசாதிககே யியல்பாயிருக்கின்றது. அது சாதுகங்களின் சோககையாலுங் குணமாகாது மேலும் துஷ்டாகிரு உபதேசித்தது பயனிலை” என்று இப்படிய பேசிக்கொண்டிருக்கையிற் சலத்திலிருந்து ஒரு சலசரமவந்து ‘உனமீனயாள எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த படமினியாயிறந்தாள’ என, அந்த நாராசன் செவியிலே நின்வுடனே முதலை “நான்கொடியோடுதலின இத்தனமைய இடர்வகப்படவேண்டி, முதலில் நண்பனுக்குப் பொல்லாதவனாயினேன், இரண்டாவது மனைக்கொத்தியு மிறந்தாள, வீடுகாடாயிறு, இல்லக்கிழத்தி யிலலாத இல்லம் கூடலையன்றே’ ஆதலான வித்திரா! எனபிறையை பொறுத்ததுக்கொள், நானுக்குத் துர்வாகம் நின்னடித்தன்ற நீக்குதிக்கின்றேன்” என, இதைக்கேட்டு மானம வளை பேச்சினால் நீ கொலைத்தொழிற்கு ஏற்பட்டனையோ அவள் சாவைக்குறித்து இப்போது கிலேசித்தது உயிரிவிட நின்க்கின்றாய், அப்படிப்பட்ட தூக்குணியின் சாவுக்குக் களிக்க வேண்டும பதியைவிட்டுப் பிறனுக்கு உடன்பட்டிருந்ததனை முன்னொருத்தியை நரியுஞ் சிரித்தது” என, அப்போது மகரம் ‘நரியாபாபாதது நகைத்தது?’ என, சுமுகன் சொல்லுகின்றது:—

சம்பகாவதி நகரத்திற் கிழவனாயிருந்த தேவதந்தனென்னுமொரு சாவுகாரியின் பெண்சாதி அந்நிய புருஷங்களிடத்தில ஆணைக்கொண்டிருக்கையில் அவ்வாவைக்கண்ட ஒருவிடன் அவர்களைக்கண்டு ‘பெண்ணே! எனபெண்சாதி யிறந்தபடியினால் நான் மிகவும் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன், நீ யென்றுக்கதைப்ப

பரிகரித்தால் உனக்குப் புண்ணியமுண்டு, உன்னைப்பார்த்து மிகவு
 மானந்த மாயினேன்' என, அதைக்கேட்டு அவனும் 'மனத்தி
 விவநனமிருந்தால் என கிழக்கணவன் பணத்தையெடுத்துக்கொ
 ண்டு நீயும் நானும் பரதேசத்திற் போய வாழ்ந்திருப்போம்' என,
 அவன் 'நீ மிகவும் நல்லகாரியஞ் சொன்னாய், நீ கணப்போதாயி
 னும் அடமியில்லாமல் இக்காரியத்தின் முயற்சி செய்யலாம்' என,
 அப்படியே மறுநாள் வெளிச்சேறும்வேளையில் வெகுதிரவியங்
 களை யெடுத்துக்கொண்டு அங்கேதப்படி யிருப்பருந தேசாந்தரம்
 போகையைக்குறித்து இருகாத வழி போகையில் அங்கே யொரு
 பேராற்றைப் பார்த்தவளவில் அவன் 'பின்னே யிவளை யாராயி
 னுந் தேடிக்கொண்டு ஓடிவந்தாற் பணத்தையு மவளையுங் கொண்
 டிபோவது மன்றி, நமமுடைய ஜீவீனயும் வாங்குவார்கள, ஆதலால்
 இவளைவிட்டுப் பொருளைமாத் திரம் எமாற்றிக்கொண்டுபோக வேண்
 மும்' என்று மனத்திலேயே யாராயாது நிச்சயித்துப் பின்பு அவளை
 கோக்கி 'இந்நதியிக்குங் கடினமானது, தண்டிற்ரும நிரமபிவருகின
 றது, ஆதலான் முன்னே யெல்லாபற்றையு மககராயிலவைத்தவிட
 டு பின்பு உன்னை போய்மற் கொண்டுபோய்க் கரைசோக்கினதேன'
 என, அவன் 'உன்மனத்தின்படி செய்' என, பின்பு அவளிடத்திருந்த
 பணமுழுத்துப் பாரங்கிக்கொண்டு 'என் பிரியநாயகி! உன் புடவை
 யையும் அவிர்த்துக் கொடுத்தாயானால் உன்னை மறுபடியும் கொ
 ண்டுபோதல் வருத்தமாயிராது' எனச் சொல்லி, அவள் அப்படியே
 அவிழத்தக்கவாடுக்க அதையுபகைக்கொண்டு, இவளவெட்கத்தினால்
 அவ்குக்கொடி யாரோடுஞ் சொல்லமாட்டாள எனறெண்ணிக்
 கொண்டு அபகரித்த பொருள்களோடு கூடப்போய்விட்டான பிறகு
 அவள் அதைப்பார்த்துத் தன்மனத்தில வியாகுவித்து நானசெய்த
 வேலைக்குப்பலன் உடனேதானே கிடைத்தது இதை யக்கிழப்பிண்
 ம, நிரந்தா லென்னசெய்யுமோ?' என றெண்ணிக்கொண்டு நாணத்தி
 னாலே தண்ணீரிவிற்றுகி யுட்காந்தகொண்டிருக்கையில் ஓரிறை
 ச்சித் துணிக்கையை வாயிற் கொளவிக் கொண்டு ஓடிவந்த நரி தண்
 ணீரினின்றுந் துள்ளிக்ககராயி லவிழ்ந்த மீனைப் பிடிக்க நினைத்து

வாயிறைச்சுவையுப பூவியிறபோடடுக கெளவப்போகையில் அமீன
 றணணீரிறகுதித்தது. நரி திருமீ அத்தசையண்டை வருவதற
 குளனே அதை யொருபருந்து அறைந்துபோக, இதைப்பார்த்திருந்த
 வம்மாது சிரித்து 'மாரிசமும மசமும போன பிறகு வானத்தைப்
 பார்த்து ஆவதெனின?' என, அதைக்கேட்டுச் சம்புகங் குரோத்த
 தோடே 'எனக்குநெரிட்டதுபோலவே நீயமுன்பதியையுஞ்சாரீயு
 ிரிமுநது இப்போது நிரவாண்டதோடு எனனை வெண்ணமிடுகின்றாய்'
 என, இப்படியிருவாக்கும் வாக்ருவாதம் நடந்துகொண்டிருக்கையில்
 இவ்வள கண்டுகுது தெரிந்து அவன் அவனைமிகவுந் தண்டித்து
 ஓட்டிவிட்டான் ஆதலால் அந்தத் துவதையைக் குறித்துச் சோக
 முறைய, முதலாய் நீயுன் சாணைக்குப்போ' என, மகரந தனவீட்டு
 க்குப் போனவிடத்தில் அங்கே வேறொருமுதலை யிருக்கக்கண்டு,
 நமீட்டித்தையும் ஒருவன் கைக்கொண்டான் இதற்குச் சரிமே பெரு
தான் தண்டங்கனில் ஒருபாயல் செய்வதைக்குறித்து நம்முடைய
நினைவினைவி ச சொல்லுகின்றவர்களிலே, அவனையே வினாவவேண்
டும' என்று உறுதிசெய்த, மீண்டும் சாவனமரத்தண்டை வந்து
சுழுகிப்பார்த்து 'பித்திர! பட்டகாலிலேபடுக கெட்டகுடியே
கெடுக ன்ருடே' என்று சொக்கியத்தினு லெனவீட்டையு
விட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு, இனி நான்னை செயவேன்?'
 என்றுமுறையிட, வானம் 'நனைக்கெட்டவனே! எனக்குப்
 பொல்லா குதேழன் சீமரித்தும் முட்டாட்டனமாய் எனனிடத்துக்
 கேள்வந்தாய்' ஓட்டிக்கு உபதேசித்தால் அவன் வீடுகையின
 வீழிழக்கப்பட்டு ன்ருவான்' என, முதலை இவ்வெருவனம்' என
 குரங்கு சொல்லத்தொடங்கிறது --

“ஒரு மரத்தினமேற கூடுகட்டி அதிலவாழந்துகொண்டிருந்த
 விரண்டு தூக்கணங்குருவி ஆலங்கட்டியுடனே கூடப்பெருமழை
 பெய்கையிற குளிரினிலே களிப்பிழைத்துப் பலலுக்கிட்ட நடுங்கிக்கொ
 ண்டி ஒருமரத்தடியில் ஒதுங்கியிருந்து வருந்துகின்ற வானரத்தைக்
 கண்டு, 'உனக்குக் காலகைகளிருந்துக் குளிர் காற்று முதலிய துக்
 கவலை யுடையா! நீயேனனுபவிக்கின்றாய்? நீயேன வீடுகட்டிக்

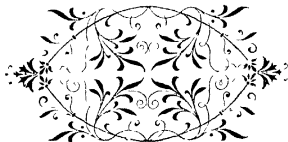
கொள்ளவில்லை?" என்று இரக்கத்தாற சொல்ல, இதைக்கேட்டு அதனவர்க்கு குரங்கு 'ஊழிமூஞ்சி முடா! நீ வல்லவனுக்குப் பத்தி சொல்லுகின்றனையோ' எனக்கு வீடு கட்டுகின்ற சத்தியிலை, அதைப் பிரித்தெறிக்கின்ற சாமாதகியமுண்டு, இதோபா' என்று அதன் கூட்டைப் பிரித்தெறிக்கது ஆதலாற கீழாமோக்டுக்கு உப தேசிககலாகாத' என, முதலை, "அன்பனே! நான குற்றவாளி யென்பது மெய்யே, ஆயினும் பழைய சிறேகித்தாலால் உனைக்க கேட்கின்றேன்" என, வானம் "நீ பங்கேகோயப் பகையாளி யோடு போசெய, மழத்தாற சொக்கமடைவாய், வென்றால் வீட்டைநது சுகமுறுவாய், முன்றொரு புத்திசாலியுத்தமனுக்குக் குமபிடும், குரனுக்குப் பேதமுங், காரியகாரனுக்குத் தானமும, டாடா னவனுக்குத் தண்டமுந் செயதாறபோலச செயயவேண்டும" என, முதலை "அஃதெங்ஙனம்?" என, சுழுகன் சொல்லலுற்றது —

"இமலையினமேற சதுரனெனாறு மொருநரி பரியுடனே யங் கங்கே திரியுங்கால ஒரு செத்த யானையைக் கண்டு, அதன் பேலைக் கிழித்தது இறைசரிபைத் தினனும் வல்லமை யத்தரினமையால் அஃ தங்கு உட்காந்திருக்கையில் அங்கேவந்த யிங்கதைக்கண்டு தண்ட னிட்ட, 'அது நீ யா' என, நரி 'நானறங்களுடியேன், தங்கள் டித்த யானையைக்காதது உட்காந்திருக்கின்றேன்' என, சிங்கம் 'இது நான் கொன்றதன்று, வேறொருவன் கொன்றெரிந்தானே அன்றித் தானைய மடிந்ததோ' எப்படியிருந்தாலும் அதை நான் புகியேன், இஃது உனக்கு வேண்டுமானு வெடுத்ததுக்கொள்' என, நரி 'சுவாமி! இது யோக்கியநதான், பேரியோக்கள் தமமாணமை யாவே சம்பாதிக்கின்றார்கள்' என, சிங்கம் அதைக்கேட்டு வேறொரு வனத்திற்குப்போகப் பின்னு மங்கே வந்த ஒரு புலியைப்பார்த்தது 'அம்மான! நீ இக்காலன் முகத்திலே செகிரப்பட்டாய்? இவ வானையைக் கொன்ற யிருக்கேருகிரான் இதகே யாதேனுமொரு புலி வந்தால் அதற்குத் தெரியாமல் எனக்குவந்து சொல்லுவாயானால் நானதைக் கொன்றெறிவேன், நான் முனை யொரு யானையை படித்தது மூழ்க்ப்போன வீடத்தில் ஒரு புலி அதை யெசுகிற பண

ணிற்று, அது முதலாகப் புலியைத் தேடிப்பாராதது அகப்படவில்லையென்று எனனுடன் சொல்லியிருக்கின்றான்' என, புலி அச்சிவகத்தினுத்தரவக்கேட்டு மிகவும் பயந்து 'மராமகனே! நீ எனக்குப் பிராணதானங் கொடு' எனச் சொல்லிக்கொண்டே யோடிப் போயிற்று மறுபடி யொரு வானரத்தைக் கண்டு 'முன்னே வந்ததுஷ்டனைக் குமரிட்டுப் போகிறேன், இரண்டாமவனைப் பேதித்தோம், இப்போது இதன் கையால் இதைக்கழிப்பிக்க வேண்டுமே' என்று இப்படித் தன்னுள்ளே நிச்சயித்துப் பின்பு 'வானரா! நீ ரெடுநானைக்குட்பின்பு வந்தாய், மற்றும் பரித்திருக்கின்றாய், எனக்குச் சிவகங்கொடுத்த இவ்வானியிறைச்சியை நீ கொஞ்சநின்று சிவகம் வருவதற்கு முன்னே சீக்கிரமா யோடிப்போ' என, குரங்கு அதைக்கேட்டு யானையைக் கிறிசுக், அதைப்பாராதது நரி 'வானரா! சிவகஞ் சமீபத்தில வந்தது, இனி நீ வினாவி வோடிப்போ' என, அதைக்கேட்டுக் குரங்கு பறந்தது பின்பு அது பிளந்தவிடத்திலிருந்த மரமசுத்தை ரரி தினுஸையில் அங்கேவந்த வேறொரு நரியைச் சண்டையிட்டுக் துரத்தித் தான வேண்டுமடும் இறைச்சிகளைத் தின்றது ஆதலால் நீ யமகரத்தைக்கொன்று உன் வீட்டிற்குச் சுகமாயிரு வேறொரு தேயக்கிற செளக்கியமெல்லாவ கிடைக்குமாயிற்றே தனக்குச் சிநேகை அங்கொருவனும் இல்லாவிட்டாற் சித்திராங்கனபோற் 'கருக ளனுபவிக்கவரும்' என, 'முதலை சித்திராங்கனாக் கெப்படி பவஸ்தை நேரிட்டது?' என, வானரஞ் சொல்லாத தொடங்கிறது --

“ அயோத்தியா நகரத்திலிருந்த சித்திராங்கனென்னு மெர்ருநாய பஞ்சகத்திறை சோறுகிட்டாமல் மறுதேயத்திற சென்று ஒரு கிருகஸ்தன் வீட்டுக்குப்போய் அவ்வீட்டுக்காரி சோறுபோட்டு ஆகரித்ததனால் அன்றுமுதல் வெகுநாள்வரைக்கும் அங்கேயிருந்து ஒரு நாட் சுகசமாய வீட்டுக்கு வெளியே வந்தது. வந்தவுடனே அவ்வூர் மற நாயகன இதனமேலே விழுந்து அநேகவிடத்திற கடித்தது அதனுதிர மாம்சங்களை வெளிப்படுத்தினதன்ற சித்திராங்கன மிகவும் துக்கமடைந்து 'என்ன பஞ்சம் வந்தாலுஞ் சவயதேசத்தை விட்டு

வரலாகாது' எனத் தனக்குடடேறி மிணமெ அயோதிகக்கு ஓடிவந்த மாதிரத்தில அதற்கு உறவாகிய நாயகன 'சித்திராங்கா! அததேய மெப்படி யிருக்கினறது" என, சித்திராங்கன 'அததேயஞ் செழிப்பாயிருக்கினறது, மாதாகளுந் தயாசாலிகளா யிருக்கினறா கள! சுசாதி மித்திரத்துவ மிலலை, ஆதலால இவ்வவஸதை நேரிட டது' எனறது. ஆனதுசொண்டு தன்னிடத்தி லிருப்பதுபோலச சுகம வேறிலலை யென்கின்றேன" என, முதலை அவ்வாரத்தைகளைக் கேடடுப்போய அவ்வண்ணமே யெதிரியுடனே பொருது தனவீட டை மீட டுகொண்டு அங்கேயே வாழ்ந்திருந்தது. ஆதலாற பராக கிரமத்தினுற பாகசியம வழிதேடி வந்தடைகின்றது"

ஐந்தாவது

அசம்பிரேக்கிய காரித்துவம்.

அல்லது

ஆராயாது செயல்.

சோமசுருமன அரையன் மகனை ரோகி “யாவனொருவனு ளைய நீர் செயலகளை கண னுற்றாயினுஞ் செயியுறையினும் அறிவு டையோன அவறறைபுரியலாகாது அங்ஙனமாகையில வெள்ள ிவனென்னும் பெயரிய ஒருமயாவீனென மணிபத்திரனென் போனது கருமங்கண்டுதித தேராமல அங்ஙனம் புரிந்து இடருற னன்” என, அதைக்கேள்வியுற இளங்குமரா “அஃதெவ்வாறு? இயம்புதி” என வினவ, ஆசிரிய னுரைக்கலாயினுள் —

“அவாசிக்கணணதாய பைடண்புரி வாசியாகிய மணிபத்திர னென்போன நன்னெறிபற்றி யொழுகலானுளதாய நலகுரவாற பரிபவமுறறு ‘இவ்வறுமை கெட்டது, சீச்சி! தயை சாநதி முத லாகிய குணங்கள் பொருளிலலாதாரிடத்தில விபரீதமாகத் தோன றுகின்றன்’ என்று கணநதோறும் ஆகுவித்துக் ‘குமெப்ப் பாது காப்பின ஏக்கத்தினுல் அறிவு மழுக்கமடைகின்றது, தானிய முதலிய பொருளிலா வீடிகொடொகும்’ அவன கல்விமுதலிய குணச் சிறப்புறறே னாயினும் மனித ரெண்ணிக்கையி லுறான, இங்ஙனம் பலவகைத்தாய கவறசுமிடிமையினு லெய்துகின்றது; ஆதலாற படடினியிருந்து உயிா துறப்பல்’ எனத்தூணிக் து மணி பத்திரன் கணவளாகையில, பதுமநீதி நீத்தோன படிவமாய் அவன கனவிலடைந்து ‘யானுன னொழுகக்கத்தாற கடபுலனாக நாளை யிவவுருவத்தோடு வருவேன, அப்போழ்து என செனனிமேற் றண்டத்தாற புடைபபையாயின யான குணரூப பொறகுவையா வேன்’ எனக்கேட்டு, அவனறையி லொழிந்து ‘இக்கனவுண்மையோ? அன்றேல் இஃதெப்போழ்தும் எனக்குளதாய பொருட்சிறதையின

ரோறறமோ? என்று இங்ஙனம் மறுநாட் கருதிக் கொண டிருக்க குங்கால, இரவிற கண்டாங்கு வந்த அநந்ததோணைக்கண்டு நீகழந்த கனவு மெய்யெனத் துணிவுற்று அவன சீரமேல ஒரு தண்டங் கொடு தாகக், அவன பொனமயமா யொளிவிட்டு நின்றமையால் ஒன்றிற்பொதிந்தது வீடழல வையாநிற்புழி, அவனிலலாட்கு நகங் களைந்துகொண்டிருநா மயிர்வினைஞனை நோக்கி 'உனக்குச் சிறிது அருத்தந் தருவேன், இவ்வறுபுத்ததை யெங்கணுஞ் சிறிதும் புலப் படுத்தற்க' என வறபறுத்தி விடுங்க, அவன 'அநநெரி நீர்பல' என மேற்கொண்டு வீடழற் சென்று அறிவின சிறுமையாற் றன னுள் ஆராயவாணாயினான் 'வைகறையிலொரு துறவியை யடைத்த துவந்த அனனோன் மணடையிற் கோலகொண்ட டறையன் அவன் சுடாவிரி பசும்பொன்னான்' எனத்தேறி, மறறநாட்டுற விகள குழுவிற் சென்று பிகவணங்கி 'நீவி ரெத்திறத்தோர்க்கு மறிவுணாததிக கலாயேற்றூ நிற்கினறநீர், மற்றுமெவ்வெவ ரியலத்தம் பிச்சைக்கேகநிற்கினநீர், ஆதலாலித்தினம் உரியினென் சிறுமுடிவக்குத் தேவரீர் திருக்கூட்டத்தோ டெழுந்தருள்வீராக்' என, அவர்களிறறலைவன் இம்மாசு சீர்ப்போனை நோக்கி 'நாடே றும் அநதனைருன்மனைக்கு வாராநிறக், நீ யினரைக்கெமக்கே னியாடு புகினறனை? அவவேதியரை யழையாய்' என, அக்காலே நாவிதன் 'நமமாட்டுப் பேரறச்செயலக் ளிருக்கினறமை யானநிகினறேன், ஆதலால் நீவி ரெனவேணடுகையை யெட்டுணையும் மறமுற நிருவு ளம் வைத்தருளவீர்' எனப் பணிவாக மொழிந்தது, அவா கரத் தைப்பறறியிலலறகொடுவந்த அமமுனியின் கபாலத்தி லுலக் கையாற் சாததினவளவில் அவன் களைத்து நிலத்தில அடியறற் பனைபோல வீழ்ந்தனன். இதற்குட் டப்சிக்குழாம் வந்த மெய்மம றந்து கிடக்கின்றவனைப் பாதத்தவளவிற்பேரிச்சலிட்டு இக்கலி பலியை யவ்வூராளலோன காலாட்கள் கண்டு ஆண்டெய்தி யநா விதனைப் பிணித்துத் தந்தலைவன் பாற்கொடுப்போயவிட, அவ்வூராளி மஞ்சிகனை நோக்கி 'ஓஓதென் செயதனை?' என வறுக்கி வினவ, அம்மங்கலன் 'மணிபத்திர னகத்துக்கண்டாங்கு யான் செய்தனை'

என, அதலைவனாவணிகளை வளிதது 'உனபால நிகழ்ந்ததென
 னேபோ?' என, அவனொன்று முறையா திருந்தனன அதனமேல
 அதிகாரத்தலைவனமபட்டைப பாரதது 'இவ னாராயாமலிக்கரும்
 புரிந்தனன, ஆதலாலினைக கழுவேற்றுக் இவ்வனம முனனொரு
 பாரபிரிளி பாரமரிசியாம வியற்றின கரும்மதான மூவகாவைக
 குறித்தது ஆகுவித்தாள' என, மணிபத்திரன 'இ தெவ்வனம்? அரு
 ளவாய' என, அவ்வூராளி சொல்லானாயினுள் —

“உச்சியின்புரத்தில வந்தித தேவநாமவேதிய னென்போன
 மனையோ டு பலந நாடததம நாளிற் குழவியல்லாக குறையாலிரு
 வரு மொரு கீரிபரிளையை மொத்தனைப்போற கருதிவளாபபுழி
 யொருமகவுண்டாயிற்று அமமதலையை யொருநாள துவகுவிததுக்
 கணவனைப்பாரதது 'யானுதகத்தின யொருடடுச செல்லா நினறேன,
 நீ நய காணமுனையைப் பாரத்திரும, ஒருவேளை கீரி கடிக்கும்' என்
 நிவ்வனம குததுத தணமீராககுச செல்ல, நினனரககுழநதை தொ
 டுமலிற் கணவளாநதமை யிரந்து அநநதனைக் மொரு தடாக
 கரும் வயத்தறைய புறச்செல்ல, அச்சருணத்தி லொருகிஷண
 சம்பம நிலத்தினினறு புறம போகது தொடழிவினமேற செல்லா
 நிறக்க கணனுறற நகுலம் அகையக்கணமே விராந்துபறறி யுதறிக்
 கொன்று பலகண்டங்கண்டு குருதியாற பூசுறற முகத்தடனே
 தனதாறறலைக்காட்ட விருமரி விராந்து துவாரமுக்கமாக வருகையில்,
 வந்த பாரபிரிளி செந்நீரால நிறைந்த அதன்வதனததைப் பாரதத
 வளவில் அது தன்பரிளையைக்கடித்து மடித்ததென்று துள்ளித்தூள்
 னித் துணுகுமுற்று நீர்க்குடன சிதைவுறுமபடி யதனறலைமேறபோட்
 டிககொன்று உடனே யுட்புகாநிறசையின யகஹற்குதலையு மருகே
 கரும்பாமலின துணிக்கைக் குறையையு வகண்டு 'அந்தோ! கெட்
 டேன, யானென்னருவகுழுவியை நன்காராயவின்றிக கொலை
 செய்தேன்' எனச சோகமுறறுப புலம்பா நிறபுழி, அவடலைவ
 னைனடெய்திக 'குழநதை யீதோ விருக்கையில் நீவெறுமை யென
 மகவிழந்தேனென்று ஏன் கடிநிக கலுழ்கினறனை? எனனேடி?'

பேதாய்' என, மனைவி 'நீர் யாதோ பேரவாவா வெனமொழி தள்ளிப் போனமையால் அதன்பயனிதோ வாய்த்தது, இது மிக வவாவினன முடிமேற சககிரஞ் சுழன்றதை யொத்தது' என அவன் 'அஃதெவ்வண்ணம்? உடாததி' என, உடாப்பாளாயினான்

“அமராவதீநகரத் தின்புறறிருநத வேதியாநால்வா மிடியாழ் றுண்புறறு 'இப்பொழுது யாமடைந்த பொருளினமையை யின்பையாக்ருமிடம் நாடிச் செலவேமாக. பொருளிலலாக்ரு வனநடு வதிதலினு பினபிலை' யென றிங்ஙனம் கடைப்பிடித்தது நாலருப மறுதேயம் போகாநிறகையில், கடிப்பீரா நதிககை யணித்தாகட பைரவாநந்தியெனனும் யோகியொருவ னெல்லாம் வல்லோனும் வீற்றிருகின்றன நென வநீரும் அமமடத்தி லவனுழைச்சென்று இயன்றமட்டும ிசிக்க, அத்தறவி அவாகள் வழிபாட்டிற் கிரங்கி 'உமவரவின காரணம் எது?' என, அவாகள் 'அடிகளே! எம்மை நலிகின்ற நல்குரவைத் தொலைப்பான மிக்கபொருளவிழைவால் எந்நாடு துறந்த புறம்போந்தமை, பொருட்குவை துணிவின செய்கையாலன்றி யெய்துவதன்று, ஆதலின இதனிமித்தஞ் சாந்துணையும் முயலவேண்டும் என்று துணிந்த நாண்டு துஞ்சா ணடைந்தேம், இனித தேவரீரெமவிழைவை முடிப்பீர், மறுபயிரேல எம்முயிலா துமபால விகெகுதும்' என, யோகியிவாகள் பரபரப்பையுங்கடைப்பிடியையு முணர்ந்த, நான்கு சித்தியையச் சிறுத்திது அனளேகை நோக்கி, 'நீவிர் இமயகிரி நெளிபறறிப்பிச்சகாது போயின, போ வழி யெவன வாததி யாண்டு விழுமோ வவறகு ஆண்டுச சித்தியாம்' என்றுறாதது அவாக டலைமீது நான்கு திரிசீலைகளை வைத்தபின அப்பொன விருப்போர் அந்நன் மவராணையைச் சீரமேற்றுகியியமயலை யிடத்திற்போகச சிறிதாறு கடககையி லொருவன வாததி வீழ்ந்தது. அக்காலை யன்னவ னங்குத தொட்டுப்பாப்பழித்த தாமிரககனியாயிருக்க அவன றனைவிட்டு நடந்த வேனையோரை 'மித்திரரே! தும மவாக்கெடத தாமிரங் கொண்டின' எனக்கேட்டு, மூவரும் 'பேதாய்! இதன லெனையயன்? இஃதெத்தனை பெற்று

நமபிடிமை யெட்டுணையும் கலாது, ஆதலான யாமுன செல்லுதம்' என வுரையாடி அவா முறச்செல்லாநிற்க, அவன நனமுறறலளவு செம்புவாரிக்கொடு வந்தநெரிசென நன்ன பின்னாமுனனாக்கூறிய அமமுவரு மொருகூப்பாடு சேயமை போகுழி யாவகொருத்தன றலைத்திரி வீழ அவன அங்ஙனநதொட்டு மறறோரை நோக்கி 'இவ வெளளிகளைக் கைக்கொடுமீளவேம்' என அவிருவரும் 'முறபடப பொறகுவையிருக்குமாதலால யாமபோகுதம்' என, அவாபோயின அவனும் வெண்பொ னிராசியிற நனவலிக்கியனநன சுமநது சென்ற னன் பின்பு அவ்வெறுசிய விருவரும் நடக்கையி லொருவன் சிரத்திரி நிலத்தில வீழுவத, அவன றோணமிக காணபுழிப்பொற்றிர விரு நதமையா லவன களிப்பினபெருக்கி லபிழநதினவரைய 'நணபனே! நம்பிசசை மட்டுஞ் சொன்னத திரட்கொடு செல்லுதம், வருதி' என, அப்பேராசைப்பேரை 'அரிவீராய! முன்னே மணித்திரளிநு, பபனவா மாதலாற செலுதில்' என, பின் அவன 'யானிசசெம்பொ னேற்றுக்கொணடு உனவா றெனக்கிக்கொண முருப்பல, நீ வினாவில வருதி' என, அவன 'அவ்வணமாத்' என்று அவன விட்டகல்வழி வெயிலினவருநதிப்பரி நீயவேட்கையாற் சித்திரெறி தழிர் இவ்வ அவனுழலகையில அங்கொருமுனிதன் றலையிலொருசக்கிராரு சுழலவு மவனுடலெங்குஞ் செநகீர னமூழுகி யிருக்கவுங்கண்டு, அவனைநோக குறறு 'நீயாவன்? உனற லமெலிநநேமிக்குழல தெனனை?' என. றிமமாற்றம வினாய்வள்வில் அபவாழியிவனுச சிமீ தவநடுக்க, அவ னவேதியினறுண்குறறு 'இஃதெனனை? கிணறுவெட்ட புத்தம புறப்படாற் போலாயிற்று' எனக கவலையுறறு 'இநநேமி யென மத்தகத்தினமீ துறுதெனனை' என, முனசக்கிரி மொழியலுற்ற னன், 'இதுகாறு மெனக்கதபய யிருநதது, இக்காலையின மற றொருவன் சித்தித்திரியோடெயதி யுசாவவன அப்போழ்து இவ வாழியவன றலையப பற்றிக்கொளுமென நெனக்குக குபேரன வர யிருக்கினந்து' என, அசசக்கிராதலைப புதியோன பின்னையா பிழக் கக் குரங்காய்முழநததுபோல் எனக காயிறறு' என்று தனனிற் கவனறு நெட்டுயிர்ப்பெறிநது பண்டையநேமித்தலையின நோக்கி

‘நீ யிங்கெய்தி யெததுணைநாளாயின’ விளம்புதி’ என அவன்
 ‘எனக்குக் காலவளையறை தெரியாது இராமனரடியறறுங் காலே
 லீநான் “இவ்விசைக்கிரததாற பிடி பட்டனன்’ என,
 அதைக்கேட்ட வேதியன் ‘எங்குலலிசீநீ தருபவ லொவா?’ என,
 பூவசககிரி ‘பரிதாபமில்வழி வருததுதலிலலை, முழுது மித்தன
 பே நுகரவேண்டும், இதுநிதிக்கோ னிதியைக் கீகீர்வான் வருப
 வாக்கு அசசுறுததுமொருட்டு வைத்திருக்கின்றது, இவ்வசசுத
 தால யாவரு மிங்கு வாரா’ என நிங்ஙனம் நிகழ்வன யாவரு
 சொல்லி, ‘இப்போது தென் மெய்க காறற்பெருந் வேதனை யுள
 தாயீற்று, ஆதலால் நான் செவ்வன்’ எனச் செவ்வழிச் சென்ற
 னன் பின்னா முறகூரிய சுவாணந்தி சொல்லியாங்கு நெடு
 நேர மிவன வருநெரி நோக்குறிருந்துங் காணுமையாற நேடி
 வந்து அவனசென்னியிற சுகிரன் சுற்றுநின்றமை கண்டு ஐயுற்றரு
 கெய்தி ‘நண்பனே! இஃதெனனை யெனனை?’ என, அவன் ‘இது
 பேராசையின் பயன்’ என, சுவாணந்தி ‘ஓ கோ! இது பிள்ளை
 வரத்துக்குப் போனவிடத்திற் புநீட்டின்ப பறிகொடுத்தாற்போ லாயி
 ற்றே’ எனச் சற்றுக்கலங்கிப் பின் லொள்ளரிவோர்க்குக் கலவிப
 பயிற்சி சிறிதுளதாயின பிறனரிவைக கேளாது செத்த சிங்கத்தை
 யுயிர்ப்பிச்சினைறவாபோற கேடுறுவாகள்’ என அதைக்கேட்டுச் சக்
 கிரதரன் ‘அஃதெவங்ஙனம்?’ என வினாவ, பொனவாயப்பின் னிறுக
 கின்றனன் —

“துளசாபுர மெனனும் மூதாரில நாலல் ரொருசாலை மாணக
 கராய்க் காவியில்கையில் அவர்களின் மூவாக்கு மந்திரவிததை
 கைவர, அப்போ தவாகள் ‘அரசினையிததுப் பெருமபொருளீட்டுத
 லன்றோ விததையுணர்ச்சிக் குப் பயன்?’ என, அதுகேட்டு அவரு
 ளொருவன் ‘வாருங்கள், நமமு ளவ்வொருவன் கலவியரிவிலன்,
 ஆதலாலிவற்கு ஈட்டு நம்பொருளிற் கூறுகொடேம், ஆதலாலிவ
 னிக் நொடியிற்றானே தன்னில்லததிற் கேகற்பாலன்’ என, அதைக்
 கேட்டு மற்ருருவன் ‘இவன் கலவிகலலானுயினு மிளமைதொட்டு

நமமோடு வினையாட டயாந்தோ னுயினுள், அன்றியும் நமமில்லு முலகநடையிற நோந்தவன், அரசன் மாட்டு உலகநடை யறிந தவனிலுங் கலவிமாததிரம் பயின்றோன புகழெய்தான, ஆதலா விவறகு நாலிலோகூறு கொடுக்குதம்' என, அதை யெவருமொப் பிப பின்பு நாலவரும் வேற்றுத தேயம் நோக்கிப்போவுழி, அங் கே யோரடவியி லுயிரீதத அரிமா கிடநதமைகண்டு, ஒருவன் 'நாமழிழைப்பிக்கக கறற விததையை யீவ்விறநததன் பாவி யறந்த தெளிவோம் என, அதை யுலகநடை வல்லோன கேள விபுற்று 'இவ்வரிமாஸை சீவிககசசெயயி னி' தெல்லோனாயுந தின னுது வீடாது, இதுபாற பரீககைசெய லொழியறபாலது' எனப பவவகையான மறுததனன் அமமூவரும் அநநனமொழியை யெறி ந்து செருக்கினுல அசரிங்கததை யுயிர்ப்பிக்கத தொடங்க, மற் றவன் 'இததகுதியில் செயற்குச சதூரனான சேயமை யாகறபா லன்' என்றுரைத்தது, அவன் நீளப்போ யொரு நெடுமரத்தின மிசை யிருக்க, பின்னரிவாக ளமமறவில்லங்குகு உயிர தநதமாததி ரத்தில அது மூவராவினையும் வாங்கிற்று ஆதலாற கலவியினு மறிவு பெருமையது" என, அப்போது சக்கிரி 'இது காரணம் னறு, அரிவுடையோன வீட்டிற பல காப்பமைத்கிருப்பினு நாச முறுகின்றான, பேதையாயினுள் காட்டகத்திற நனித்திருநது முய கினறனன், முன்னாயிரம் புத்தி மலலாநதையும், தூறு பத்தி தொங் கினதையும், ஒருபுத்தி நீரிட வினையாட்டயாநததையும் கேடடி லையோ' என, பொன்வாய்ப்பினன் 'அரிதெவ்வாறு' அறைதி' என, நேரி திரிதலையன் விடை வீடுககலாயினுள் —

“மகந்தேயத்தி லொருமலாப பொய்கையில் அறிவாயிரத் தன் நூற்றிவனெனனு பிரண்டு மீனங்கட்கும் ஓரறிவ னென் னுந தவனைக்கும் நட்புளதா யிருக்கருங்காலையில் ஒரு திவசம் ஆண்டொரு வலையன் வந்தது 'பிறறை ஞானறு ஈண்டுள் கொழு மீன்களை வலையெறிநது கலாவேனாக' என றுரைக்கறி யிறநத மையை யறிவுறற அமமணகேந தன்னுற்றாக்கு அறிவுறுத்தழி, அறிவாயிரத்தன் 'நான நீ நடை பலவுங் கறறுவல்லேன்' என,

நூற்றிவன 'யாம நிலைபெயரலாகாது, யாது ஆகறபாலத்தோ அர் தீண்டே யாகுக' என, அதைக்கேட்ட தவளை 'வாரீர், நடடேய ரே! நானிதோபோகின்றேன, நீவிரும நடமின்' என, அவ்விரண்டிம 'நீ யோரறிவனாகின்றனை, ஆதலாற போவையாறாறபோ, யாப வருவேமலவேம' என, பின் அததவளை தனகுழுவோடு வேறற் டம போயிற்று, மறுநாட் செம்படவன வீசிய வலையிற சிக்கிட பறபல மற்சியங்களோடு அகப்பட்ட அறிவாயிரத்தனைத் தலைமேற் சமநது நூற்றிவனை வாலிப்பறறியும் நடக்கையில் இதை யோம றிவன கண்டு தன பெணடினா நோக்கி 'அறிவாயிரத்தனுகரும நூற்றிவனுக்கு மிங்ஙனங் கேடெய்திற்று, நாநோரறிவன நீரிவ வினையாடுகின்றேன' எனக் குதுகுவித்துச் சொல்லிற்று ஆசுவான மிக்கறிவோனுக்கு மூழிஞ வவ்வணந துன்புதாம்" என, பொன வாயபரினன 'நீளசெவியினை நனமதி தடாநிறகையில் இசைபா டிக கடடுண்டாறபோல உனக்கு இப்பேரிட ருளதாயிற்று' என, சக்கிரதான 'அதெவ்வன நிகழ்ந்தது' உரை' என, சுவாணசுத்தி சொல்லலாயினான் —

“நெடுஞ்செவியல் சுமந் யெனனுங் கழுதை நரிகளிரண் டிம இடைவிடாமல ஊரினா பைங்கூழை மேயநது வந்ததிற்றுங் குழி, ஒருநாள விலாப்புடைக்கத்தின் று இரண்டுநேக்கெகிரிந்து குர தியிருக்கையில், நெடுஞ்செவியல் 'இநிலவெரிககு பிரவிலெனக் குப பொழுது கழிவினமுதலால் யான் காண்டு செய்வன' என, சுமதி 'நீளசெவிய! நீ பாடற்க, உழவருள குலைக்கேட்டுத் துயி லொழிந்தது உனனைப் புடைப்பார்கள மெளனமாயிரு' என, நீள செவியல் 'உனக்கு இவவிசையைக் குறித்து உணர்வினமையால் என னைத் தடுக்கின்றாய்' என்று அநநிரியைவது, கழுதை தன பெருங் குரல முழுதாந் திறநது பாடிற்று அப்போழுது அவவுழுநா விழிப் புற்று அக்கழுதையைக் குண்டுருட்டாய்ப் பிணித்து ரையப் புடை ததனா நரி அதைக்கண்டு 'மாமா! என மொழி தளளி யிசை பாடினகையால் இப் பயனடைந்தனை' என நிகழ்ந துரைத்தது”

என, சககிரதரன 'நனமொழி வினவியு மந்தரன்னெனனுந் தந்தது வாயன் மரணமுற்றனன்' என, பொனவாயப்பினன் 'இஃதெவவண்ணமுளதாயிற்று' இயம்புதி' என, சககிரி சொல்லுவானாயினுன் —

“நாராயண நகரத்தில மந்தரன்னெனனுந் தத்துவாயன் பல வகைப்பட்ட வத்திர நெய்து வரு மூதியத்தான மனைவியோடு உணடுதிததுக காலநாளி வருகையில், அவன் தறிமுறிந்தமையான மரம வேண்டுமறுக காட்டிற் புகநானுகித் திரியாநிற்கையில், ஒரு பெரிய வாகையைப்பார்த்து வெட்டத்தொடங்குழி அதனமே விருந்த யட்சன் 'இவ்வெண்ணிடத்தை வருத்தாதே, நீ விருப்புற்றதை வெறுப்பினரித் தாராநிற்பேன்' என, சாலியன் 'நானென் னிலலம் புகுந்து எவராயமுசாவி யவா சொன்னவண்ணங் கேட்பேன்' என்றவண்ணம் வீடுநோக்கி வருங்கால, நெறியி லெதிராத நித்திராய நாவிதனை 'என்செய்வது' இயம்புதி' என, அனனோன் 'நீ யிராசியங்களை, நீ யரசும் நான் அமைச்சமாவேம்' என, அதைக்கேட்டபின் அநநடந்த செய்தியைத் தன் மனைவியாகிய சாலிசிகுருத் தெரிவிக்க, அமமடநதை 'இராசியத்திற்கு வரம்பி விடையூறுக ளிருக்கின்றன, ஆதலான அது கேட்கற்பாற்றன்று, வேறொரு வதனமு மிருக்கமுங் கேட்பையாயிற் றிவசத்திற்கு இருசீனா நெய்தால் நமமில்வாழ்க்கை செவ்வன நடக்கும்' என, அதை மேற்கொண்டு மீட்டு மவ்வனத்தருவரு கிற்சென்று அவ்வியக்களை நோக்கி 'எனக்கு மற்றொர் சென்னியு மீரத்தமுந்தருதி' என, அவன் 'அநநனமாக' எனச் சொல்லிய வளவில், வினாயவாறு அடைநது உப்பபெய்தித் திருமிக் கிருக்கத்திற்கு வருகையில், மாக்களிவவிபீத்தத்தைக் கண்டு இவனோ நிராக்கதென்ன நெண்ணுற்றது தலையா லொருகல வெரிந்தது கொன்றனா. ஆதலால் வரற்பாலது பிழையாதென றுணர்வுற்று வல்லவோ வீணு சைகொள்ளாரா. அநநனம் வீணெண்ணங்கொடு கிருப்பன் எனன்போன கேடுற்றனன்” என, சொன்னசித்தி 'அஃதெவவாராயது? இயம்புதி' என, சககிரதரன் சாற்றலுற்றனன் —

‘பண்டாபுரத்திற கீர்பணசநும னென்னு மொரு வேதிய னிரநது வயிறு கிரப்பி யெஞ்சிய தவசங்களைப் பெய்துகிரப்பிய பாணையைச் சிக்கத்தினமீ திருத்தி அதனடியிற படுபண. இங்ஙனமொ முகுகையி லொருநாட் கிடநதவாறே சிறுவிலைக் காலமெய்தின இப் பண்டம விலைப்படுத்தி அப்பொருட்கொரு காராடு கொண்டு அது பல்கிய பினனா அவறறை ஆவிற்குமாறி அவ்வாப பெருகிய பினனா அவறறிறகீடாக வாம்பரி கொளவேன, பின அப்பரி குட்டிகளீன்று வீருத்தியாயின அவறறை வீற்று யான செலவமுடைய னாவேன, பினனொரு பாப்பணக கணனிகையை நாடி மணம புரிவேன, அம் மாதகட்டொருமவுளதாம் அது தவழுகையில் யான அப்பெணடினா நோக்கி, ‘அடி பெண்ணே! குழுவியை யெடு’ என்பேன, அவள பணியூறறத்தா லெடாள, அப்போழ்து யானவடகு இங்ஙன மொரு தை கொடுப்பல்’ என, இங்ஙன மெண்ணிடடு ஒருதை யுதைக்க யல்வதை அரிசிப்பாணையிற றுககி யஃதுடைபட்டு இருநத பண்ட முழுதுங் கொட்டுண்டு இறைநது பயன்பெற்றதாயிறறு ஆகலால் வீண கற்பனை நற்பித்த லாகாது” என, அதைக்கேள்வியுறற பொன வாய்பரினன, ‘ஃனமீது குறறம யாது’ இது பற்றுள்ளத்தின பெருமை, கிருபணததுவத்தினற சநதிரசேனராசன் பிகத துன்புறற னன்’ என, சக்கிரதரன் ‘அஃதெந்நனமாயது?’ என, சுவாணசித்தி சொல்லுகின்றன —

“அயோத்தியா நகரத்திற சந்திரசேன னென்னு மலாயன் றன் மகன வலிமுகத்தோடு ஆடலயாவதின் மிக்க வேட்கையுடைய னாதல கண்டு பறபலவலிமுகங் கொண்டது சாலையில் வளாப்பிப்புறி, அங்கு மடையனுக்குங் குறறேவல செய்வோர்க்கும் பகை மூண்டமை யறிநது அவறறொரு சதுரப்பாடுடைய முக ‘இவண கலாமநிகழ்ந் திருக்கின்றமையால் இவ்விடநதுறநது காட்டகம்புகுவேம்’ என, அகைக்கேட்ட வானரக்குழு ‘நீ மூததமையாலறிவீழநது பலபலபடி பிதறறுகின்றாய், இங்கு அரையினையடுத்தப் பலவண்ண வுண்டிக ளுண்டு குழிஇ யிருநதேம, இந்நலத்தை வலியவீசி வனத்திறறழை தின்று உழலவது நன்றன்று யாதொறெயதற் பாலதேர அஃதிங்

ஙனே யெய்துக' என, இமமொழி கேட்டு அககிழகருங்கு தன குடு மபததோடு வேறரிடம புககது பினன ரொருநாட பணிசெய வோன மடையினக கரததண்டததா லோசசியெறிநதமையால அவன மறறவீன யெரிக்கொள்ளிக்கொண்டெ ரிநதான அககனற பொறிவைததூறீற பறிக குதினாசசாலை யாறறினு மூண்டு அத னகததுள பரிகளிற் சிலலொ ரிநதிநதத, சிலவுடறபாதி கரிநது வீழந தன, சிலகணமுதலிய வுறுப்புநகள வெநதன இசசெயதி யாச னறிநது அககணத்திற குதினா மருததுககாககய, 'அவ்வசவ வேக காடொழிதறகெது செயயலாது' என, அலலாமாததிரா 'குரககி னெயயாலனறிக குணமுழுது' என, அணணலுடனே யோலபுரிவோ ரானனமேரிட்டு இவ்வானரக குழுவைக கொலைசெயது இப்பணடி தா சொலவியாங்கு புரிநது குணமுறுவியினக' எனறேவ, அவ ரன்னவாறு செயதன. இதையமுதுகடுவனரிநது பெரிதம வரு நதி 'இப்பழி வாங்கவேன' என்றுறுதிசெயது காட்டகததத திரிதருகையில, வழியினமில் பொலிவுள்ள லொரு பெருஞ்சர சைக கண்டு 'இக்குளத்தகதது மககா நடப்பினமையின இவ றெரு பெருமபேயிருக்ககேண்டி' என்றுள்ளிச சேயமைக்ககணின ரோ தாமரைததானீப பிடுங்கி யகளுநதினால நீராயுரிநது குடி ததது. இதையாண்டிவநிநத கணபகண்டு அதனின்று மாகக டததி னருகுறறு 'உன சதுரபாட்டை மெயச்சி நான பிரசனன மாயினேன இவ்வென மணிவடததை யெற்றுக்கொள்' எனத தன களத்தின மாலையைக கழறறிககொடுத்தது அப்போது குரங்கு பைசாசத்தை 'உககததிலுனககு வலியெவ்வள விருக்கின்றது' என வின்வ, அப்பைசாசம 'ஆயிரம்பெயரொருங்கே நீரிவிநங்கிடி மவரைப புறமபோக வொட்டேன' என, இதைக்கேட்ட வலிமுகம் 'உனககு நிரமபவுணவு கொடுவருவல்' என்று அவலிரதகின மா லையைக கமுததிலணிநதுகொண்டு சநதிரசேன வரையன்பதிப்புக்கு இறைவனைத தரிசித்ததுச 'சுவாமிகாள்! நுஞ்சோறு நெடுநாளுண்டு வளாந்தேன, ஆதலா லுமமைக காண வரலாயினேன்' எனப்பணி ந்து சொல்ல, அரையன 'இவ்வரதனவட முனக்கு யாங்குக

கிடைத்தது' என, வானரம் 'சுவாமிகளா! காட்டிலொரு மலாத தடமிராநின்றது, அதிலு கைகறையிற குதிப்பவனுக்கு இன்னமணிக ளாகப்படுகின்றன' என, அமமொழி கேட்டுத் தோன்றல 'யானங் கெய்துவல்' என, வானரம் 'யிகவுநகு' எனத்தாழ, பின் மன்னன் சேனைக்குழாளு சூழ்வானரத்தின் பின்சென்று அச்சரசின அணித் திறுத்துப் பின்னா அக்கங்குற கழிந்து விடியற்காலையிற சாகாமிருக மெழுந்து ஏந்தலை யெழுப்பினோக்கி, 'நுமக்கரதன விருப்புளதேல இத்தே நற்பருவம்' எனக்கேட்டுக் காலாட்களோடுதேத்திற செல்லா நிறகையில் வானர மனையின்ப பார்த்து 'எல்லோருந் கட்டத்தகம் புககு மணிகள் வாரிக்கொண டெய்தியபிறறை நாமிருவரும்புககு இமமணிகள் கொளளுதம்' என, அவன் 'அங்ஙனமாக' எனப்போக கிய பதாகிகள் வாயியிவிறங்கின மாததிரையி லப்பாரிட மவர்களை யநீரி லமிழத்திச சேரக்கொன்றது. பின்புசந்திரசேனன் 'சேவகர் கள் சென்று நெடுநெருவு, சென்றது, இதுகாறு மெய்தவிலையென?' என்று பிலவங்கத்தைக்கேட்க, வானரம் வானுறபோங்கிய வொருமர நெடுங்கிளையிறபாயந்தேறி யரசைநோக்கி, 'நீயென குலமுமுதையுங் கொலவத்தாய, ஆதலா லக்கடனை நானிங்ஙனங் கைக்கொண்டேன், நீ யெனக்கன்னந் தந்தமைபற்றி யுன்னை யுயவித்தேன்' என, இப்பேச்சைக்கேட்டு அண்ணலிரங்கி 'அத்தியாசைக்கொண்டு முயலுங்கருமம் கேட்டடைத தாராநிறகும்' என றுள்ளினவளுக்கக் கோயிலபுககன்ன. அங்ஙனமாய் கருமம் நீபுரிந்தமையால அஃதுனக் குத்தனபம்பயந்தது, நல்லது இனியானேகுவென்" என, அப்போ து சக்கிரதரன் 'குறைவுறற்காலையில் நடடோ பயன்படுகின்றாரா கள், அங்ஙனமாக நீயெற்றற்றநது எவ்வாறகலுதி?' என, சுவாண சித்தி 'களவ னிராகக்கதனைப்பிடிப்பழி வானரம் பேசினமையாலது பிடிபட்டது, ஆதலால் நானிவ்வாழியை யளுக்கின்றேன்' என, சக்கிரி 'இஃதெவ்ங்ஙனம்?' என, பொன்வாயப்பின்ன சொல்லுகின்றான்:—

“மதுபாபபதிககாவலனாகிய பந்திரசேனக் கோமானுடைய இரத்தீனுவநீயெனனும் பெயரிய கட்டழகியாகிய மகளைக் கவர்

கருத்தற்று ஓரிராககதன போரது அறறநோககிச சினனூட்டிபரிவுற்று அவவுபாய நடவாமைகண்டு ஒருநாட் பதிவிருக்க, அக்கன்னிகை அதுகண்டு அடுத்தநின்ற தோழிமுகநோக்கி 'உயிர்ப்பாங்கு! இவ வரகக நெனனை செயலுமெலவியும் வருத்துகின்றனன, 'இதற்கே தேனு மொருகுழ்ச்சி செய்யவேண்டிவல்' என, அதுசெவிபுகக இராககதன இமமாத்தக கவரும்பொருட்டு யாம வந்திருக்கையில் இவ்வெண்ணெய் கொண்டே யெமயினும் வலிய மறறொருவன் வந்திருந்தா லென செயவேம்' என தச்சபுற்று அராயன குகிணாச் சாலையி லொருகவியக வருக கொண்டிருந்தனன அங்ஙனமிருப் புழிப் பரிமாககொடுபோம பொருட்டு அயனுற்ற வொருகளவன இஃ தேனையவற்றினும் மிக நன்ற யிருந்தமைகண்டு அதனவாயிற கவினம்பெய்து புறத்தீர்த்துவந்து அதன் மீதூரந்து வீடமுன்பால் நடா ததா நிறகையில் அ' திங்குமவகு மோடத்தலைப்படுகையில் அவன சமமட்டியால் அறைந்துபாத்ததூரு செவ்வனே செல்லாமையால் அக்களவன் 'இதுகாரும் பாங்கண்ட பறபலமாககளி லிஃதொத்ததைக்க கண்டோயிலலை, ஆதலா லி' தேதோ இருத்திரமமா யிருக கின்றது' என்று உள்ளங் கலங்குறுகையில் அக்குகிணா தொன் மரத்தின்கீ டீர்த்தோட அப்போதுமேலிருந்த களவன் விராந்து ஆலின் வீழ்ப்பறந்தித் தொத்தி அததருமீதேற, இராககதன விளாசலுக் கந்தி யோமுனை அதைக்கண்ட அமமரமீதிருந்த வானரம் 'அடா! இவன் மனிதன், நீயரக்கனாயிருந்து மேனிரி கின்றனை' என, அதைக்கேட்ட சோரன் வெருண்டு சீசகத்தின் வாலத்ததைப்பறநி வருத்த, அரக்கன் குரங்கு வஞ்சகமுள்ளதென் றெண்ணி மீண்டும் விராந்தோடினன ஆதலால் அக்கவிககு எய்திய வினைலப்போல எனக்கு முளதாமென்றிந நேமியைககுறித்து தஞ்சுகின்றனன" என, சக்கிரி 'தெய்வமெதிர்ப்பின் யாவரும் பிழ்நுனயிடுகக ணனுபவிப்பா, கேண்மோ. இலங்கேசன் நிரி கட்டா சலமொத்த மலையும், கடலொத்த வகழியும், தானரக்கனும், பேராரற லுடையானும், சக்கிரன் குருவுமாக, இவ்வண்ண மொன் றம் கொன்று குறைபாடினரியிருந்தும் அவனையொரு குரங்கு அவ

மானததாழ் றலைதாழ்ப்பித்தது, ஆதலான் விதிவலிமுனயாவன சூழ்ச்சி வலியாயினும் யாது பயன்படும? அங்ஐமொன்றியிருப்பின தீயவு நல்லவாயவிடும, இவ்வண்ணமே சித்தனகனன முக்கட்பெண்ணிவாகட்கு முன்னா நேரிட்டதொன்று கேட்கிலயோ? என, பொனவாயப்பின்ன 'அஃதெங்ஙனமோ? இயம்புதி' என சககிரதரன சொலவானுயினுன் —

“மதுபுரக்காவலனாகிய மதுதூதனென்பவற்கு முக்கட்பெண்டோன்றினமையாற சோதிடம வல்லோனாககூய, இதற்குச்செயற பாலதென? எனக கேட்புழி 'சாவபெளம! கேட்குகி, எவனாழி னுஞ் சொலவதை முன்னா நனகாராயநது சொல்லவேனடும, அங்ஙனமாராயாது சொல்லின சண்டகருமீனப போலாகும' என, அரையன் 'அவன யாதுதாதனன்? என, சோதிடம வல்லோன சொல்லலுறறனன் —

“தண்டகாரணியத்திற சூட்சரிப்போனாகிய சண்டகருமனெனனும் மோரிராககத்தலைவன் அவனேரிட்ட போரநதனை நேருணமேலேரி நடத்திககொண்டு போகுழி, அவவேகிய னாவரக்கனடிகளை மிகமெல்லியவா யிருப்பனவறறைப பாததது 'ஐயா அரக்கத்தலைவ! உன் காலடிகளெப்படி மெல்லியவாயின? என, அரக்கன 'நானீராடி யீரம்புலரளவு நிலனமீதுசெல்லேன்' எனககேட்கி சிறிதாறுமுன்னே தாங்கிப்போயப் பிறகிராககத்தொரு குளனின மூழ்க்ப்புகுழிப்பாரப்பானைப்பாதது 'யானித்தகருமஞ்செயது வந்ருங்காறும் நீ அடிபெயர்நக, இங்குத்தனே நிற்கி' எனசொல்லி, பின்னா ஸநானஞ் செயதனன், அந்தணனிதைப்பாதது 'இவன் மூழ்கிப்புறம போகதானுலை நாயிவன் வயிற்றழலின் மூழ்காதிரேம் ஆதலான ஓடி யுயயவிதுவே நல்ல வமயம். நீராடிக் காற்புலருமுன் இவனடவானன்றே' யென்று தனகருட டெரிநதுகொண்டு வினாரதோடினான். அதுகண்ட அவுணன் 'யான்வாய்பதறிக் கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாம விழ்ப்புற்றேன, கடிதிற் பிற்சென்று கவர்வே னெனினுங் கொண்ட நோன்பு குறைபுறுகின்றது' என்று மறுக்க

முற்று ஆங்கே ரெட்டுயிதது வாளாநிறைனன. ஆதலான யாது முயததுணரா தியற்றலாகாத் எனசசொலலி, பினனாப்பனனூல் கீனயும் நனகாயநது கடைப்பிடித்தது 'இமமுக்கணரிவையைப் பார்க்க வொண்ணுது, எனையோ வெனின, விருப மக ளுளதாய் னதைக காணலாகாதென்பது நூற்றுணிபாம, மற்றும் இஃ தானறோ ரொ முக்கமுராம்' என, ஏந்தல அமமொழி யுட்கொண்டு அககனனிகை யை வேறறுழிவைத்தது அளித்தபின்னாஅவுள பூததமையான 'இவள மணத்திறிகையபவனுக்குப் பெரும்பொருட்குவை தருவ'வெனத தேயநதோறும் மணவோலை போகுகினமையைக்கேட்ட இரந்துண னு மண்டையராகிய இருவா குருடனுங்குனனும் விவாகவிருப்பான மணனன் பாற புககனர் அவருட் குருட னரயினேநோசகி 'நுங்கன னிகையை யெமககுத்ததிறகோடும்' என, இறைவன் 'இசுசயமவர றகு ள்ககனனிகையைக கடிபுரிவது தக்கது' என்றளளி, அவனுக்கு மகட கொடைநோநது, அவ்வனமே கடிமுடித்தது அளவில் பொருட நது 'நீகணமும் கீடடியாமற பரதேயமபோகி' என்றனன. அவவி டைக்கொண்டு மூயரும் பரதேயம் புக்கிருப்பழி, அவளக்கூனறகு யயமப அவினேநோசகி, 'இக்குருட்டுச் சவததை நஞ்சிட்டுக்கொ லலின நாமிடையூறினறி யினப நுகாவேம்' எனக்கேட்டு, அவன் செத்தபாமபொனறைத தந்தன் அவள ஆங்கதை யேறறுக கணடித்தது அடுப்பினமேல் வேகவைத்துப் பொறியிலியை 'இத தசை நிறகுரித்துக கொணாநதேன, இசுசல்ல யெரித துக்கொண டிரு, நான வேறுகருமத்திற புகுகினறேன்' என, அககண்ணறை யலவாரே யிளநதழலா வெரித்துக்கொண்டிருப்பழி அக்கிருட் டினசருப்பவாவி கணணிற்றுகி யலவிடத்திற கணனூரோகந் தீரநது முனபோற் கண டெரிநதமையால இவரிருவரும் இவன் குரு டதேவியால நகைத்து வினையாட்டயாவதைக்கண்டு ஊலானெறி காணுமபண்டை மாடசுபோல் வந்து கூனண்பபறறி யீர்த்துச சீற் றத்தாற் றூக்கி அவணமுக்கதி வெற்றினவளவில் அவள் மூன்றாம் வீழீமறைந்தது, இக்கூனன கூனும் சிமிர்ந்தது. ஆதலாற் றெய்வ வொற்றுமை யிருந்தால யாவுநல்லவாம்' என, சககிரதரன 'நல்லது, நீ யுன்கிருகத்துக்கேகுழி வழித்துணையோடேகு; ஊர்வழித் தனித

துசுசேறவு மெய்யொரு முறையாகிய விநியோகம் தலை யாய்பொருளு வினபமுர் தனமே யுளவாகும் உடம்ப விரும்ப பழ மொழியுட்படன சம்பந்தியுடைய ஓர் அறிவின் றி கடவா வெறுக்கின்ற புயங்கத்தினின்று மொருவேதிய ஓயாத பண்ண முயல்பன் என, காணாததி அப்ப! அடிய வெறுவறு நிகழ்பு, என சக்கர செலவ னுய்க்கும் --

“நாசிக்கேதயததஞ்செ தந்தெனவ பன்ன பன்னனைநிநா கசி யாந சரிபன சாமசரா வே ப சகுடிரொருவ விலை தரு குதி’ என, அவீசுரள ‘சூழந்தாய’ ஒருவருமேகறந்’ எனகடிக ட்டி, அவன தாயே! நெநியுநின ியிருக்கின்றதே’ என, அள்ளமீன மெ’ அபரீன! எஃதுளதாயினுப நீ கொடுத்தணையின் ச சேற ல’ த’ என்று கூப்பத்தி வெநருநணடைப்பறநியொரு கயத்திற பெயது கொடுத்தி ‘இதையேயுத்தணைக்கொடுப்பா’ என, அவ வாறே யாயமொழி’ மெற்கொண்டேகுழி, நெய்யி’ வேனிலாவ லேதறறு ஒருதருநீழலிடு கணவளராநிறகு ிட்டதது, யாண்டிருந ளோ அவற்றினட வந்த வேரா அமட கலயத்திற பெயதிர்ப்ப சென்னென்று அதனுட டிலீட்கொகடி அருநெண்டு இ தோ கா வொன்றுணர்வுறறுக கொடுக்க லிடுகநிககொன்றது பின் னா அந்தன்னவிழித்துப பணியையபாதது ‘இ தெகாநவ ிறந தது’ எனச சூழவுழி, அநனசெனனியை அலவலன கத்திரித்திருக க்ககண்டு இதுதணைச செயலு மிநுநே புரிந்தது மாதா தந்த வழித துணையற பிடைத்ததென “தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலு ிலிலீ” எனறதுபொயயது’ என்று அநநணடைக்கொடு இவலம்புக்கு அன் னைக்கு அட்டாங்கமும் நிலநதோய வீழநது பணிவுதோன்றத தழு தழுத்த சொறகளால் வாழத்தி நிகழநத செய்திகளைவிளம்பி யின்புற் றிருந்தனன்” என, பொன்வாயபினன் ‘இதுதக்கதேயம, மகதிரந தீரத்தம் பெரியோர் சோடிடன் மருத்தவனட குழு வினனோர்பால் எவனெவவணம்பா’ என புரிவாடு அலவலணம பேறுபெறுவன்’ என்று இவ்வளம நேயியானத தேற்றித் தன்மனைக்கேகினன்” என்று தன்மனைவி யுடையககேட்டுத் தேவநாமவேதியனும் அவனை

மூலகாவைக் குறித்து ஆகுலித்தலினினறுத் தவிர்த்துக் கேற்றலும் அவள தான் ஆராயாது செயத செயலபற்றி யிரங்கலொழிந்தனள் என்று ஊாகாலனுடைபட மணிபுகிரான முதலிய யாவருங் கேட்டு ணாந்தேகினா”

இங்ஙனஞ் சோமசனமனெனபோன அரயன மககடகு உடைத்த பஞ்சதந்திரம் நிறைவேறிற்று.

தீருசீசீற்றம்பலம்

DR. U. V. SWAMY NATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS - 600 090